DÖD SVART SOMMAR

slavestate magazine

NUMMER 3, JUNI 02
WE ARE DRUNK, FUCK YOU

KORN

GRATIS PLATTA TILL DE 306 FÖRSTA SLAVARNA

DISMEMBER

Matti Kärki berättar hela historien

VADER

Ny polsk attack!

BARBIES FROM HELL

Arch Enemy, Otep, Sugarcoma

MUSTASCH

Från bananbåten till Voxpop

ANATOMI 71 § BEHEADED § CANDLEMASS § SHARLEE D'ANGELO § DARK TRANQUILLITY § DECEMBER WOLVES § DIMMU BORGIR § DROWNING POOL § INFERNO FESTIVAL 2002 § LORD BELIAL'S TURNÉDAGBOK § MOTÖRHEAD § REVOLVER § TONY JELENCOVIC'S DAGBOK

galaxen presenterar stolt

Arvikafestivalen

11 • 12 • 13 juli 2002

The Cure [uk] Primal Scream [uk] Muse [uk] Ohgr [can]
Orbital [uk] The Mission [uk] KMFDM [us] Timo Maas [d]
Luke Slater [uk] Weeping Willows Nationalteatern
Pain The Plan Bo Kaspers Orkester Mustasch Eskobar,
Sl Futures [uk] Anthony Rother [d] Infected Mushrooms [isr]
The Delta [d] Peace Division [uk] Talamasca [uk] Ticon
Dj Mark Allen [uk] Dj Nuken [ch] Dj Anti Dj Kvasi Dj Morg,
Dj SBK [d] Dj Joti Sidhu [uk] Seabound [d] Tiamat Pluxus
Opeth Tribeca Stabb 22 Pistepirkko [sf] Fattaru Mynta
Infinite Mass Kingston Air Force Bad Cash Quartet Icon of Coil [n]
The 69 Eyes [sf] Moder Jords Massiva Swan Lee [dk] Deathstars
Miss Kittin & the Hacker [d/f] El Musico Sparzanza Zensor [n]
The [International] Noise Conspiracy Thee Ultra Bimbos [sf] Granada
Doktor Kosmos M.Hederos & M.Hellberg David & the Citizens Puss Paris
LOG Assemblage 23 [us] Phrank Svenska Akademien

Över 100 artister på 6 scener under 3 dagar
Kolla in www.galaxen.se för senaste artistlistan.

Biljetten kostar 730 kr exkl serviceavgift och finns att köpa på BiljettDirekt, telefon 077 - 170 70 70, http://www.ticnet.se.
I Norge kostar biljetten 650 norska kronor exkl serviceavgift och finns att köpa på BillettService, +47 81 53 31 33, www.billettservice.no

www.galaxen.se

EMA TELSTAR

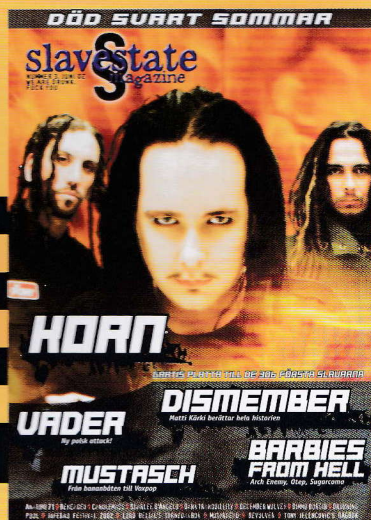

SLAVESTATE MAGAZINE

NR 03

JUNI 2002

WE ARE DRUNK, FUCK YOU

INNEHÅLL

NU ÄR DET SOMMAR!

Sommar, metal och sol. Det är då man laddar bandaren med batterier och samlar ihop vännerna för att grilla och lyssna på fet hårdrock. Festivalerna duggar till som tätt, det vet vi på Slavestate också om. Jag och mina närstående, både inom tidningen och vänskapskretsen har värmt upp under vinterhalvåret för att vara i toppform inför de kalla nätterna innanför tältduken. Vi har i och med det insett att det civila livet inte är det samma som festivallivet, då man inte får tömma fylleblåsan framför farbror blå,inte kan stagediva hursomhelst utan att hamna på akuten, inte kan däcka vart som helst utan att halvt frysa ihjäl, då det enligt svensk väderstandard ofta är snö. Grannar i betonghus klagar om man manglar efter elva, man vill liksom bara vräka på Slipknot, höja ölen i ena handen och horntecknet i andra och vråla till sin lama omgivning "If you're 555, then I'm 666!". Åk på festival, j***a kärring! Det var så jag tänkte presentera tredje numret av Slavestate för er, tiden har gått i grindtempo sedan vi startade upp alltihop för ett år sedan. Ett stort tack till alla som hört av sig med lovord och synpunkter!

Innan jag är färdig för denna gången vill jag även passa på att tacka all som dök upp på Slavefest 1 på Skärtorsdagen i Örebro då Deathstars, Insision, Reclusion och Arise stod för underhållningen. Det blev en lyckad fest, även om inte ens samtliga skribenter kunde komma in på stället på grund av sin stenhårda alkoholdyrkan.

Keep on rocking!

Larsa Carlsson, juni 2002
Ansvarig utgivare / chedredaktör

SLAVESTATE MAGAZINE

c/o Ronnie Schmidt, Hvitfeldtsgatan 2A, 411 20 Göteborg, Fax.nr: 031-133692
c/o Larsa Carlsson, Gåsagången 14, 422 48 Hisings Backa
E-postadress: slavestate@spray.se
Hemsida: http://www.slavestate.cjb.net
Slavestate HB: Org.nr: 969679-3307 | Bankgiro: 5292-1061

Chefredaktörer och ansvariga utgivare: Larsa Carlsson & Ronnie Schmidt
Marknadsföring & annonsansvarig: Felicia Olsson
Layout: Lars Jamne @ Oskorei Graphix, Norge [design@oskorei.net] | Tryck: MGH Grafisk, Norge
Webansvarig: Hin Håle
Skribenter i detta nummer: Daniel Bergqvist, Larsa Carlsson, Lars Ekenryd, Kristian Forsell, Rikard Johansson, Dennis Larsson, David Lichter, Dick Lundin, Felicia Olsson, Oscar Petersson, Ronnie Schmidt, Ninni Sjölund & Robert Stotzky.
Gästskribenter: Thomas Backelin & Tony Jelencovich

Personligen vill jag hävda att Dark Tranquillitys "Projector" från 1999 är en sådan skiva som bara görs en gång vart tionde år. Därför var jag skeptisk, om än mäkta nyfiken på hur uppföljaren "Haven" skulle kunna leva upp till det tidigare mästerverket. Det visade sig dock så att "Haven" till och med överträffade föregångaren. När det nu har blivit dags att följa upp det klockrena mästerverket var Slavestate först ut för att se om Dark Tranquillity kan leva upp till de högt ställda förväntningarna.

text: rikard johansson | bild: volker beshausen + century media

Det är en helnöjd Mikael Stanne som efter en hård dag på jobbet befinner sig i motsatt ände av linjen. Men det är inte i det rafflande dagsverket som orsaken till tillfredsställdheten har sitt ursprung. Nej, det är det färdigställda albumet "Damaged Done" som ger upphov till munterheten och frågeställningen inleds med en diskussion om studiovalet. Det blev Studio Fredman igen.

– Ja, det funkar väldigt bra där, förklarar vokalisten. De har ju en uppdelad studio, en stor och en liten, vi gör vissa delar i den stora och vissa i den lilla. Själva slitjobbet, att sätta gitarrer och sådant gör vi i den lilla där vi kan jobba självständigt. Man slipper någon som står och kollar över axeln och så kan vi vara där när vi vill, vi kan ju vara där dygnet runt i stort sett ifall vi vill det. Vi gör ju det mesta själva och sedan kommer Fredrik (Nordström) in och mixar på slutet.

Hade ni inga planer på att byta studio?

– Nja, vi har väl haft lite planer, det hade varit roligt att testa något annat men det är ju praktiskt, alla bor ju i stort sett på gångavstånd från studion och det funkar bra, det blir ett jävligt bra sound. Det hade väl varit kul att åka iväg någonstans men vissa har jobb,barn och tjejer som man behöver vara hemma hos lite då och då så det är skönt att slippa åka iväg.

Än så länge har albumen haft väldigt olika karaktär trots att alla är inspelade i Fredman, ni är inte rädda för att fastna i ett visst sound?

– Jo det är ju lite så, vi har spelat in alla våra skivor utan den första hos Fredrik. Men jag tycker skivorna skiljer sig åt ganska mycket. Fredrik är ju sådan att han vill experimentera väldigt mycket med sound, plus att vi utvecklas, vi försöker göra väldigt olika album varje gång så det är nog rätt lugnt. Soundet på nya plattan är jävligt bra och annorlunda, säger han med den entusiasm som går att spåra var gång det kommande albumet kommer på tal, det är väl lite mer åt "Haven" än de andra plattorna, rätt mycket tyngre och hårdare, lite tuffare sound. Vi är jävligt nöjda varje gång vi varit där så då är det ganska onödigt att byta. Det är väl om man helt plötsligt skulle börja köra med någon producent som går in och meckar med materialet men jag tror inte vi är mogna för det än, vi är för beskyddande över våra prylar. Vi är redan sex stycken som är väldigt noggranna.

Den nya plattan är alltså mer åt "Haven" än "Projector" hållet?

– Nja, det är ju väldigt svårt för oss att jämföra med de andra eftersom vi har jobbat med den här i drygt ett och ett halvt år, det är ju så nytt men det kanske är lite mer åt "The Mind's I", lite mer mangel, spetsigare, rätt mycket hårdare. Det är ju en blandning av allt man gjort och samtidigt ett stort kliv framåt, som det alltid är. Man kan ju inte bara göra något helt nytt, det är ju samma typ av idéer, det är samma människor som gör musiken och passerar genom våra mentala filter. Men det är ett jävla tryck på nya skivan, en blandning av "Haven" och "The Mind's I" kan man väl säga om man nu måste göra en jämförelse.

Efter den mörka, ångestladdade och melankoliska "Projector" kom den betydligt ljusare och mer energiska "Haven". Har nya plattan också någon särskild stämning?

– Ja, den är mycket argare, jävligt mycket hårdare och mer aggressiv. Lite mer frustrerad, säger vokalisten medan han glupar i sig en smörgås efter dagens hårda slit. Den är kanske mindre personlig eftersom det inte är så mycket jobbiga grejer som kommer fram utan mer allmänt hat och hopplöshet. Omslaget blir jävligt schysst, mycket rött, mer argt. Lite mer kaotiskt, förklarar han mellan tuggorna.

Just det, omslagen, de tidigare albumens omslag har speglat innehållet nästan kusligt bra, bara genom att se omslaget har man kunnat höra musiken som döljs däri och det har utgjort en stor del i den känsla och stämning som albumet förmedlat.

– Då kommer du säkert gilla det nya med, det kommer att reflektera musiken snyggt, lovar Stanne. Niklas (Sundin) jobbar så pass nära, han är med hela tiden och kommer med idéer baserade på mina texter och på musiken. Eftersom han ligger så nära så blir det ju att det syns, plus att alla hela tiden är med och kommer med förslag, så i slutändan är alla nöjda. Då har man ju tagit med allas vilja precis på samma sätt som med musiken, så i slutändan blir det en enhet.

Ni är sex stycken, blir det inte för många viljor ibland?

– Det är jävligt jobbigt ibland, alla vi har ju olika musikaliska bakgrunder och gillar olika grejer, lyssnar på olika slags musik, men samtidigt har vi den gemensamma nämnaren i all hårdrock man tryckt i sig genom åren. Till slut blir alla nöjda, vi håller ju på så länge, tre-fyra långa repningar i veckan minst, då vi går igenom alla låtar. Alla kommer med idéer och spelar in demovarianter och skickar mellan varandra för att utvärdera och se att det är rätt och när alla är nöjda då måste det finnas någon mer som tycker det är bra på något sätt. Då har det passerat genom alla oss, alla våra olika smaker, då kan man komma till en bra kompromiss. Det tar tid men vi är demokratiska.

Alla ni lyssnar som sagt var på en mängd olika musikstilar och inte bara hårdrock. Det måste ju bidra en hel del till ert eget musikskapande?

– Jo man försöker ju, man lyssnar ju på en hel del musik och så länge det är extremt tycker jag det är intressant. Jag vill ju ha det som är annorlunda och extremt, antingen det är extremt melodiskt, extremt vackert eller extremt brutalt. Det som man reagerar på och som väcker uppmärksamhet. Den här mainstream musiken,det är bara ett skal. Man vill ju ha musik som väcker uppmärksamhet som man reagerar på, och det finns mycket att hämta, från extrem synt till extrem death metal, det man tar intryck av.

INTE NÅGON DYSTERGÖK

Herr Stanne är den som skriver alla texter, något som kan förklara varför albumen lyckas förmedla en sådan enhetlig stämning. Jag har fattat det som att din sinnesstämning är en avgörande faktor till skivans karaktär till exempel var det på grund av din sinnestämning under tiden för skapandet av "Projector" som gav den dess nedstämda prägel.

– Jo, den var väldigt jobbig, den kom i en sådan tung period, och då blir det att man skriver av sig. Jag är inte den som går omkring och surar och tjatar om hur kasst allt är för det tycker jag inte i vanliga fall. Då håller jag hellre käft och går hem och skriver av mig istället. Det är många som går på den idén, särskilt i början när man var ute och spelade, folk hade en bild av en som någon jävla dystergök, sådant orkar man ju inte med. Då skriver jag hellre av mig så kan jag vara glad och trevlig resten av tiden. Då blev det väldigt mycket ångest, jag hade problem att sova, det har jag även nu, men då var det riktigt illa. Då blir det att man skriver och då verkar ju allt mycket jobbigare än vad det egentligen är, mycket större, och det var så den plattan kom till...

...Och det var så titeln "Projector" kom till?

– Ja precis.

Har du varit förbannad mycket då på sistone?

– Ja det har varit mycket sådant och man har ju blivit inspirerad av musiken. Jag är inte med och skriver själva musiken, jag är med arrangerar den och funkar mest som en åsiktsmaskin. Det har varit jävligt hårt, väldigt argt, mer frustrerat och väldigt ösigt. Då sitter jag och lyssnar igenom låtarna många gånger tills jag känner att, så här ska den vara, så här ska jag sjunga, det här är texten.

Så du har inga texter klara i förväg?

– Jag har ju mycket skrivet, men då vet jag ju vad som passar. Jag har skrivit en massa stödprylar och då jag hör musiken vet jag vad som passar och så kan jag fokusera och skriva utifrån det. Då blir de jävligt annorlunda också, det är kanske ingen annan som märker det, men för mig får låtarna en egen karaktär. Så det har varit en jobbig period eftersom det blir att man skriver så intensivt, vilket jag gjort det senaste halvåret. Jag skriver ju ständigt men inte något specifikt utan jag sitter mest och skriver och ibland får jag idéer till någon låt som jag håller på med. Men ibland måste jag verkligen vara disciplinerad och tänker, nu jävlar, och då sätter jag mig ner och sätter på musiken så högt så att det inte är något annat som tränger igenom. Stänger av telefonen, släcker ner och lyssnar på låten hundra gånger tills det bara släpper. Det är jävligt skönt när det verkligen funkar, det gör det inte ibland utan man sitter och lyssnar förgäves och sedan är det bara att gå och lägga sig. Men ibland krävs det verkligen disciplin, särskilt nu på slutet när det har varit så bråttom.

Är det mycket trix med meningsbyggnader och ord eller kommer det spontant?

– Det är väldigt mycket som kommer spontant särskilt ordföljder, typ av ord och meningar som man känner ligger bra i rytmen till låten och det som känns bra att sjunga. Sen brukar jag få finputsa och gömma alltför uppenbara prylar och försöka göra det till en bättre helhet. Men ibland skriver jag bara ner det första jag tänker på och märker sedan att det nog blir rätt bra. Så det är lite olika, vissa grejer har man suttit och klurat på hur länge som helst och så försöker man bara passa in det sedan.

Jag passar på att ge min helgonförklaring till de två senaste albumen och påpekar hur jag tycker sången fungerar i symbios med den övriga musiken på ett sådant unikt och helt sagolikt sätt. Undrar om detta just kommer från hans idoga lyssnande på låtarna?

– Det blir ju att jag ständigt lyssnar på det medan jag springer runt i min lägenhet. Det ska kännas lite, det brukar kännas i kroppen och jag brukar improvisera ganska mycket i replokalen. Jag sitter och diggar med i låten och så känner man att det här var

bra och så försöker man få ett bra tempo som sätter ihop låten. Första gången man hör en låt instrumentalt så kan man inte direkt få den där bilden i huvudet av vilken typ av låt det är men man lyssnar på den mer och mer och tillslut får man en följd i det. Då känner man att här ska det vara lite lugnare och här kan det vara en lång vers, det brukar dröja ett tag, men man får plugga in låten i hjärnan tills den bara sitter där.

Blir det mycket ändringar när ni väl är i studion?

– Till förra plattan var det väl en del ändringar då vi märkte att plattan blev jävligt hård. Jag hade gjort en del softare sångprylar som inte alls passade in. Men till den här plattan har det väl bara varit några ord som har behövts ändras. Så den här gången har vi varit mer förberedda än tidigare gånger. Jag har i alla fall aldrig varit så här förberedd, det var bara att mangla in det. Vi är jävligt nöjda, det är första gången jag har varit så här nöjd på många, många år.

ÄNNU MER VRÅL

För att dra ytterligare en parallell till de tidigare albumen, sångstilarna har varierat väldigt mycket. "Projector" bröt fullständigt med det tidigare med en hel del ren skönsång medan "Haven" bestod av nästan enbart vrål. Med de tidigare beskrivningarna på nya albumet låter det som om det blir lika mycket vrål på nya plattan.

– Det här blir om möjligt mer än "Haven", som sagt, mer åt "Minds I". Det är ett sådant jävla tryck i vissa låtar, vi försökte med lite melodier och så men det är inget som passar.

Med dessa beskrivningar av albumet låter det som om livespelningarna kommer att kunna erbjuda något alldeles extra. Hur kommer det att se ut på livefronten framöver, finns det något bokat?

– Nej, inte just nu, jag vet bara att vår manager sitter nere i Tyskland och sätter ihop en jätteturné. Han har väl inte avslöjat så mycket än men vi ska göra lite festivalspelningar lite "one-offspelningar" bl.a. i Umeå och så där, jag kommer inte ihåg allt, men lite runt om i Sverige i början av sommaren typ i maj. Sedan när plattan kommer ut blir det väl någon Europaturné och sedan ska vi över till USA för första gången, det ska bli jävligt kul. Sedan blir det väl de där vanliga svängarna, lite Europa igen och så Japan och Sydamerika. Det ska bli jävligt mycket, vi hade tänkt ta det lite lugnt men så känner vi att plattan blir så pass stark så förhoppningsvis kommer det att funka jävligt bra, alla vi har blivit väldigt sugna igen. Men det är inget bokat och när det blir det lägger vi upp det med en gång på hemsidan.

Eftersom han nu nämnde det kan jag inte låta bli att fråga om hans förklaring till varför svenska band slår så stort i Japan och plötsligt grips han av samma entusiasm som då det gällde nya skivan.

– De älskar ju skandinavisk musik, de tycker det är så exotiskt så de går av. Kolla i deras skivaffärer där de har en rockavdelning, en hårdrockavdelning och en svensk avdelning. Då är det **Cardigans**, Meja och så vi då (skratt). Det är så jävla härligt, man vill så gärna prata om Japan eftersom det är en upplevelse man aldrig glömmer, så bisarrt. Det är som att hoppa in i en film. Plus att fansen och mottagandet är helt overkligt, det är som de bästa i Europa gånger tvåhundra, det går inte att ha tråkigt där, det är helt omöjligt. Man blir omhändertagen som jag vet inte vad och sedan kommer man hem igen och går och suckar i sin etta, det är en sådan jävla kontrast. De gillar ju svenska gitarrister men varför vet jag inte. Gamla avdankade band som inte ens släpper plattor längre i Sverige säljer fortfarande i Japan. De har ju tidningen Burn och den är ju svinstor. Den kommer ut varje vecka i hur många tusen ex som helst och de promotar ju alla sina band, gamla glamband som **Dokken**, sådana man aldrig hade hört talas om annars spelar ju fortfarande där. Så Burn har nog en jävligt stor del i det för det är en sådan monstertidning. Det är ju mest små tjejer konstigt nog, små söta tjejer som checkar in på ens hotell, de står där och så kan de inte prata ett ord engelska. Det är den största köpkraften där, tjejer mellan 12-20 år, det är de som är publiken konstigt nog.

Det är de som lyssnar på Backstreet Boys i Sverige.

– Ja exakt, så bredvid sina Tamaguchis och gulliga japanska grejer i sina flickrum där allt är rosa så sitter en deathmetal plansch och så lyssnar dom på **Arch Enemy**, de går hem stenhårt där och var ju det första svenska metalbandet som slog igenom där.

MYCKET NATTSUDD

Onekligen gillar även Arch Enemy Japan då de fick privilegiet att kunna köpa nya skivan "Wages of Sin" ett helt år före européerna. Något som dock beror mer på ett söligt skivbolag. Men nog om det nu och tillbaka till han på andra sidan tråden, för ni som läste första numret av Slavestate fick veta att Tompa Lindberg hämtar mycket av sin inspiration till texterna från klassiska författare som till exempel Dostojevskij. Vad finns det för inspirationskällor bakom Stannes texter?

– Inget särskilt, jag skriver en del när jag kollar på film, skruvar ner ljudet, en snyggt fotad film är något som inspirerar mig. Jag skriver mycket på nätterna, vissa dagar händer det så mycket att man inte hinner ta in allt. Så det gäller att skriva av sig snabbt som fan innan man går och lägger sig, eller när man vaknar och inte kan sova. Det finns ingen särskild bok eller skiva som jag sätter på för att få inspiration, men vill jag bli arg och verkligen egga upp mig då sätter jag på något riktigt, riktigt mangel. Det kan vara rätt skönt att bara släppa allt och bara gå på låtarna. Jag läser jävligt mycket, men mest för att det är så jävla härligt, mycket science fiction och mycket poesi. Det är härligt och avslappnade, en verklighetsflykt.

Det måste ju vara något som märks i texterna?

– Det går det säkert, jag läser ju nästan uteslutande på engelska, sådana grejer tar man ju in så att man uttrycker sig på ett bättre sätt. Annars kanske jag mest inspireras av den avkopplingen som läsningen innebär, science fiction går ju ut på att man kan släppa allt och vara någon annanstans. Så att när man väl är tillbaka i verkligheten så kan man fokusera bättre på den. Det känns inte som om inspirationen kommer därifrån snarare tvärtom, att jag blir avtrubbad av att läsa och tänker att det här får räcka nu.

Det verkar som att det går att hitta både likheter och olikheter i hans och kollegan Tompas väg till de färdiga resultaten. Nu zoomar vi att ett par snäpp i granskningsmikroskopet från texterna till musiken i sin helhet. Med tanke på den abrupta förändringen i och med "Projector" känns det inte riktigt som man vet var man har Göteborgarna och jag försöker skaffa mig en eventuell förvarning inför framtida plattor och frågar om han redan nu kan se några framtida tendenser?

– Nej, inte som det känns just nu i alla fall, just nu känns det bara så jävla gott. Vi lyssnade på skivan ordentligt för första gången i lördags och då kändes det bara så jävla rätt, klockrent, att så här ska vi låta just nu. Så nu vill vi bara ut och spela låtarna, det känns först efteråt när man varit ute och spelat sönder låtarna. Då börjar man tänka efter, vad vill vi göra nu? Ska man köra på i samma stuk eller bryta av? Det var ju så vi gjorde efter "The Mind's I", bara bryta av totalt med allt vi tidigare gjort och börja om på ny kula och det resulterade i "Projector". Sedan vill man ju utvecklas från det och vi fick nya medlemmar som givetvis innebär skillnader. Så det är ingenting vi har tänkt på, nu vill man bara göra en sådan här platta till men det kommer vi aldrig att göra.

Med tanke på hur outsägligt nöjda de verkar vara med sin nya platta drar jag mig till minnes en intervju med Thåström där han sade att han inför varje platta har en idealbild för hur den ska se ut men att han aldrig kommit i närheten av den bilden.

– Nej det gör man ju inte, men det beror väl också på att vi är ett band, det är ju inte en som skriver allting. Hade jag gjort min egen platta, hade jag nog kunnat leva upp till eller i alla fall kommit i närheten av bilden. Men som band är det ju så många kompromisser man tvingas göra, jag hade kanske velat ha lite mer av det och lite mindre av det men det är ändå en slutkompromiss man gjort. Hade alla vi sex den här plattan på varsitt håll så hade de nog blivit jävligt olika. Vill man ha en perfekt skiva får man väl göra den själv. Men vi har nått det vi vill göra med den här skivan och det känns jävligt bra. Alla vi har ju olika referensramar men vi kan varandra så väl, man vet vad de andra gillar så vissa idéer kan man lika gärna skippa från början eftersom man vet att det inte är någon annan som gillar det. Men ibland blir man överraskad, och ibland överraskar vi oss själva. Men i slutändan när alla fått säga sitt så är alla nöjda och då blir det bra.

Så det är ingen som kommer med färdiga låtar utan allt sätts ihop bit för bit i replokalen?

– Ja man sitter och pusslar, pillrar och bygger och utvecklar, det är jävligt kul, även om det är frustrerande ibland när man är trött och seg och ingen orkar göra något men så nästa dag orkar man göra en och en halv låt.

Är det alltid seriöst i replokalen eller lattjar ni mycket och spelar annat?

– Nej, lattjar gör vi väldigt sällan utan när vi går ner för att repa kör vi koncentrerat och det är en jävla skillnad från när vi annars träffas för då är det bara idioti och dumheter. Men när vi är i replokalen blir det en seriös stämning, då är vi där för att skriva musik och repa och ta beslut om bandet. Sedan så fort vi kommer därifrån är det något helt annat. Det är inte så att vi går ner för att gå loss och bara jamma, det gör vi inte. Vi kan stänga in oss där och köra stenhårt och sen komma ut i verkligheten igen, men där kan man gömma sig och det är skönt.

Anledningen till den tidigare frågan har sina rötter i den suveräna Iron Maiden-covern, "22 Accasia Avenue", som bandet har med på en nyligen släppt Iron Maiden-tribute skiva vid namn "A Tribute To The Beast". Men det är alltså inte så att ni står och lirar lite covers när ni repar.

– Nej, det är inte så att vi brukar jamma covers, det har väl hänt någon gång, men oftast är det så att vi bestämmer att vi ska göra en cover och så börjar vi fundera på vilken låt vi ska välja. När vi fick erbjudandet att göra en **Iron Maiden** cover började vi fundera på låtar och alla kom med förslag och till slut blev det just den.

Var det svårt att enas?

– Det är ju alltid men jag tror det var ganska enkelt med den låten i alla fall. Det var samma sak när vi gjorde en **Kreator** och en **Mercyful Fate** låt. Det var ju helt givet att det var de låtarna vi skulle köra för det är sådant som vi har växt upp med, det var våra favoritlåtar när vi byggde våran första replokal 1989-90, så det är ju sådana där klassiker.

Nåja, nog om coverpratet och tillbaka till det egenproducerade materialet. Det är några månaders otålig väntan innan skivan finns i skivdiskarna, vad gör ni fram till dess?

– Det blir mycket promoting eller först och främst ska plattan göras helt hållet klart, de sista bilderna ska tas och omslaget ska göras klart. Sedan börjar promotionprylarna då man ska sitta här och prata i telefon i några veckor, minst. Det känns lite skumt att prata om plattan eftersom det här är första intervjun inför nya plattan, man har inte riktigt fallit in i standardsvaren än.

Så du har gjort upp mallen idag?

– Jag vet inte, jag tror den skapas under de första 20-30 intervjuerna.

Det låter ju verkligen som ni är nöjda med plattan, det måste ju göra allt sådant lite lättare.

– Ja, det känns så jävla bra, det var längesen man hade den här känslan. Jag hoppas bara att plattan kommer ut så snart som möjligt, helst att den kommer ut imorgon. Jag blir helt knäckt när jag inte får spela upp den för folk.

Jag berättar att jag för några månader sedan stötte på Dark Tranquillitys gitarrist Martin Henriksson och basist Mikael Nicklasson sent en lördagskväll och att Nicklasson då lovade ett album som skulle krossa allt annat, trots mina envisa hävdanden att det inte går att krossa "Haven". Det var tydligen inte bara något vanligt fyllesnack.

– (Skratt) Nä, det har känts bra hela tiden, låtarna har kommit fram naturligt och bara blivit bättre och bättre. Vi har spelat in den flera gånger, gjort demoprylar under tiden och då vet man exakt hur det ska låta men när den fortfarande överraskar då känns det jävligt kul. Tidigare har det varit att man tyckt att det där kunde vi ha gjort bättre och det där låt inte lika bra som den tidigare inspelningen.

Är ni perfektionister?

– Kanske inte perfektionister men vi är jävligt petiga, jag är väldigt noga med vad jag sysslar med och de andra är likadana. När Anders (Jivarp) sitter vid sina trummor är hann vansinnigt noga med att allt ska bli perfekt och Martin (Henriksson) på sin gitarr är väl han som är seriösast med det. Inget får trilla igenom, han sitter och redigerar, fixar och pillar när vi har spelat in. Så lite perfektionist är man väl, annars får man väl börja spela punk och skita i allt. Man kan göra allting perfekt i studion och sedan när man spelar live får det gå lite som det vill.

Utfrågningen börjar leda mot sitt slut så det enda som återstår är väl att önska Mikael Stanne och resten av bandet lycka till med skivan. Förhoppningsvis kommer skivan uppskattas lika mycket av fans och recensenter som av dem själva.

– Så länge det inte är några medelrecensioner så är jag nöjd. Antingen bra eller dåligt, men vill vara halvbra. Får man en etta har man i alla fall väckt några känslor, avslutar han med. **Det lär inte vara någon risk.**

Alf Svensson, svenska fotbollslandslaget samt kungen, ja konservatismens alla anhängare, ta fram vindjackorna och knyt fast kepsarna för utvecklingens vindar blåser upp på andra sidan Atlanten med löften om turnéer över hela Europa, Svea rike inräknat! Kvar sitter jag och sjunger på Carolas "Fångad Av En Stormvind".

text: dennis larsson | bild: sony music

Jonathan Davis (sång), Fieldy (bas), James "Munky" Shaffer (gitarr), David Silveria (trummor) samt killen jag ska prata med denna sena kväll, gitarrist Brian "Head" Welch har sedan man spelade in sin självtitulerade debut varit kända för sin tyngd. Alla ville ha samma ljud. Men redan efter andra släppet fick producent Ross Robinson (Sepultura, Machine Head, Slipknot m.m.) foten. Detta är ett band som inte står still. Fyra år senare med ytterligare två skivor i bagaget har man återigen, bytt styrman för inspelningen av sitt femte album.

– Arbetet med "Untouchables" har tagit typ ett år och det är mycket som känns riktigt bra med slutresultatet. Inspelningen gjordes här i Hollywood, Kalifornien, av Michael Beinhorn. Det gick till på ett helt annat sätt att spela in den här skivan. Vår förre producent Brendan 'O Brien stressade på oss mer och allt skulle göras på direkten. Han är visserligen en bra producent, men inte riktigt vad vi söker. **Korn** som band behöver tid för att fullfölja sina låtar. Vi valde mellan flera olika producenter och Beinhorn verkade bäst.

Denne Beinhorn, tidigare känd för sitt arbete med storband som Soundgarden och skräckrockaren Marilyn Manson är omtalad för sin perfektionism och Brian berättar att han lever upp till sitt rykte, gott och väl.

Visst är han en perfektionist. Han hör det andra inte hör. Som till exempel när vi la sången på plattan stod alla och lyssnade medan Jonathan sjöng. Alla var väl nöjda och ingen sa någonting. Utom han, Beinhorn kunde helt plötsligt utropa att det lät skit och avbryta dagens inspelning, så fick vi gå hem och komma tillbaka dagen därpå.

På tonen i Brians röst att döma verkar det dock som att producentens humörsvängningar i jakten på perfektionism snarare gjorde gruppen mer imponerade än arga och onda ord om Beinhorn lär vi få vänta på.

– Vi blev nog nöjda av flera olika anledningar. Delvis var det noggrannheten, samtidigt som vi, som jag sa, hade mer tid att jobba med materialet. För att inte tala om ljudet på plattan! Det blev helt underbart, vi fick med en slående renhet på samma gång som han fångade tyngden vi absolut vill få med.

Anledningen till att ljudet blev som det blev beror på den unika utrustning herr Beinhorn sägs använda.Den digitala inspelningsteknik han säger sig använda ska vara något av en revolutionerande teknik. Med den ska man bland annat slippa den kliniska känsla man lätt får vid digital komprimering. "Revolutionerande teknik"?, funderar jag. Visst är ljudet bra och man kan bitvis bli riktigt imponerad av klarheten på skivan, men det är nog trots allt inte produktionen som är den stora nyheten med "Untouchables".

– Jag anser att detta är det bästa släppet som vi någonsin gjort. Det är en mycket mer varierad skiva än tidigare.Experimentell är nog ordet jag söker. Men det är fortfarande vi – **Korn.**

Jag tycker att det här är den mest sammanhängande av alla Korns plattor.

På "Untouchables" har man nämligen bland annat rett över ett av de tidigare problemen, att få slutresultatet mer till en komplett skiva än bara en samling enskilda spår.

– Exakt, det var faktiskt en riktigt bra beskrivning, "more of a complete record".

DE OMUTBARA

Det känns i stort sett alltid lika tafatt och meningslöst att be banden beskriva sina nysläpp. Faktum är att redan innan jag bad om en analys av "Untouchables" visste vad killen skulle svara för även Brian har lärt sig klyschornas ABC- bok.

– Det är svårt att förklara, men experimentell tycker jag är rätt bra beskrivet. Vi har helt enkelt varierat oss mer.

Jag ska hjälpa honom lite på traven. Det som var bäst med förra skivan, "Issues" (1999), var avsaknaden av rappartier med t ex Ice Cube som gästade deras tredje platta "Follow The Leader" (1998), har man hållit vid. Något annat som känns riktigt bra med "Untouchables" är att man för första gången inte visar tecken på rädsla inför att göra en något "softare" skiva. Något som gör att albumet känns mer genomarbetat och seriöst. Detta är en skiva som tar oss ett ordentligt kliv bort från tidigare material och de personer som bojkottade de fyra första skivorna bör ge amerikanerna en ny chans.

– Softare? Nej, men va fan. Vad har du hört för låtar? Det skulle väl vara någon låt kanske, men annars är det helt klart det hårdaste vi har gjort!

Nej, det tror jag inte att jag kan hålla med om.(Lägg nu märke till att jag låter som om jag tagit över Daniel "Slowrunner" Bergqvists arbete som dagismamma.) Men det gör väl inget att den är lite softare, den måste väl inte vara stenhård?

– Öh.......nej, det är väl klart. Okej, den kanske, överlag, är lite softare än vanligt, men vissa låtar är ändå det hårdaste som vi någonsin gjort! Till och från innehåller skivan faktiskt riktigt tunga partier.

Där tappade han allt fotfästet. Den lugna och harmoniska dagismamman har satt ännu en hårdrockare på plats! Men jag ska inte vara dum. Visst finns tyngden kvar på vissa ställen, det bör ingen betvivla.

– Konceptet för större delen av skivan speglas av omslaget, har du sett det?

Nej, det har jag inte men det är något som jag är högst ivrig på att göra. Det är nämligen något som alltid imponerat mycket på mig, Korns förmåga att matcha slående skivtitlar med snygga och välpassande omslag. Ta, t ex, andra plattan "Life Is Peachy" (1996).

– hehe, det är lite konstigt, men jag tycks ha glömt vem det är som animerar våra omslag. Det är i alla fall en känd animatör här borta. Omslaget föreställer i alla fall de barn man ser ner på i ett samhälle. Det är precis det de är, "The Untouchables".

Några spår på skivan handlar just om utstötta och nerk-

lankade barn eller ungdomar.
Det är i alla fall Jonathan som skriver alla texter och han gör väl som de flesta textförfattare gör. Han utgår helt enkelt från sina egna upplevelser.

Innebär det att ni på något sätt varit utstötta under er uppväxt?

– Visst har väl alla i bandet någon gång haft en känsla av att vara det svarta fåret som alla i samhället ser ner på, men i texterna beskrivs endast Jonathans känslor och upplevelser så det är på sätt och vis inget som representerar oss andra bandmedlemmar.

Mina misstankar svävar, hur som helst, kring att de använde antingen en viss Todd McFarlane eller herr Greg Capullo som animatör till nya omslaget.

De som hållit sig borta från Internet och undvikit att ladda ner kommande platta är helt klart värda en eloge. Speciellt med tanke på de förseningar som har uppstått kring "Untouchables" släppet. Själv har jag inte ens en dator, men det finns det andra på Slavestate som har.

– Det har varit mycket krångel kring skivsläppet. Dels tog ju inspelningen längre tid än väntat, men de som har irrat mest har varit skivbolaget.(Sony) Det var de som bestämde vilket datum albumet skulle hamna i skivdiskarna och så berättade man ingenting om det för oss. Det blev vi lite förbannade på, kan du tro. Men det datum som är satt nu blir det slutgiltiga.

Om vi ska tro Korn och Sony kommer alltså de som befinner sig bland skivhyllorna den 11 juni inte bli besvikna. Huruvida det är viktigt för samtliga som jobbar i skivbutik att ha livförsäkring återstår att se.

KILLEN MED KOLL

De som nyligen tittat på Z TV:s något hårdare musikvideoprogram Betong har troligtvis också sett den nya musikvideon, men det verkar på Brian som om det där med vad som är släppt än eller inte, är suddigt.

– Har du sett den nya videon? Vart har du sett den?

Det var på TV. Jag betvivlar att ni har kanalen. Hans något burdusa sätt att reagera på ämnet gjorde mig chockad. Mina darriga svar följs av tystnad.

– ....jaha. Ja vi valde en låt som vi trodde skulle representera "Untouchables" rätt bra. 'Here To Stay'. Videon som gjordes av bröderna Hughes, har väl egentligen ingenting med låten att göra. I videon ser man en kille som sitter bänkad framför tv:n och det är precis det den går ut på, att ett barn kan slå på dumburken och se sex och våld hur som helst. Idén kom från Hughes bröderna.

Bröderna Hughes är de två tvillingbröder (Allen och Albert) som i Sverige just nu också är bioaktuella med filmen "From Hell". De känns även igen från sin genomslagsfilm 'Menace II Society'.

– Det var rätt naturligt att välja Hughes, eftersom vi känner de sedan tidigare.
Hela idén var deras. Det var de som kom på vad den skulle handla om, och jag måste erkänna att första gången jag såg den fattade jag inte riktigt konceptet. Andra gången klickade det däremot, så nu tycker jag faktiskt att det är en riktigt bra video. Just nu håller vi på att välja ut en ny låt som vi ska göra film till.

Under samtalets gång kommer vi fram till att detta är fjärde gången Korn byter producent. Man har då t ex jobbat med en herr McG (Joseph McGinty Nichol).

– Ja, han gjorde bland annat "Got The Life", från "Follow The Leader" plattan.
Det var några killar på skivolaget (Epic) som kände till honom. På den tiden var han totalt okänd. Han bodde faktiskt kvar hemma hos föräldrarna då.

Efter en stunds småskratt tar han sig till sans och fortsätter:

– Det var i alla fall efter det han blev känd. Det och nåt mer jobb han gjorde, jag kommer inte riktigt ihåg vad det var. Men nu har han ju gjort "Charlies Änglar", långfilmen, och så håller han väl säkert på med nåt annat som inte jag känner till. Hittills har vi varit nöjda med alla videos som har gjorts, men det kvittar i stort sett, för en filmproducent har så pass mycket med slutresultatet att göra så vi kan inte använde samma person till flera filmer.

Korn är ett band som hela tiden utvecklas på alla fronter, förändringar är ett måste för oss.

Jag antar att det är just denna jakt på nyskapande som ligger till grunden för att man idag också är kända som något av grundare till neo-metallen.

– Jag ser oss absolut inte som grundare av någon genre överhuvudtaget. Vi är väl kanske ett av flera neo-metal band, men det var knappast vi som kom på idén.
Lyssna t ex på........vänta nu, vad hette det där bandet....**Deftones**, de är ju också jävligt bra.
Det var ett annat band jag lyssnade på häromdagen............nej, det verkar jag också ha glömt.

Du lyssnar inte så mycket på musik du, va?

– Hehe, nej jag gör tydligen inte det.
Men det blir ju så, sysslar man med musik så mycket som jag blir det väl inte att man lyssnar på andra skivor lika mycket.

Det tycks vara något sorts virus det där. De som verkligen förtjänar äran för att ha skapat en hel genre, eller i alla fall ha lagt en viktig hörnsten i grundbyggandet av en genre, vill oftast inte veta av det. Men det är klart, det följer nog väldigt mycket ansvar på ett sånt rykte.

– Vi har precis varit ute på en tre veckor lång Sydamerika turné som gick riktigt bra. De nya låtar vi körde fungerade hur bra som helst, då blev jag glad.

Jag tvingas till skratt. Brian "Head" Welch påminner onekligen helt plötsligt om en liten kille som precis fått en ballong på tivoli. Hans ordval "happy", får mig att tänka på McDonalds barnmeny "Happy Meal". Faktumet att jag skrattande upprepar hans kommentar "And that made you happy?" roar tydligen honom lika mycket som mig. Vi skrattar ihop en stund.

– Ja, då blev jag glad.

Lugnet har dock snart lagt sig och vi är seriösa igen.

– I juni sticker vi väl ut på en turné här i USA, jag vet inte hur lång den blir men efter det är det i alla fall Europa som gäller. Så vitt jag vet är Sverige inräknat.

Är detta du säger om Sverigespelningar, ett löfte?

– Det skulle jag tro, för det är i alla fall vad jag har hört så om inget går fel kommer det ske.

Det var typ sex-sju år sedan vi var i Sverige sist. Jag minns det inte så tydligt, men vi gjorde nog några klubbspelningar i försök att marknadsföra oss, så vi var inget förband eller något sånt. Er musik har jag för mig är rätt hård, men det jag har hört mest om är svenska flickor. De ser jag fram emot att träffa.

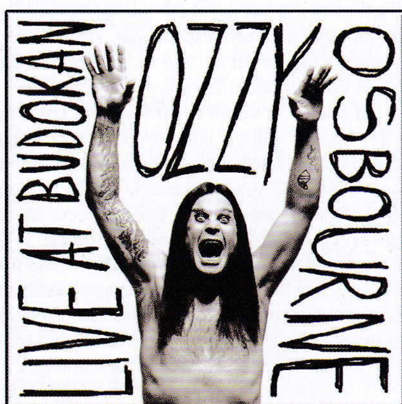
De som nu tror att han söker givande samtal med svenska kvinnor tar fel. Som bevis på detta kan jag berätta att han nu väljer att, för en stund, prata om blondiner med stora bröst, men det kom väl knappast som en chock. Alla känner till de svenska flickorna för deras "charmförmåga".

KoRn

UNTOUCHABLES

www.korn.com

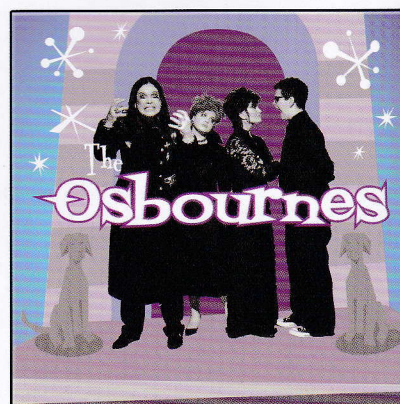
OZZY OSBOURNE

LIVE AT BUDOKAN
Ny live-platta från senaste turnén.

THE OSBOURNE'S FAMILY ALBUM
Soundtrack till succé-såpan "The Osbournes" med bl.a. Ozzy, System Of A Down och Kelly Osbourne!

www.sonymusic.se

Världen är bra orättvis ibland. Grämer mig över att danska Dominus inte fick det erkännande de var värda med sin Elvis-inspirerade death n'roll. Nu är det för sent då bandet nyligen kastade in handduken efter flera fina skivor. Tur att det finns nya förmågor som kan ta över, så att inte genren bara vilar över Entombeds axlar. Tysk-svenska Revolver kör över det mesta ovanför markytan med sin debut "The Unholy Mother Of Fuck". Hyllad överallt, självklart även i Slavestate Magazine.

text: larsa carlsson | bild: zomba

Det skulle krävas svensk hjälp för att få det tyska bandet Revolver komplett. I hemlandet kunde de inte finna sångaren de ville ha, och som sista och bästa kort hittade de till slut den svenske metalmissionären Jens C Mortensen med förflutet i bland annat Slapdash. Revolver är partyrock för de allra tyngsta grabbarna som för tankar till Motörhead och Sunlight-studions soligaste dagar. Trots ett hett intervjuschema är Jens fortfarande pigg på att tala om sitt band, den varmt emottagna debutplattan och varför han är sugen på att spela i Göteborg.

Några där ute kanske minns Slapdash som dök upp på den svenska metalhimmelen för några år sedan. De hann inte med så mycket innan det blev helt knäpptyst om gruppen. Nu börjar dock medlemmarna från det nedlagda bandet poppa upp igen i etablerad form. Lars Lindén misshandlar sedan en tid tillbaka bassträngar i Carnal Forge och på tråden denna kväll har jag som nyss nämnt Jens C Mortensen som fått uppdraget att sjunga i Revolver. Jens är en trevlig och pratglad 29-åring som har lätt för att skratta. Nästan varje svar avslutas med ett smittande skratt från Jens sida. Han är i alla fall killen som trodde att allt var ett skämt när ett tyskt band ville ha honom som sångare.

– Jag låg hemma bakis en söndag när de ringer och frågar om jag ville vara med. Jag som skulle klippa mig och skaffa jobb, nu blir det ju inget av med det skrattar Jens. Jag trodde först att det var några polare som drev med mig.

Hur kom det sig att de behövde sträcka sig ända till Sverige för att finna mannen som skall stå bakom mickstativet?

– Bandet har funnit som band i över ett år, men som projekt i fem-sex år. När de väl skulle söka efter sångare sökte de i fyra-fem månader, men hittade bara en massa Kai Hansen-wannabees. Två veckor innan de skulle spela in demon ringde de mig. Det var inte meningen att det skulle bli mer än en demo, vi hade inga planer alls på skivkontrakt.

Kändes det inte konstigt att sjunga något som de andra skrivit och komponerat?

– Jag hade faktiskt som enda krav att jag själv skulle få stå bakom textförfattandet.

Slapdash var ju ett tag sedan, vad gick snett egentligen? Ni bara försvann tvärt ...

– Vi spelade in en förproduktion för en andra platta, men sen så tröttnade väl alla. Vi kom vid helt fel tidpunkt, folk var less på den stilen av musik helt enkelt. Antingen skulle vi varit lite mer retro mot åttiotalet, eller så borde vi varit mer mot **Korn**-stuket eller nåt.

SÖNDAGSTEXTER

Revolvers debutverk "The Unholy Mother Of Fuck" är en tung och väldigt dynamiskt laddad platta. Jag har svårt att finna absoluta favoriter eftersom plattan är suverän överlag. Utstickande låtar finns det dock gott om, "Junior" är ett utmärkt exempel på hur det kan sluta när man använder Sunlight-studions spakar på rätt sätt. Studion är tidigare känd för att ge band som Entombed och Dismember ett fett sound, senare har även The Hellacopters och Backyard Babies hittat dit för att få lite slamrig rock n'roll-feeling under Tomas Skogsbergs beskydd. Danska Daemon gjorde "The Second Coming" i hederlig "Sunlight-anda" för ett par år sedan men inget band har fått till det så pass bra på åratal som Revolver, i alla fall enligt mitt tycke. Det luktar Motörhead, Entombed och en kall stor stark. Mums! Hur beskriver då Jens sitt bands sound?

– Punk a'la rock n'roll-metal med attityd. Det doftar **Ramones**! En del texter är rena söndagstexter, dagen efter fyllan. Det är texter om saker som stör en. Det är ärliga texter.

Blir det någon turné som följer på plattan?

– Vi sticker på en Tysklandsturné i mars-april. Basen är ju i Tyskland så det händer mest grejer där nere. Vi gör det här bara för skojs skull, vi väntar fortfarande på att den dåliga recensionen skall komma. Det har redan blivit mycket större än vad vi hade förväntat oss, vi kunde aldrig tro att det skulle kunna bli så här stort.

Vad lyssnar du på för musik hemma?

– Allt möjligt, allt från **Stina Nordenstam** till **Dimmu Borgir**. De senaste plattorna jag köpte var **Soilwork**, senaste **Dimmu Borgir** och "Rare-Trax"-skivan med **Meshuggah**. Synd att de inte hade med den riktiga versionen på "War" på den plattan, med originaltexten. Den som är på svenska. Det är den låten de gjorde till Fredrik Thordendals trettioårsdag.

TJEJER SOM SLÅSS

Till låten "Sucks To Be You" har bandet privilegierats med en videoinspelning för visning på de kommersiella kanalerna. Ni som har MTV2 och Viva 2 har kanske sett den, undertecknad har tyvärr inte gjort det. Hur som helst, i videon kickboxas tjejer mot varandra till Revolvers musik. Bäst för Jens att förklara, något han gör med total inlevelse.

– Det var ett gäng mediastuderande i Köln som gjorde videon som ett slags examensarbete. De hade hört oss och kontaktade Zomba. Det var helt okej för oss, vi kom dessutom fånigt billigt undan. Jag måste passa på att ge ton med cred till dessa killar som slet något oerhört. Fyra dagar gick åt att filma det hela, och det såg riktigt farligt ut när tjejerna skulle spöa på varandra. Det var allt en del hårda smällar. Z-TV skall tydligen börja visa videon inom kort.

För att återgå till plattans titel, "The Unholy Mother Of Fuck", är det du som ligger bakom denna smålustiga titel?

– Jag ändrade Luck till Fuck. Egentligen heter det "The Unholy Mother Of Luck" men efter att jag av misstag ändrade blev det ju mycket roligare.

Det tjusigt tecknade omslaget med den lättklädda damen, vem står för det konstnärliga där?

– Kai Voepel heter han. Han hade väl fått i sig för mycket jaztobak när han gjorde bilden. Men han fångade det vi ville ha.

Tror du att det blir någon uppföljare till "Unholy Mother Of Fuck", eller kommer det att stanna som ett engångsprojekt?

– Jag vet inte när i alla fall, men jag hoppas att det blir en uppföljare. Det är inte alls säkert att den kommer att låta som denna skiva heller. Det är helt omöjligt att svara på nu. Det kanske är dags att ställa sig på bromsen snart och se vart vi står först. Till nästa gång ska jag lärt mig att skriva kortare texter, denna gång sjunger jag ju på nästan varje riff. Vi är inget band som repar, jag hatar att repa. Det gör bara sönder låtar.

Ni borde ta och spela runtom i Sverige, helst gärna i Göteborg. Kanske lite svårt med tanke på att bandet egentligen är tyskt?

– Ja, det är lättare för oss att spela i Tyskland och runtomkring därnere. Men jag skulle väldigt gärna spela i Sverige. Du får hälsa Tony på Belsepub, där skulle jag vilja spela. Jag var där för två år sedan när **Transport League** spelade, jag var hur full som helst, men kul var det. Om vi spelar i Göteborg får vi wrestla ner Silver Silver i **Hardcore Superstar**! Han och Adde! Dricka alkohol och köra wrestling!

Det är ju inte vid varje intervjutillfälle man får erbjudande att köra tag-team wrestling i lag med intervjuoffret. Varför spelade jag över mina bandade matcher med Hulk Hogan och Ultimate Warrior?

BIOHAZARD §§§§

Daily News Café, Stockholm 14 februari 2002

Har egentligen aldrig varit ett fan av **Biohazard**, så jag måste medge att jag inte hade en aning om vad som kunde förväntas på scenen. Man har ju hört att de skall vara rätt så bra live men det är allt. Daily News har en gång i tiden varit ett om inte bra så i alla fall ett hyfsat ställe för konserter, små spelställen brukar ju oftast ge en lite intimare atmosfär än vad en större arena klarar av. Var lite orolig under förbandet **Back Fires** spelning eftersom folk mest bara stod och små diggade - känns lite fånigt att se ett band vars musik är en skitbra ursäkt för en moshpit när folk bara står och nickar. När **Biohazard** väl stod på scen så släppte publikens hämningar, i alla fall den del av publiken som stod längst fram och jag har svårt att förstå hur man överhuvudtaget klarar av att stå eller sitta still till ett band som **Biohazard** men det fanns folk som klarade det. Själv så tog det högst fyra låtar innan jag var helt borta och lät mig svepas med och hänföras. Det är nästan så att jag hoppas att **Biohazard** hade en extrem formtopp just den här dan - för om de alltid ligger på den här nivån så är det skrämmande. Efter en kväll av att ha skrikigt HATE, FUCK, FIGHT, KILL tills jag blev hes, slamdansat i en circle pit (Kvällen till ära omdöpt till Circle Of Love av sångaren - dessutom kallades dagens konsert för St Valentines Massacre), bjudits på covers av **Cro-Mags** , **Agnostic Front** och **Cypress Hill** så får jag nog påstå att jag har sett ljuset. **Biohazard** har en scennärvaro som är få förunnat och att få se dem live är närmast att betrakta som en ära. Jag kommer INTE att missa **Biohazard** nästa gång de kommer till stan - vilken stad jag än befinner mig i och jag rekommenderar alla andra att göra som jag. Ska jag hitta nåt negativt att skriva så får det bli att ljudet var lite grötigt, fast det beror nog mer på lokalen än bandets ljudtekniker. När de kommer hit nästa gång hoppas jag att de får spela på Klubben istället för ett sunkigt diskotek, så att man får lite mer utrymme!

Anders Thunell

ANDREW W.K. / MARYSLIM §

Göta Källare, Stockholm 20 februari 2002

Andrew W.K har jag hört en hel del om, mest sanslösa hyllningar som att han skulle vara rockmusikens räddare. Första gången jag över huvud taget läste om honom var i en av Sveriges större dagstidningar som påpekade att han hyllats utomlands av tidningar som NME och Face - renodlade pop tidningar som dessutom är rätt kända för sina vidlyftiga lovord och hyper. Sedan så kom videon "Party Hard" och den där bilden med självaste Andrew med grisblod rinnande ut ur sin näsa, som förövrigt också pryder omslaget till hans debut cd "I Get Wet". Med tanke på den otroligt överskruvade hypen som byggts upp så trodde jag att Göta Källare skulle vara proppfyllt med en massa popsnören med rocker-wannabe ambitioner, men det ekade tomt mellan väggarna i en lokal som tar en sisådär 650 personer. **Maryslim** hade den otacksamma uppgiften att öppna kvällen, en kallare publik på sån het rock har jag sällan sett. **Maryslim** spelar äkta party/action rock i samma röjiga skola som **New York Dolls**, **Hanoi Rocks** med flera. På scenen var det ett ös av den sort man helst vill uppleva på en trång och rökig pub. På golvet framför scenen var det mer eller mindre tomt. **Andrew** och hans band klev på scenen samtidigt som en röst bad oss välkomna "All the way from fuckface Florida - **Andrew W.K.**" och sedan så brakade det loss och hela skiten sjönk! Tre gitarrister, en basist, en keyboardist, en trummis och Andrew - allt dessa människor lyckades prestera var en bred massa av högt jävla oljud. Jag överdriver inte när jag påstår att varenda låt lät precis likadant - förutom två låtar då de ändrade tempot en aning. Keyboardisten lyckades under hela konserten bara hitta två tangenter och de använde han flitigt, det användes högst fyra stycken olika ackord på gitarrerna och aldrig mer en två olika i en låt, trummisen kunde ha varit en trummaskin och så hade vi Andrew, vilt skuttandes som Animal från mupparna fast utan humorn. I teorin så skulle **Andrew** kunna vara något man sätter på under förfesten - i praktiken så tycker jag att **Eilert Pilarm** är ett mycket bättre alternativ. Nästa gång kan ju **W.K** ta ett kort efter han blivit överkörd av förbandet och använda det som omslag till nästa cd....om det nu blir någon nästa!

Anders Thunell

EL CACO §§§§

Sticky Fingers, Göteborg 4 mars 2002

Få band kan konsten att kombinera begreppen tyngd och makabert sväng. **Kyuss** bemästrade det men sedan dess har det mesta känts lite väl psykedeliskt och slött i stonergenren. Av två orsaker så förändrades lite av detta under 2001. **El Caco** debuterade med "Viva" och gjorde en fantastiskt dynamisk spelning i Hultsfred på Stora Dans och faktumet att det kom ett riktigt bra band från Norge utan obligatoriskt pandakladd var glädjande. Mindre än ett år senare så äntrar de Sticky Fingers lilla, men gemytliga scen som förband åt amerikanska **Nebula**. Vännen känns igen, för precis som i Hultsfred så skapar dessa tre herrar en helt ofattbar dynamik. Precis som tidigare så centrerar de trummisen med sångaren långt ut till vänster på scen och bassisten längst ut till höger, vilket är kul för hur många band väljer att exponera trummisen? Låtlistan består givetvis till stor del av spår från "Viva" men vi bjuds även nytt material som verkligen lovar dock inför det nya albumet som bör komma ut under hösten. Det märks att de trivs på scen och med härlig självdistans, humor och framförallt förmågan att skapa ett sjuhelvetes gung så lyfter de kvällen. Viva!

Ronnie Schmidt

MAZE OF TORMENT §§§
MALEFICIO §§§§

Nocturnal, Göteborg 9 mars 2002

Nocturnal har byggt om och fått en store scen och aningen bättre ljud, mycket vettigt då den förra scenen och ljudet inte var något att skryta med. Först ut på scen är Göteborgsdödsarna **Maleficio**, aktuella med plattan "Army of Forgotten". Senaste halvåret har inneburit en hel del spelningar för bandet och det märks, helt klart. Framförandet är mycket tight och låtarna är fruktansvärt bra, lutar lite åt **Dissection** emellanåt. Med det nygamla tillskottet Jimmy på tredje gitarr är **Maleficio** det absolut tyngsta och mest lovande dödsbandet på scenen. **Maze Of Torment** är, om jag förstått det rätt, ute på någon sorts mini-Europaturné och är andra och sista bandet ut ikväll. **Maze Of Torment** är brutalare än **Maleficio** och inte heller lika melodiösa, inte lika bra heller för den delen. Bandet visar professionellt scenarbete men musiken blir lätt enformig.

Kristian Forsell

SOULREAPER §§§

Belsepub, Göteborg 15 mars 2002

Bild: Erik Fridh

Deicide-manglarna **Throneaon** ställde tyvärr in, så **Soulreaper** fick klara sig själva denna afton. Trots ett par gig i hemstaden var det första gången för mig att se dem live. Numera befriade från skivkontrakt gav de sina fans värme under fötterna med en spelning på Belsepub. Debutplattan "Written In Blood" kom som en överraskande fläkt, men satte inga djupa spår i marken. Arvet från **Dissection** har varit svårt att leva upp till, folk kräver kanske en ny "Storm Of The Lights Bane" trots att mastermind Jon Nödtveit har en stund kvar på kåken. Jag tror dock att **Soulreaper** har en framtid att se fram emot, de nya låtarna som framfördes var riktigt köttiga emellanåt. Bandets framförande var klanderfritt musikaliskt sett, trummisen Tobias Kjellgren är en av de duktigaste death/blackmetal trummisar staden Göteborg har att erbjuda. Visuellt sett är bandet nästan ett fiasko, då bandet knappt orkar röja första låten ut. Sångaren gömmer sig gärna bakom stativet, vilket imponerar föga. Mindre drägg och mer röj så fixar det sig, bandet kan ha till sitt försvar att det har varit spelningsfritt ett bra tag, vilket fått scenvanan att rosta. Den avslutande fadäsen att nämna är ljudet, som var nära att ge giget en tvåa istället för denna inte speciellt starka trea. Ljudkvaliteten var rent utav katastrof, till och med jag med mina trumhinnor av stål ville inte förvärra min tinnitus, så jag stod med två öronproppar i vädret. Kommer revanschen snart, **Soulreaper**?

Larsa Carlsson

D-A-D §§§§§

Kåren, Göteborg 5 april 2002

Hur grymt som helst! Efter att ha fått en positiv chock efter bandets framträdande på Roskildefestivalen för fyra år sedan vågade jag först inte bevittna detta framträdande, var rädd att upplevelsen skulle förbli en engångsföreteelse som skulle fördärvas av att se bandet göra en kass spelning. Aktuella med "Soft Dogs" gästade bandet Kårens lokaler och på förhand trodde jag att man skulle få bevittna en medioker tillställning inför fem lönnfeta 35-åringar som fortfarande minns den gamla goda tiden. Så var verkligen inte fallet, stället kryllade av folk i alla åldrar och bandet bevisade med råge att de kan behärska en scen, vare sig det är Roskildes största eller Kårens något mindre. Jesper Binzer kan verkligen underhålla en publik, man minns till och med skämten efteråt, Jesper pekade vid ett tillfälle på sin vattenflaska som han höll i handen och kallade innehållet för "swedish tequila". Nåväl, setet som **D-A-D** framförde var baserat på det nya materialet, men även godingar som "Sleeping My Day Away" hanns med innan det var över. Perfekt konsertupplevelse, svenska band som **Hardcore Superstar** och **The Hellacopters** har mycket att lära av världens bästa mesrockband.

Larsa Carlsson

WATAIN/BESTIAL MOCKERY §§§

Nocturnal, Göteborg 13 april 2002

Fyra år har gått sedan förra bekantskapen av **Bestial Mockery** på scen. Då tyckte jag inte att det var så värst mycket att hänga upp i den diaboliska granen, men saker kan förändras på några år. Old school blackmetal bjuder bandet på, och trots att jag är ganska kräsen i urvalet av dugliga blackmetal orkestrar slinker dessa grabbar igenom filtret. Det funkar helt enkelt, och de trogna krigare som sökt sig till Nocturnal verkar vara där för att se just **Bestial Mockery.** Sångaren var god vän med publiken och mellansnacket var fylleribetonat men gav mig ett lätt leende på läpparna. "Denna låt handlar om att dyrka satan" sades i stort sätt innan varje nytt nummer. Jag och Ronnie dyrkade så gott vi kunde, det ända som hände var att jag blev packad ... **Watain** tog sedan över scenen med sin primitiva corpsepaintade blackmetal. Jag hade aldrig hört bandet innan, men det lät inte speciellt illa. Jag måste påpeka att Cronan numera är ett bra ställe för spelningar, sedan scenen flyttats får banden en ärlig chans att spela utan att det låter förjävligt. Något som däremot är förjävligt trots att lokalerna har fräschats upp är Nocturnals högerextrema publik. Ett gäng i publiken verkade inne på att flagga för Tysklands partiprogram anno 1933 med tillhörande ryck i högerarmbågen. Jag vet inte vad som är den utlösande faktorn, men min åsikt är att dessa "heilningar" hör hemma på vitmaktspelningar. Nazism och metal skall hållas isär ...

Larsa Carlsson

NONE §§§
VOYAGER §

Belsepub, Göteborg 19 april 2002

None orkar fortfarande, de har spelat sin thrashmetal på underjordsnivå i ganska många år. Medlemmar kommer och går som deltagare i Big Brother, folk med **None**-anknytning finns lite överallt i Göteborgsscenen. Pierre Lysell står fortfarande kvar som sångare/gitarrist och ny för denna gång var en amerikansk sologitarrist. Kvartetten stampar vidare med melodiös thrashmetal med meckiga partier hämtade från **Meshuggah**-skolan. Pierre skulle behöva öva en del på att bli en bättre sångare, det är nog på den punkten bandet faller en bit. Men många värre band har skivkontrakt, **None** är värt ett sådant efter alla år i skymundan. Förbandet **Voyager** värmde upp med garagerock efter grundformel 1A, jag flydde fort upp på övervåningen. Alltså inget bra att ha.

Larsa Carlsson

LORD BELIAL §§§§

Nocturnal, Göteborg, den 26 april 2002

Det är inte helt ovanligt att man under en spelning utsätter sig för risken att dra på sig någon form av tinnitus. Därför är det inte helt fel att vid lämpligt tillfälle (läs spelning) plugga in ett par proppar i öronen. Men hur förbereder man sig inför en spelning med **Lord Belial**? Som en förvarning var det "utlovat" både blodbad och en viss animalisk kuriosa under spelningen. Blodbadet blev, enligt trumslagaren Micke, inställt då halk- och olycksrisken var för stor. Men likdelar var scenen väl dekorerad med, långt upp på högtalaranläggningarna likväl som runt om på scengolvet. Slakthus 666, skulle man kunna drista sig till att kalla det om man vill vara lustig. Men det vill man ju inte! Hur som helst, när Trollhätteborna (Thomas Backelin-gitarr/sång, Micke Backelin-trummor, Anders Backelin-bas, Fredrik Wester-lead gitarr, Niclas "Pepa" Andersson-lead gitarr) piskar igång första låten, "Death Is The Gate", önskar man att man även medtagit ett stycke stödkrage. Att man under en Lord Belial spelning även riskerar att drabbas av whiplashskada var jag inte beredd på. Med andra ord så drar repertoaren igång på full speed och visar inga som helst tendenser att lugna ner sig när "Satan Divine" tar vid. Med låtar som "Lamia", "Wrath Of The Antichrist Horde", "Kingdom of Infinite Grief" och "Belial-Northern Prince Of Evil" dundrar sedan kvintetten sig fram i ett rasande tempo och med ett sällan skådat ös. Det välbesökta Nocturnal gungade och njöt i fulla drag under releasefesten av "Angelgrinder". Trots det allt för korta framträdandet visade **Lord Belial** prov på att de behärskar både genren och sin egen motorik. När jag senare talade med Thomas (Backelin), gitarrist och sångare, menade han att denna spelning var han mer än nöjd med. Han och resten av bandet var fullt nöjda med kvällens release ritual. För att även få en mer objektiv och opartisk (?) bild av evenemanget tog jag ett kort snack med Britt-Marie Backelin, mor till Micke och Thomas. Föga förvånande hävdade även hon att det var deras bästa spelning och att hon var oerhört stolt över sönernas framfart. Som en bonus berättade även Thomas för Slavestate Magazine om planerna på att, trots allt, släppa den låt som av diffus anledning blev bortplockad från "Angelgrinder", "Purify Sweden". Den kommer troligtvis att släppas tillsammans med tre andra låtar på en mini-cd fram i höst någon gång. Men kommer **Lord Belial** att spela inom överkomligt avstånd från där du bor, åk dit och bli whiplashskadad.

Lars Ekenryd

CRYPTOPSY §§§
HAEMORRHAGE §§§§§
PROFANITY §§§
SPAWN -

Club Kreta, Göteborg 4 maj 2002

När jag äntligen lyckades hitta till Restaurang Kreta var jag ungefär en timme försenad, tack vare dålig timing med bussar och t a s k i g lokalkännedom. Naturligtvis hade spelningen börjat och **Spawn** hade redan spelat. Istället kom jag lagom till att tyska **Profanity** skulle sätta igång. Bandet drog igång sin brutala, tekniska döds metall och man kunde nästan tro att bassisten led av allvarlig epilepsi. Jag blev riktigt imponerad av att sångaren spelade gitarr samtidigt som han vrålade, för musiken var i meckigaste laget. Men en bra spelning fick de till, trots ett ganska dåligt publik stöd, de flesta verkade mest intresserade av att dricka öl. Näst upp var **Haemorrhage** från Spanien. Nämnas bör att en av gitarristerna var av det kvinnliga könet, vilket inte är allt för vanligt bland de mer brutala banden. Efter en kort soundcheck dök plötsligt sångaren upp på scen, insmetad i blod och med ett vansinnigt ansiktsuttryck. Det bjöds på rå-primitiv-jävla-brutal-gore-grindcore och publiken var galen. Sångaren visade att man kan använda en mikrofon till mycket mer än att bara sjunga i, bland annat till att skära sig i handlederna, skjuta sig i huvudet och sprätta upp magen på sig själv. Moshpiten var ett faktum. Jag har sällan skådat ett roligare live framträdande och att bedöma av kommentarerna efter spelningen, var de allra flesta mycket nöjda med kvällen så här långt. Det kändes som att **Cryptopsy** skulle få en svår uppgift i att slå **Haemorrhage.** Tillsist var det i alla fall dags för huvudakten. Jag hade haft lyckan att få se **Cryptopsy** på förra årets Wackenfestival, där de var otroligt bra, och mina förväntningar låg på topp. Tyvärr så grusades mina förhoppningar en aning, mycket på grund av att ljudet inte var det bästa och ska man se ett band som **Cryptopsy** så vill det till att ljudet är av toppkvalité för att man ska få bästa möjliga upplevelse. Kanske var det också så, att man redan hade fått den ultimata kicken från **Haemorrhage.** Det bjöds i alla fall på blandat material från bandets alla fyra plattor och de körde även min personliga favorit, "Phobophile" från "None So Vile". Den nya sångaren, som tidigare gurglat med **Spasme**, gjorde riktigt bra ifrån sig, även om han inte riktigt hade samma energi som sin företrädare Mike DiSalvo. Röstmässigt var den nye sångaren dock mycket bättre. Mycket helikopter headbangning och blast beats från bandets sida och man kan inte hjälpa att bli förundrad över hur i helvete killarna kan komma ihåg alla riffen, som snittar i ungefär tvåtusen per låt. Publiken höll sig nu lite lugnare, men det kan kanske vara svårt att röja till **Cryptopsys** helt otroligt tekniska och meckiga musik.

Dick Lundin

DEVIL LEE ROT §§§
ANATA §
AUTOPSY TORMENT §§§

Nocturnal, Göteborg 11 maj 2002

I jämförelse med **Lord Belials** gig på samma ställe var det tämligen lugnt och sansat denna lördag, tillika Nocturnals våravslutning. Först ut **Autopsy Torment**, de lirar old school döds/svartmetall med starka drag till åttiotalet. Hann inte få ett riktigt perspektiv på det hela innan det var över, men det var inte alls dåligt. Värre var det med **Anita … Anata** menar jag som lyckade att ha en ilande rundgång exakt hela spelningen igenom. Katastrof! Musiken är väl inte heller någon höjdare, **Anata** tillför inte mig något nytt i alla fall. Kasst ljud, risiga låtar och trist framträdande. Inte så att man ville springa hem, men via baren till sofforna längst bort skrinnade jag iväg. Sist ut för kvällen var **Devil Lee Rot** (fett bandnamn!) som även de framförde old-school death/blackmetal. Snodda riff och lite taffligt framfört, men det är ju bara ett låtsasband. Det var bra musik i alla fall, **Anata** höll ju på att ta kål på mig.

Larsa Carlsson

RENTOKILLER §
THE BLOODWORKS §§§§

Belsepub, Göteborg 17 Maj 2002

Jag och Larsa begav oss, för en gång skull med kvinnligt sällskap (snacka för dig själv haha! / Führer anm), till Belsepub för att bevittna **The Bloodworks** från Partille utanför Göteborg och **Rentokiller.** Först ut var Partillecombon som med sin **Haunted**-liknande hardcore/trashmetal satte ribban högt med en gång. Akten ångar på för fullt och allt sitter precis som det ska, vråltight och snyggt framfört. Sångaren Axel Widén är som gjuten för att stå på scen, den enorma känslan är intakt spelningen igenom. Publiken är i extas och bandet ropas in för ett extranummer, inte dåligt. Dessvärre lyckas inte **Rentokiller** hålla stämningen uppe. Man kan säga att det sket sig vid första ton. Bandets veka och tama USA-hardcore går knappast hem hos mig och inte hos publiken heller för den delen. Lägg ner.

Kristian Forsell

HEADPLATE §§§

Sticky Fingers, Göteborg 29 maj 2002

För drygt ett år sedan missade jag **Headplates** bejublade spelning på Hultsfredsfestivalen. Orsaken är okänd men en inte allt för vågad gissning är nog att alkohol troligtvis var inblandat i det försvinnandet. Surret talade dock om en oerhört stark och explosiv spelning så förväntningarna var rejält uppskruvade. Ganska snart visar det sig att **Headplate** verkligen rockar live och de får med sig publiken riktigt ordentligt emellanåt på ett som vanligt välbesökt Sticky Fingers. De nya spåren liksom de äldre känns ganska tillrättalagda och att välja en singel borde inte vara några problem, även om jag föredrar spåren där **Headplate** trampar på istället för att gå på halvfart. Utan att ha hört **Headplates** nya skiva "Delicate" och med debuten ganska långt bak i närminnet så kan jag ändå konstatera att det är det ojämna materialet som gör att man tröttnar ganska snart. Deras roll som livepersonligheter axlar de dock mycket väl, men ibland kan inte ens den bästa entertainern rädda ett svagt manus.

Ronnie Schmidt

Äntligen är den då här, "Wages of Sin" – uppföljaren till den hyllade "Burning Bridges". Väntan har inte varit kort men under Slavestates samtal med bandet på en av Göteborgs största krogar får problemen sig en förklaring.

text: kristian forsell | bild: adde

Mitt under min sista teorilektion piper mobilen till, "1 meddelande mottaget: Kan vi ta intervjun nu istället? Vi är redo". Jag svarar att det tyvärr inte går och att det är den tidigare utsatta tiden som gäller. Mobilen piper till igen: "Ok, men kom till O'Learys istället, vi är där nu". När försöken att engagera sig i viltolyckor misslyckats och de ofantligt intressanta diskussionerna om hydrauliska tvåkretsbromssystem tagit slut slänger jag upp dörren och skyndar mig mot spårvagnen för att på ungefär ingen tid alls ta mig från Hisingen till centrala Göteborg där Arch Enemy väntar på mig. Med svarta kläder och skinnjacka känner jag mig smått uttittad bland äldre kostymfolk när jag stressar runt inne i lokalen för att hitta kvällens offer. Vid ett bord skymtar jag den alltid igenkännlige mångsysslaren Sharlee D'Angelo (Witchery, Mercyful Fate). Som sällskap har han med sig Chris Amott och Century Medias utsände Cindy som jag först tror är sångerskan Angela Gossow, då jag blivit informerad om att hon skulle medverka vid kvällens intervju. Jag säger "Hi" till Cindy och har nu i efterhand förstått hur pinsamt det egentligen var.

– Vi väntar bara på kapellmästaren , säger Sharlee och syftar på bandets gitarrist Mike Amott.

Medan vi väntar svänger jag förbi baren och beställer mig en Heineken, som denna afton går på hela sextio kronor. Dock ingenting för en välbetald stjärnreporter på Slavestate. Jag slår mig ner vid bordet och blir informerad om att sångerskan, Angela Gossow tyvärr inte kunde medverka denna afton. Härligt, tänkte jag då jag insåg att ungefär hälften av mina frågor blev till att stryka direkt och att mitt ansikte skiftade färg från normalt till pionrött. Det kunde börjat bättre, minst sagt.

BÖGSOLIST MIKE

En figur med långt hår iklädd mössa presenterar sig som Mike och sträcker fram handen. Figuren lystrar till efternamnet Amott och är mer känd som gitarrist i Arch Enemy och Spiritual Beggars. Diverse artighetsfraser utbyts och jag ursäktar mitt papper och min penna och förklarar att bandaren minsann försvann i flytten i somras. Därefter går vi rakt på sak och jag ber sällskapet berätta om sin "nya" skapelse, "Wages of Sin"

– Man får väl dra till med en klyscha och säga att det är det bästa vi har gjort, skrattar Mike. Men det är så det är. Allt är bättre, låtmässigt och produktionsmässigt. Vi har försökt att toppa oss själva helt enkelt. Jag tycker i och för sig att förra plattan, "Burning Bridges" fortfarande håller.

Jag påpekar att jag fortfarande är lika nyfiken på den nya skivan, då jag inte har fått en chans att lyssna på den. Sharlee är inte sen att förklara.

– När du hört den kommer du säga att det är det bästa du har hört.

Låter lovande, minst sagt. Inspelningen lades till anrika Studio Fredman i Göteborg där monsterproducenten Fredrik Nordström huserar, en studio som på senare tid blivit om möjligt än mer populär. Var ni inte rädda för att få samma ljud som alla andra band som spelar in där?

– Självklart var vi det fast det är mer eller mindre vi som har spelat in och producerat plattan, Fredrik (Nordström) har bara varit tekniker. På det här sättet blir det lite mer att man gör något annat, man får en annan vinkling på det. Plattan mixades däremot av Andy Sneap och jag tycker han lyckades overkligt bra. Han har även mixat andra riktigt stora metalakter så han har ju all erfarenhet.

"Wages of Sin" är knappast ett nytt album. Skivan släpptes i Japan för cirka ett år sedan och först nu är det dags för Europa. Albumet har endast gått att fått tag på via import men nu är det alltså äntligen dags.

– Det är ju en jävla skitbusiness man håller på med, menar Sharlee. Vårt management har bråkat med vårt skivbolag och ingenting har hänt. Nu känns det lite som om man gör allting en gång till, men vi gör det för fansens skull. Vi vill ge vem vad de vill ha och blickar nu istället framåt.

Japan har blivit en riktigt stor marknad för musik, och extrem metal är en av de genrer som går bäst hem hos lyssnarna. Känns det som om Japan är er viktigaste marknad?

– Vi säljer väl mest och så där, men annars är det faktiskt ganska utspritt, säger Sharlee. USA är också stort. Vi hoppas på att komma till Europa och Sverige i och med nya plattan men först och främst måste vi få ut den och få ordning på allt. Det kommer att bli minst en festivalspelning i alla fall, vi har diskuterat en del med arrangörerna och det ser bra ut, framförallt Wacken. Men vi vill ju spela överallt.

– Om folk vill ha oss så spelar vi där helt enkelt, konstaterar Mike. Det måste finnas ett sug annars är det ingen ide att

ställa sig på scenen, om folk ändå bara står med armarna i kors.

Jag var knappast ensam om att höja på ögonbrynen när nya sångaren, eller sångerskan som det faktiskt blev, presenterades för första gången. En tjej som vrålar i ett av de mest betydande deathmetalbanden idag? Kunde det vara möjligt? Skepticismen visste inga gränser. I och med "Wages of Sin" står vi som tvekade ordentligt tilltrycka med svar på tal. Det skulle visa sig att tyskan Angela Gossow var en, minst sagt värdig ersättare till den förre sångaren, Johan Liiva.

– Johan blev sparkad, säger Mike. Vi kände att vi hade gjort vad vi kunnat med honom och att det inte gick att ta det vi gjorde ännu längre.

Hur kom överhuvudtaget förslaget om en kvinnlig sångare upp?

– Angela intervjuade mig för sitt webzine och då pratade hon om sitt band, förklarar Mike. Hon skickade upp en tape på dem när de spelade live och när vi sedan letade ny sångare tyckte vi att det var en utmärkt ide att pröva Angela.

Vad har Gossow betytt för Arch Enemy gällande låtskrivande och texter, har hon kunnat tillföra något med tanke på att hon kom in så sent?

– Hon har faktiskt gjort en hel del, kommenterar Sharlee snabbt. Texter har hon gjort och arrangemangsmässigt har hon påverkat en hel del. Angela gillar mer extrem musik och det har bidragit till att musiken har blivit mer pang på.

– Vi är solister och vi vill ju bara böga hela tiden, inflikar Mike och skrattar. På det sättet är det bra att hon har gjort mer "pang-på-arrangemang", annars skulle vi väl aldrig bli klara, skrattar han.

En sann hårdrockare ska gå klädd i någon tuff bandtröja, oavsett väder. Så är det ju, fråga bröderna hårdrock (de om någon borde ju veta). Om man då vill vara lite tuffare än alla andra och stoltsera med en Arch Enemy-tröja så kan det uppstå vissa problem, i alla fall för oss på den här breddgraden. Bandets merchandise har knappt varit synlig här under alla dessa år.

– Vi har bara sålt merchandise vid spelningar så jag förstår att det har varit svårt att få tag i, framför allt för dem som bor i Sverige. Det har ändå funnits fem-sex stycken olika t-shirts i vår katalog men i och med nya skivan kommer det att komma förhoppningsvis mängder.

När jag noga gått igenom alla mina frågor och mina ursäkter uttryckts på en högfrekvent nivå känns det som om kvällens samtalsämnen sinat. Cindy lovar en telefontid med Angela Gossow snarast möjligast och lovar att höra av sig. Dagen efter blir jag kontaktad och får en telefontid sent på kvällen därpå.

ANGELA VILL VARA DAVID

Beredd sitter jag, sent på kvällen, med en kopp kaffe och "Burning Bridges" strömmandes ur högtalarna, i väntan på att Angela ska slå mitt nummer. Bortdrömd i mina egna tankar hoppar jag till när telefonen ringer. Jag möts av en genomtrevlig röst med en aningen tysk brytning.

-Hi, this is Angela from Arch Enemy. **Den behagliga stämman får, den ständigt återkommande inför intervjuer, nervositeten att successivt avta. Angela pratar på ganska fort och efter ett par artighetsfraser och allmänt ointressant småtjöt slänger vi oss in i hårdrockens land, närmare bestämt Tyskland, och ett par år tillbaka där en blond liten tjej vid namn Angela smider planer på att bli en stor metalsångerska.**

– När jag var 15 år så tänkte jag inte riktigt på att jag var tjej, berättar Angela. Jag hade min elgitarr som jag spelade på och sedan bestämde jag mig för att pröva på sång, och då ville jag låta som David Vincent, skrattar Angela. Det var att skapa musik som var mitt ända mål och som jag sa så tänkte jag inte på könsrollerna.

Kvinnliga dödsmetallsångare är knappast något vi är bortskämda med. Likaså som allt annat nytt och banbrytande möter reaktioner på ett eller annat plan måste även detta ha väckt känslor hos folk?

– Min mamma var väl inte speciellt glad i metal och hon klagade hela tiden och frågade "varför kan du inte sjunga normalt?" men på det hela taget så har reaktionerna varit så att folk har diggat att ha en tjej i metalscenen. Idag är folk mer öppensinnade för nya saker än tidigare, dock ändå inte helt. Massor av folk har velat se mig live så jag är mycket nöjd med de reaktioner jag fått.

Även om vissa "musikvetare" uttalat sig om att metal, det är minsann bara gap och skrik, så vet vi insatta att skrika med teknik är minsann ett måste om rösten ska hålla, både live och på skiva. På senare dagar har det även blivit vanligt att dödsmetallsångare har gått till pedagoger för att få mer lärdom om rösten och hur man ska skrika "rätt". Hur har du gått tillväga för att utveckla din röst till vad den är idag?

– Jag tog "vanliga" sånglektioner ett tag för att lära mig hantera rösten, eftersom det är otroligt viktigt att man gör det på rätt sätt. Gör man inte det så räcker rösten inte länge.

– När jag började growla så gjorde jag det på egen hand, så på ett sätt kan man säga att jag är självlärd.

Z-TV och MTV skiter nog fullständigt i det, men Arch Enemy har minsann spelat in en video till nya albumet och det är på tal om det eventuellt kommer att bli ytterligare en.

– Vi har gjort en video till låten "Ravenous" och vi planerar att kanske spela in en video till "Burning Angel" också, men vi får se hur det blir. Videon spelades in i ett slakthus i Halmstad, där Amott till vardags håller hus (inte i slakthuset. förf.anm.).

När jag samtalade med resten av bandet och vi diskuterade texterna sa de att det var du som stod för alla texterna till det nya materialet. Är det personliga saker du tar upp i texterna eller paranormala ting eller?

– Mina texter reflekterar min tankegång. Vad som hände med World Trade Center har självklart satt sina spår och apokalypsen, terrorister, galenskap är sådana ämnen som har kommit upp ur det så att säga. Vad kommer att hända i framtiden efter det här? Många sådana frågor är det som jag behandlar i mina texter. Man skulle kunna säga att det är grafiska texter.

Låten "Ravenous" handlar om en gammal indianritual där man suger blod från en människa och därefter övertar dess själ. "Enemy Within" beskriver fienden inom dig som träder till kraft när du sitter hjälplös i ditt rum och tycker du är en förlorare och har hela världen emot dig.

EN SANNDRÖM

Innan damen på andra sidan luren började i Arch Enemy medverkade hon också som sångare i ett annat band nere i Tyskland, där hon levde, arbetade och studerade.

– Jag lämnade Tyskland när vi började att spela in det nya albumet. Mitt arbete i bandet fick prioriteras så jag slutade mitt jobb och övergav mina studier till förmån för musiken. Man har inte tid att medverka i två band när du är i min sits, det gäller att prioritera.

När Ripper Owens blev ombedd att bli sångare i sitt absoluta favoritband, Judas Priest, gick en overklig dröm i uppfyllelse. Lite så var det även när Angela blev tillfrågad om hon villa sjunga i Arch Enemy, stort dödsmetallfan som hon var. Vad skulle du ha sagt tio år tillbaka om någon sade till dig att du skulle bli sångare i ett av de största dödsmetallbanden på marknaden?

– Jag skulle förmodligen ha sagt "yeah right" och bara skrattat, säger Angela. I undergroundscenen var jag en väldigt aktiv person, men mina drömmar om att bli stor sporrade mig att fortsätta. Man hoppades ju hela tiden på att man skulle bli upptäckt och hoppet var mycket stort men jag hade ingen tanke på att jag skulle börja i ett större band, och definitivt inte ett sådant här stort band.

Innan vi avslutar intervjun där vi förverkligat Angelas drömmar, pratat engelska med bandet svenska manager samt tagit oss en sväng förbi "Twintowers" kan jag tipsa er om nya skivan, nu har jag äntligen hört den och visst låg det något i Sharlees påstående...

ANATOMI 71

Jag kommer ihåg första gången jag hörde Anatomi-71. Det var utgåvan "Lobotomerad Vid Födseln" som fick mig att jubla av entusiasm. Jag fastnade direkt för gruppens vansinniga musik och de humoristiska texterna med glimten i ögat. Bandets gitarrist Limpan ställde gärna upp på ett snack med Slavestate.

text: daniel bergqvist | bild: anatomi-71

Varifrån kommer namnet Anatomi-71? Stämmer det att ni startade för tre år sedan?
– Ja, vi bildades någon gång 1999, minns inte riktigt när. Bandnamnet är hämtat ur ett gammalt fotoalbum.
Ni kommer ju från Björneborg (som ligger någon mil utanför Kristinehamn). Det säger ju inte så mycket egentligen. Personligen så har jag varit där en gång och det räckte gott och väl. Björneborg har väl bara stoltserat med några medlemmar i band som Palefat och Grisgrinder förr i tiden. Men hur ser det ut nu inom musikscenen? Både i Björneborg och Kristinehamn?
– Egentligen är vi nog mer Kristinehamnsbaserade. Björneborg har väl inte och har väl aldrig haft någon musikscen att räkna med. I Kristinehamn finns det dock lite band, om än inte lika många som förr. Värda att nämna är väl **The Flap Jacks** (typ **Anti-Flag/ Rancid**), **Warfare Incorporated** (metal), **Avskum** (kängpunk), **Misconduct** (hardcore) och **Burst** (ångestmetal). Även om de sistnämnda inte är så Kristinehamnsbaserade längre. Annars är musikscenen rätt död. Inga spelningar och så vidare.
Ni kör ju med "hemlig" identitet. Varför kör ni med ett sådant koncept?
– De där hemliga identiteterna har vi slopat för längesedan. Vi brukade säga att vi hade de för att vi var rädda för att få stryk. Men ärligt talat så var det mest en kul grej, som förövrigt kanske inte var så jävla kul.
Där ser man. De hemliga identiteterna var i vilket fall som helst: Fritz Haber, Antonio Egas Moniz och Paul Muller. Tre män som om jag har fattat det rätt bland annat har uppfunnit saker som stridsgas, lobotomikonsten och DDT. Men för att reda ut allting så vem gör egentligen vad i bandet?
– Sättningen ser ut så här: Ulf-bas, Limpan-gitarr och Pärra-trummor (spelar även gitarr och bas på inspelningarna). Sjunger gör väl ingen, men skriker gör vi alla tre ungefär lika mycket.
Var ni aktiva i några andra band innan Anatomi-71?
– Ja, en jävla massa som inte finns idag. Främst punk och hardcore. Just nu spelar Pär i **The Flap Jacks** och även i **McMurphys** tillsammans med mig.
Vad har influerat er musikaliskt? Läste något om Kanadas Dahmer och Skitsystem. Men jag tycker mig höra lite Slayer slingor lite här och där. Är de också en influens?
– Det sitter väl i bakhuvudet ungefär hur en **Anatomi-71** låt ska låta. Men inspiration får man väl av det mesta mangel. **Dahmer**, **State of Fear**, **Disrupt**, **Skitsystem**, **Avskum** ibland även från metalband som **Slayer**.

NOCTURNUS VS MORTICIAN PÅ EN ÖDE RYMDSTATION?

Hur skulle ni vilja beskriva er musik? Jag läste ett omdöme om er att ni skulle låta som om Nocturnus skulle slåss mot Mortician på en öde rymdstation långt in i framtiden. I någon recension stod det att läsa att sången påminner mycket om Satyrs (Satyricon). Tycker du att det stämmer?
– Det där omdömet är förmodligen menat om **Nemo** som vi splittade cd med. För jag fattar inte vad vi har med rymdstationer att göra. Vi har jämförts med band som **Hud**, **Krunch**, **Satyricon**, **S.O.D** och en massa annan dret i recensioner, och oftast har man inte hört banden de skriver om. Skulle jag beskriva vår musik så är det väl skrikig, ilsken punk som ibland går över i lite grind. Om man räknar in texterna och ljudbilden så tycker jag att vi låter ganska egna. Jag kan inte komma på något band som låter som oss i alla fall.
Anatomi-71s texter är för mig en väldigt nöjsam historia. Första gången jag läste dem så skrattade jag igenkännande åt bandets små anekdoter. Små historier som för mig som bor enbart ett fåtal mil från galenskaparna i Anatomi-71 kanske får ut mer utav än till exempel en göteborgare, eftersom lyrik oftast är väldigt lokalbaserad. Men vissa låtar besitter riktigt sanna reflektioner som till exempel "Diskonsum" men med given Anatomi-71 touch. Går ni enbart in för att skriva humoristiska, lokalbaserade texter?
– Vi gjorde det förut, men nu har vi avverkat alla lokala original att skriva om så nu går vi in för mer genomarbetade texter. Om än absolut inga stereotypa kängtexter. Även om folk ser våra texter som roliga finns det nästan alltid en tanke bakom. Dessutom känns det roligare att ha något vettigt att säga när man trots allt får ge ut skivor som säljs i vanliga affärer.
Finns det ingen risk att ni blir klassade som ett plojband med sådan lyrik?
– Nej, men kanske som ett pojkband. Jag tycker i och för sig att det är mer intressant med en text som handlar om hur mycket vi hatar modeoffer, än en text om exempelvis krig som så många andra band i samma genre fastnat för.
Ni har ju sjungit om allt från feta personer och halva ananasringar till lokala knarkare. Men är det något ämne som är tabu för er att sjunga om?
– Tabu och tabu. Vi strävar väl åt att bli mer än mer provocerande på de nya låtarna vi filar på. Men självklart så skulle vi aldrig skriva en rasistisk låt. Har även svårt att se oss göra en kärlekslåt.
Av recensionerna att döma har ju ert material fått bra kritik. Men har ni aldrig blivit riktigt sågade?
– Nej, det har varit genomgående bra, konstigt nog. Det bästa omdömet vi fått var när Garderob Webzine recenserade första demon och Linus Forsberg skrev "Så cp att jag blir rädd".
Hur har det sett ut med publicitet för Anatomi 71s del? Har ni figurerat mycket i press och så vidare?
– Det blev en del när vi turnerade med **Hammerfall** och **Bon Jovi** förra året. Bland annat så blev vi omslagspojkar på Aftonbladets Puls bilaga och intervjuade i Veckorevyn. Nej, ärligt talat inte så mycket. Vi har gjort en del zineintervjuer och blivit recenserade här och var.

LOBOTOMERAD VID FÖDSELN

Anatomi 71 har genom åren gett ut en hel del material. Personligen så ligger "Lobotomerad Vid Födseln" mig varmast om hjärtat. Men vilken utgåva är bandet mest nöjd med?
– Split cd'n, även fast den känns lite som en samling då den innehåller låtar som vi skrev redan 1999. Man tycker som alltid att det senaste materialet är bäst.
Jag har fattat att ni nuförtiden är utspridda lite runt om i landet. Hur påverkar det ert musikskapande?
– Just nu har vi medlemmar i Kristinehamn, Göteborg och Lund. Självklart gör det att man inte kan repa så ofta, vilket gör att allt segas ner också. Vi ska dock ta oss i kragen och jag hoppas vi har material så vi kan fixa en inspelning till sommaren.
Anatomi -71 har även spelat in en cover på The Kristet Utseendes "Bärs Som Bärs". I mina ögon är det en helt genial och egen version som bandet har åstadkommit. Är det kristna utseendet ett favorit band?
– Nja, men vi gillar dem. Jag tror att de har varit en inspirationskälla även om det inte märks så mycket. När det visade sig att det skulle göras en tributeskiva till dem så var vi inte sena att hänga på, även om den aldrig verkar bli släppt. Just den låten har vi spelat i replokalen plus att den är ganska kort. Vi gjorde om den lite, ökade tempot och lade på en grindslinga, sedan spelade vi in den.
Jag läste i er biografi att ni skulle medverka på ett soundtrack till en film som heter "Radioactive Nazi Zombies Must Die". Hur blev det med den saken?
– Ja, vi gjorde en låt till den filmen plus ett par noiseremixer som också kom med vad jag vet. Vi har dock inte fått någon kopia av filmen så jag vet inte om den blev bra. Vår låt blev dock skitdålig, lång och sömnig.
Ljudet på Anatomi 71´s alster tycker jag låter väldigt eget. Jag kommer inte på något band som har just den ljudbild som bandet har. Det låter fett men ändå inte riktigt som en studioinspelning. Jag frågar Limpan om det stämmer.
– Allt vi släppt är i sann DIY-anda inspelat i hemmet. Fördelarna är ju att vi aldrig haft några större omkostnader plus att det blir ganska eget. Till nästa släpp så kommer vi att låta ännu fetare.
Hur har det varit med liveframträdanden för Anatomi 71´s del?
– Vi har inte spelat live ännu, om man bortser från några åskådare i replokalen. Och frågan är om det blir något sådant. När vi bara är en trio blir det lite tunt med bara en gitarr, plus att det är svårt att skrika skiten ur sig samtidigt som man hanterar sitt instrument. Det tycker vi i alla fall.
Jag har fått för mig att blackmetal inte är bandets favoritgenre. Särskilt efter låten "Skär Av Dig Hela Jävla Armen Då För Fan Om Du Törs". Vad beror det på?
– För det är så jävla löjligt. Inte för att vi är så insatta men mycket blackmetal verkar handla om mobboffer som ger igen mot omvärlden genom att sminka sig som pandor och spela väldigt snabbt på sina trummor. Vi är också väldigt antireligiösa men i ett sekulariserat land som Sverige är det fan mer uppseendeväckande att säga att du är kristen än att säga att du inte tror på gud. Vår låt " Skär Av Dig Hela Jävla Armen Då För Fan Om Du Törs" sammanfattar ganska bra vår syn på blackmetal.
Bandet släppte sin split cd med bandet Nemo via skivbolaget Rage of Achilles Records. Bolaget kan stolt visa upp akter som bland annat Cult Of Luna. Men hur fick A-71 kontakt med det bolaget och hur ser kontraktet ut?
– Vi har inget skrivet kontrakt. Vi spelar bara in prylar och så ger Duncan ut dem om han tycker det är bra. Det var han som hörde av sig till oss och frågade om vi ville släppa en cd. Han hade hört oss på internet tror jag. Vi har aldrig skickat demos till skivbolag och sånt.
Vad tycker ni om dom övriga banden på bolaget? Har ni några favoriter?
– Har knappt hört några…eller jo. **Cult Of Luna** är väl ok, lite **Burst** sådär. Sedan så ska han ju släppa **Today Is The Day** också, dom har man ju hört. Även **Circle Six** tror jag skulle ge ut en skiva där. Känner en medlem där och de är bra. Folk jämför dom med **Neurosis** men jag tycker inte att de låter så mycket som dem.
Ni splittar ju med bandet Nemo. Var det ert val att få göra en split med just dem?
– Nej, det var Duncan som valde det. Det hade varit roligare att få göra en egen skiva, då hade förmodligen omslaget blivit snyggare. Synd att de inte har bättre ljud och riktiga trummor, för det är ju ganska särig och originell musik.
Har ni berättat för bolagsbossen Duncan vad era texter handlar om?
– Ja, fast jag tror inte riktigt att han förstått riktigt ändå. Det känns ju lite fränt att ge ut en skiva på ett engelskt bolag med lättitlar som " Ni Ska Inte In I Örebro" eller varför inte " Du Är Inte Ni Med Mig Gubbjävel "
Jag känner att min fantasi börjar tryta och börjar styra intervjun mot sitt slut med en fråga om framtiden. Vad blir nästa steg i Anatomi-71´s mangelmission?
– Göra ett tiotal låtar. Vi har redan texter till dem färdiga, som vi sedan ska spela in i en studio och ge ut på något sätt. Dessutom ska vi medverka på en samling som Jörgen Fahlberg från **The Kristet Utseende** ska knåpa ihop. Visst ja, det blir förmodligen pins och t-shirts också. Räkna med mer Anatomi-71 i vilket fall som helst.
Något mer att tillägga?
– Tack för intervjun, den var kul. Några visdomsord till Slavestates läsare. Tänk själv, ifrågasätt auktoriteter. Det är lätt att bara hoppa på tåget men det är lika lätt att lägga sig på spåret. Bli frälst av vår mangelmission eller lev kvar i trisket och ruttna i evighet. Amen.
Med de väl valda orden så avslutar vi det hela. Jag passar på att tipsa alla som inte hört Anatomi-71 att införskaffa deras musik på en gång. Ni kommer inte att ångra er, jag lovar.

Mustasch

Above All

New album out now

EMI

Det sista året har varit lite av gamlingarnas år. Band som Cannibal Corpse, Bolt Thrower och Sinister har släppt nya plattor. Nu kommer även Vader med sin nya platta "Revelations" och jag tog på mig den ansvarsfyllda uppgiften att intervjua Vaders frontman, Peter. Vi snackade turné liv, militäruniformer och metal.

text: dick lundin | bild: metal blade

Jag var lite orolig för huruvida denna polack var något ess på att tala engelska eller inte, och för att detta var min första intervju hade jag riggat upp min gamle bandare med en lånad högtalartelefon för att spela in intervjun. Jag märkte ganska snart att mannen på andra sidan linjen hade gjort några intervjuer i sina dagar och att han var väldigt professionell i sitt sätt att svara på mina frågor. För att få lite bakgrunds information om Polens stoltheter inom death-metalscenen, avlossade jag i alla fall min första fråga.

Vader är ju ett band som kan räknas till de riktigt gamla inom genren. Ni har varit med sedan åttiotalet och har släppt skivor sedan 1993. I mitten av åttiotalet så fanns det inte så mycket av vad vi i dag kallar death metal. Vad inspirerade er till att börja spela death metal?

– När jag startade **Vader** runt 1984, så ville vi spela extrem musik och vi var väl några band som var med då, men vi är det enda bandet som överlevt sedan dess. Det var väl egentligen **Slayers** "Show No Mercy" som blev den stora vändningen för oss och det var väl då som vi började spela mer snabb och extrem musik. Sedan när vi på det sena åttiotalet hittade vår trummis Doc spelade vi in vår första demo. Det var väl så det hela började, vår första demo kom 1989.

Spelade någon av er i något band innan Vader?

– Jag var ganska gammal när jag började spela. Jag var väl ungefär arton år gammal och **Vader** var mitt första band. Doc och vår första gitarrist hade några band innan de började spela med **Vader**. Shambo började som roadie för oss 1994 och hade spelat i några band innan dess. Vår nya bassist Simon, som tog över efter Shambo hade ett thrash band och Mauser hade sitt eget band **Dies Irae**, som han fortfarande spelar med och där även Doc numera spelar trummor.

Apropå Shambo, som har fått lämna bandet, vad var det som hände?

– Man kan väl säga att han blivit alldeles för arrogant och dessutom så var det en hel det andra problem som gjorde att vi var tvungna att börja se oss om efter en ny bassist. Så hittade vi Simon.

Polen är väl inte det första land man tänker på när man snackar hård musik. Personligen känner jag inte till så många fler än Vader, Behemoth och Decapitated. Hur ser scenen ut i Polen idag, några nya bra band?

– Det stora problemet är väl att inte för många band får någon chans att spela utanför Polen. Scenen för extrem musik har varit ganska stark sedan åttiotalet, men naturligtvis har många band försvunnit med tiden. Men man kan nämna några band som **Hate**, **Decapitated**, **Sceptic** och **Dead Infection**. Sedan det faktum att det inte finns så många ställen att spela på här i Polen gör det ju inte lättare.

KAN LEVA PÅ DEATHMETAL

Ett band i Vaders storlek kan ju inte direkt ha några problem med att få spela. Bandet har släppt ett fjorton tal plattor, om man räknar med live skivor. Alla som lyssnar på deathmetal har väl någon gång hört talas om Vader och äger förmodligen en och annan skiva med bandet. Kan ni leva på er musik, eller har ni andra jobb utöver bandet?

– Ja, vi har turen att kunna leva på vad vi gör. Vi har kommit så långt att vi kan lägga all vår fokus på bandet och behöver inte oroa oss för att ha råd med mat och liknande.

Även om man spelar och sjunger i Vader, så antar jag att man har ett liv utanför musiken. Vad har du för andra intressen, förutom att spela och komponera musik?

– Musik är ju mitt liv och mitt jobb och dessutom det enda jobbet vi har, men jag har även hobbies. Min stora passion är historia och framför allt andra världskriget. Jag samlar på modeller, uniformer, böcker och andra prylar från andra världskriget. Jag har spenderat en jäkla massa pengar på olika böcker och prylar om och från den tiden.

Har någon av er i bandet familjer?

– Jag har en son och en dotter, Mauser har en son, men Simon och Doc är lediga och öppna för förslag, hehe.

Hur är det då med musikaliska influenser? Vad har du för personliga favorit plattor?

– Alltså, jag älskar att lyssna på musik över huvud taget och det är svårt att nämna favoriter, men det beror mycket på vilket humör jag är på. Jag är ganska öppen för ny musik, även om mitt hjärta bultar extra mycket för metal. Jag gillar mycket klassiskt, filmmusik och även en del pop. Men ungefär åttio procent av min skivsamlig består av hårdrock. För att nämna några favorit plattor kan jag nämna **Slayers** "Reign In Blood", **Kreators** "Pleasure To Kill", "Sabotage" med **Black Sabbath** och "Morbid Tales" med **Celtic Frost**. Man kan säga att **Slayer**, **Black Sabbath** och **Judas Priest** var banden som fick in mig på metal.

Jag styr in samtalet på turnélivet, något som är ganska mytomspunnet hos oss vanliga dödliga. Det var ju meningen att Vader skulle turnera i Skandinavien med Vomitory, men av någon anledning var bandet tvungna att ställa in. Vad var det som hände?

– Du vet, det var en ganska knäpp historia. Efter att spenderat en massa timmar på en färja och vi äntligen kom till Sverige, talade polisen om för oss att vi var tvungna att ha ett arbetstillstånd för att få spela i Sverige. Grejen var den att promotorn hade glömt att skaffa ett tillstånd och det hade han berättat för polisen. Hade han inte sagt något, så hade de antagligen släppt in oss, men nu var det bara att åka hem igen. Men nu skall vi ut på turné igen i augusti och i slutet av året skall vi spela ett antal spelningar i Skandinavien och då även i Sverige.

Det man ju tolka som riktigt goda nyheter. Vader har ju varit ute på vägarna några gånger innan, om man uttrycker sig milt. Bandet har ju turnerat med alla death metalgudarna, såsom Cannibal Corpse, Bolt Thrower, Dying Fetus och Suffocation, för att nämna

några. Vilket band tycker du är det bästa live bandet?
– Det är svårt att säga. Alla band som har överlevt genom åren måste vara bra för att överleva. Jag respekterar alla band som kan ge dig en känsla och överlever för att de har känslan. Man märker skillnaden på band som spelar bara för att spela och band som spelar för att det är kul.
När man turnerar med storheter som Glen Benton, Chris Barnes och galningar som Cephalic Carnage, måste det ju hända en hel del sjuka och vansinnigt roliga saker. Vilka band har varit roligast att turnera med? Har du några roliga historier du kan berätta?
– Det finns ju hur många historier som helst, alldeles för många att komma ihåg. Varje turné är en del av mitt liv och det händer ju saker varje dag. Jag kan inte komma ihåg några jobbiga grejor och de roliga historierna är alldeles för många för att nämna.
Vad är det värsta som hänt under en live spelning?
– Det värsta som kan hända är väl att strömmen inte är påslagen när man börjar spela.
Ingen som blivit skadat av att folk kastat upp saker på scen, eller något liknande?
– Jag minns gånger då människor har kastat sig själva på mig och det är ganska svårt att sjunga när man får en fot i magen, hehehe. Det är nästan omöjligt att hålla läget under kontroll, det finns ju vissa risker, men det är ju så när man spelar metal. Det är ju inte så att vi stödjer våld, för personer som inte förstår metal kan det verka våldsamt. Men det är så starka känslor som kommer fram och mycket adrenalin inblandat, så det kan se ut som om vi håller på att få stryk. Jag minns ju själv när jag stod framför scenen och headbangade, skrek och dansade. Än idag kan jag ha svårt att hålla känslorna under kontroll när jag ser ett bra band uppträda och jag tycker inte att man behöver kontrollera känslorna heller för den delen, utan det är bara att släppa loss.

SKRIKER OCH SLÅR PÅ SINA INSTRUMENT

Det är ju som bekant så, att det finns många som inte tycker om hårdrock. Många anser att man bara skriker och slår på instrumenten och att vem som helst kan spela deathmetal. Har du något du vill säga till folk med sådana trångsynta åsikter?
– Det finns väl inte så mycket att säga egentligen. Om man påstår att det bara är oväsen så har man aldrig försökt att förstå musiken. När man lyssnar på metal så förstår man att det är så mycket känslor inblandade och det är så mycket mer än bara oljud.
Det är väl ingen som undgått att märka en viss trend inom hårdrocken. Nya powermetal och neometal band ploppar upp likt polska blåbärs plockare om sommaren. Jag frågade vad en gammal metalräv som Peter tycker om denna trend. Är det positivt eller negativt för metalscenen?
– Jag respekterar alla som stödjer metalscenen, men jag tycker att man ska spela hårdrock för att man känner för musiken. Visst är det kommersiellt, men generellt sett tycker jag att det är bra för hårdrocken och tydligen attraheras ungarna av musiken, och nu är väl tiden inne för den här typen av musik.

Till sist kommer jag till frågan jag inte visste om jag skulle ställa eller inte. Med risk för att bli för personlig och trampa i klaveret hade jag sparat frågan till sist, för att undvika en dålig stämning under intervjun. Bandet har, som många vet, haft en del problem med sin "trummaskin", Christopher "Doc" Raeczkowski, och problemen har väl i första hand gällt droger. Är problemen ur världen nu?
– Ja, alltså, det är väl inte vi som har haft problem, utan det har varit Docs personliga problem. Han är en stor man och en stark trummis, men han har inte tillräckligt stark karaktär för att hålla sig undan från droger. Jag hoppas att problemen är ur världen, för jag har talat om för honom att han får välja mellan drogerna och bandet. Det är väl hans andra val, egentligen. Hans första val var att gå med i bandet och det andra är väl ifall han vill stanna kvar eller inte. Ibland måste man göra vissa val i livet, även om det innebär vissa risker och jag vet att Doc är en jäkel på trummor, men det är inte så svårt att hitta bra trummisar nu för tiden. Måste vi göra oss av med honom för att rädda bandet, så får vi göra vad som krävs. Jag hoppas ändå att vi kan behålla Doc, för han har varit en del av bandet sedan han gick med 1988 och vi har upplevt så mycket tillsammans som är värt mycket för oss personligen, och det är inte värt att ge upp allt för drogerna. Det finns ingen plats för droger i **Vader**.
Mina frågor och min tid med mitt intervju offer börjar ta slut och jag avrundar det hela med att fråga efter några sista väl valda ord.
– Det känns som att det är för tidigt att säga sina sista ord, hahaha. Nej, men vi ser fram emot att turnera i Skandinavien i höst. Vi kommer med en jäkla show, med en del nytt material och en del överraskningar för er galningar. Det ska bli kul!

BEHEADED

316 kvadratkilometer stort, 380 000 invånare, ligger mitt i Medelhavet och invånarna talar ett mycket märkligt språk sägs det. Det är ögruppen Malta vi talar om och där huserar kvintetten Beheaded, ett mangelband i dess rätta anda. Här snackar vi gammal Cryptopsy och Cannibal Corpse! Gitarristen David Bugeja berättade så gärna om konsten att leva och spela dödsmetall på Malta.

text: larsa carlsson | bild: mighty music

Ögruppen Maltas enda riktiga mangelpluton föredrar att svara på e-mejl intervjuer framför telefonvarianten så jag fick helt enkelt skicka bandet en bunt frågor. David svarade efter ett par dagar, dock inte med att han svarat på frågorna, utan att han hade tappat bort dem. Teknologin kan allt ställa till det ibland. Det gick dock fort att svara på frågorna när han väl förstått innebörden av skillnaden mellan spara och att slänga i mejlboxen. Att döma av svaren på mejl och intervjun så verkar David var en ambitiös och trevlig man. Dessutom med bra koll på den svenska deathmetalscenen.

Sedan mini-cd:n "Resurgence Of Oblivion" slog ned som en meteorit förra året har mitt intresse varit stort för Beheaded. Den nyligen anlända fullängdaren "Recounts Of Disembodiment" dundrar på i samma fotspår och gör alla fans av köttig brutalitet lyckliga. Mystiken runt bandet gör mig nyfiken, för hur fan börjar man egentligen lira döds nere i Malta? Enda sättet att få reda på någonting här i världen är som vanligt – att fråga såklart.

Hur är det att vara ett deathmetal-band från Malta? Beheaded måste väl vara det första bandet från Malta inom genren som nått internationell status?

– Ja, **Beheaded** är det första deathmetalbandet från Malta som nått den internationella scenen. Vi har arbetat hårt får att nå detta, förmodligen hårdare än många andra europeiska band på grund av faktumet att vi bor på en ö som inte så många har hört talas om, och där deathmetal definitivt inte är den största exportvaran. Vi konfronteras av mängder med begränsningar här, speciellt när det handlar om chanser till turné, och tidigare var det ett tufft jobb att få erkännandet och respekten från utländska bolag. Vi vill verkligen tacka alla fanzines och tapetraders som varit i kontakt med oss, de har gjort situationen något enklare.

Att komma på frågor om livet på Malta är inga problem, så det är bara att fortsätta på temat. Existerar någon inhemsk scen därnere och anordnas det några intressanta gig? Har några utländska band spelat därnere? Det är svårt att få en inblick för en svensk som mig.

– Det finns en metalscen på Malta, och som alla kan förvänta sig är den även ganska liten. Olika gig hålls fastän väldigt få band här spelar deathmetal. De flesta av de nya banden spelar ofrånkomligen nu-metal, men inte alla. Det finns ett par nya deathmetal-akter men de är alla i de tidiga stadierna. Två andra band jag skulle vilja rekommendera från Malta är **Archean Harmony** (progressiv blackmetal) och **Archiral** (old school black/death metal). Båda banden har hållit på ett tag, har inspelat material och gör ett bra jobb.

Inga utländska band inkluderar Malta i sina turnéer, eftersom det verkligen inte är skäligt för ett band att spendera massor av pengar på flygbiljetter och andra problem med deras utrustning för att spela ett par konserter. Detta på grund av öns begränsade yta. Vi anordnade två gig för **Fleshless** (Tjeckien) i februari 1998 under deras vistelse på Malta och det var coolt. Jag tror det stora problemet är flygbiljetterna, som är ganska dyra.

Hur är det att leva på Malta överhuvudtaget? Jag vet att Malta är en Medelhavsö placerad en bit nedanför Sicilien och att ön har en uttalad fantastisk natur. Är det svårt för dig att få tag i skivor och dylikt?

– Livet är för trångt här för ett band som **Beheaded**. Den värsta huvudvärken för oss är att behöva boka flygbiljetter varje gång vi skall iväg och spela. Det skulle verkligen göra livet enklare i fall vi kunde fylla vår van med vår utrustning som alla andra europeiska band. Andra saker som stör oss är att det är nästan omöjligt för oss att se våra favoritband live, förutom på våra lediga dagar när vi är på turné. Eller när vi spelar med dem, som till exempel 1998 då vi spelade med **Vader**, **Dying Fetus**, **Deranged** och **Defaced Creation**.

– Du förstår, alla dessa saker är svåra att acceptera men vi är tvungna att leva med det. När det gäller underground deathmetal-skivor är det inga problem att få tag i dem, vi beställer online över internet eller handlar via banden direkt. Internet och e-mail har hjälpt oss en hel del att komma i kontakt med människor och knyta nya bekantskaper. Hemsidan har också hjälpt oss mycket.

Hur började du själv lyssna på deathmetal? Vilken skiva var den första av den extremare arten?

– Jag tror **Venoms** "French Assault"-kassett, **Kreators** "Endless Pain" och **Slayers** "Reign In Blood" var de första albumen som ledde mig vidare till album som **Deaths** "Leprosy" and Earaches Grind Crusher Sampler LP (som innehöll band som **Napalm Death**, **Terrorizer**, **Bolt Thrower**, **Carcass**, **Repulsion**, **Morbid Angel**). Jag har lyssnat på deathmetal ständigt sedan dess, det måste ha varit sedan jag var 14 år gammal, och innan dess lyssnade jag på power/speed. Men det har alltid funnits ett begär inom mig för extrema former av musik, alltid vågat i nya former av brutalitet.

Hur lät Beheaded när ni startade?

– **Beheadeds** första demo, "Souldead" från 1995 innehöll material som var en mix av melodisk deathmetal med små doser av blackmetal, speciellt i sången och texterna. Vår sångare var väldigt inne på blackmetal på den tiden. Det lät inte alls som idag men det var aggressivt och brutalt. Efter det kontrakterades vi till X-Treme Records i Sverige och släppte vår debutplatta "Perpetual Mockery" 1998. På detta släpp var melodierna och solona ännu mer tongivande, medan det fortfarande var ett ganska brutalt album. Det innehöll deathmetal av europeiskt snitt med influenser från olika skandinaviska band. Efter det bytte vi sångare och bestämde oss för att välja ett mindre melodiskt, och ett mer brutalt sound som vi bevisat på vår MCD "Resurgence Of Oblivion" och vårt senaste släpp "Recounts Of Disembodiment".

Några turnéplaner uppskissade? Jag förstår att den geografiska biten ställer till med problem för er.

– Om ett par dagar reser vi iväg till USA och där skall vi göra en hel headlinerturné i Nordamerika tillsammans med **Leukorrhea** och **Putrilage** under april och första veckan i maj. Vi kommer också att vara med på New Jerseys Metal Meltdown Festival och Ohio Death Fest under turnén.

Denna turné skall promota vår nya CD där borta som släpps genom Forever Underground. Bolaget licenssläpper vårt material i Nord och Sydamerika. Bill (ägaren av bolaget) och Stephanie (vår manager) har jobbat tillsammans för denna turné och vi ser verkligen fram emot den. Det blir vår första turné i USA och Kanada och vi vill inte vänta med att åka på turné igen. Som jag tidigare nämnt är bands hemvist ett problem för oss men det betyder inte att vi inte kan göra det. Det kräver mycket mer arbete och motivation, men det kan fortfarande alltid fixas.

MALTA TROGET

Band gillar att flytta. Meshuggah lämnade Umeå för den mer lättillgängliga huvudstaden och flera stora popartister har flyttat utomlands så fort de fått luft under vingarna. Att hålla till där det händer verkar vara en jargong som gäller för musikbranschen, i vilken form man än uttrycker sin musikaliska talang. Det går inte att låta bli att fråga hur det står till för Beheaded, har det aldrig funnit några planer för detta band att flytta från Malta till ett mer lättillgängligt land?

– Nej, det har hittills aldrig funnits några seriösa planer på att flytta från Malta. Innan vi tar ställning till en sådan stor flytt måste vi överväga flera viktiga aspekter och jag kan inte se detta just nu.

Hur har mottagandet av det nya albumet "Recounts Of Disembodiment" varit hittills? Har det bringat in några högpoängare?

– Ja, vi har fått väldigt positiv feedback i flertalet publikationer beträffande vår nya skiva. Mini-CD:n som kom innan gick bra och vi var fokuserade på att göra en fullängdare som fortsatte i samma anda. Vi är nöjda med slutresultatet eftersom vi har nått det vi önskat och soundet har förbättrats mycket också. Jag är säker på att de som gillade mini-CD:n kommer att digga det nya albumet. Dessutom har vi varit väldigt upptagna med att svara på mängder av intervjuer, den allmänna reaktionen har varit väldigt positiv.

Är du deltagande i låtskrivarprocessen inom bandet?

– Ja, jag sköter mycket av låtskrivandet. Mycket av idéerna till saker och ting kommer när vi repar och jammar tillsammans. Alla medlemmar är hursomhelst inblandade i arrangerandet av låtarna och alla ger sin musikaliska input när vi komponerar nytt material. Omar (Grech, gitarr) skriver det mesta av lyriken.

Är du nöjd med skivkontraktet med danska Mighty Music? För hur många plattor är dealen?

– Vårt kontrakt med Mighty Music är för tre fullängds-CD och vi har nyss släppt den första. Hittills har det fungerat bra mellan oss båda parter. Det var några mindre problem i början av året, vilket berodde på bristande kommunikation. Hur som helst är detta historia nu och allt är som det skall vara igen. Mighty Music promotar denna skiva väldigt hårt, så bra de bara kan. Sedan planerar vi den kommande USA-turnén samt vår medverkan på Fuck The Commerce 5 i maj, som säkerligen kommer att göra oss mer intressanta.

EN EVIGT LÅÅÅÅÅÅÅNG LISTA

Om du hade pengarna till att boka en helt egen turné, vilka band skulle då få följa med Beheaded på turnén? En slags drömturné helt enkelt ...

– Well, det blir tufft att nämna några band eftersom det är så många band som vi verkligen skulle vilja dela scen med. Listan skulle bli evigt lång och jag känner inte för att nämna några, för jag skulle behöva minst en sida för att nämna alla.

Apropå turnerande, vilket är det bästa respektive värsta turnéminnet?

– Jag tror att ett av de bästa gig jag har spelat på var fjolårets spelning i Sursee i Schweiz tillsammans med **Anasarca**. Allting var perfekt och publiken spelade en stor roll i den spelningen. De gjorde den så brutal. Jag skulle verkligen vilja spela där igen någon gång, det var fantastiskt! Värsta minnet kommer från samma turné medan vi var i Portugal. Strömmen gick två gånger och det gjorde oss totalt vansinniga eftersom vi gjorde ett grymt gig. Första gången var acceptabelt, men när det hände igen strax där efter blev det för mycket. Det var inte vårt fel, så vi kunde inte göra någonting åt det. Lyckligtvis återupptogs spelningen och vi hade inga fler problem den kvällen.

Berätta mer om dig och dina bandmedlemmar. Vad gör ni förutom att spela i Beheaded?

– Låt oss se här, jag vill inte avslöja någon bandmedlems ålder, jag är inte säker på att de skulle gilla det, vi börjar bli gamla! Förutom att jobba som sjukskötare (måste man verkligen säga sjuksköterska? Det låter ju totalt ickemetal) vid intensivavdelningen, så är Chris (Brincat, trummor) insatt i grafiska mjukvaror och hemsidor. Omar jobbar som hälsoinspektör och är helt inne på allt rörande vinodlingar, bilar och mekande, racing och dragracing. Både Omar och hans bror har egna skräddarsydda racingbilar som de ställer upp i lokala tävlingar med. "Cejca"(David Cachia, bas) arbetar vid en tysklicenserad leksaksfabrik och är alltid på jakt efter den mest brutala, gutturala, nedstämda, benkrossande death/grind metal som finns, och spenderar åtskilliga timmar på att snacka med medlemmar ur olika deathmetal band över hela världen via nätet med hjälp av olika chatprogram. "Wenzu" (Lawrence Joyce, sång) jobbar som ostråknare på ett snabbköp och har inga fler hobbies än att titta till sina tre hundar, som förmodligen äter mer än hans familj. Jag har ett fulltidsjobb och jobbar med medicinska hjälpmedel. Förutom bandet är jag intresserad av datorer och att uppgradera dem. Jag läser gärna om nya tekniska prylar och teknik överhuvudtaget, samt tittar på South Park, The Simpsons, fotboll och Formel 1 på TV.

Har du något intresse i svensk deathmetal?

– Vem har inte det? Hehehe Svensk deathmetal har alltid varit en stor del av deathmetalscenen. Band som **Spawn Of Possession**, **Butchery**, **Immersed In Blood** och **Insision** är band som jag lyssnat mycket på den senaste tiden, och de är mycket bra. Det finns även andra grymma band som till exempel **Deranged**, **Coercion** och **Defaced Creation** som sparkar stjärt som fan också. Det är också trevligt att höra att band som **Grave** och **Unleashed** är tillbaka igen och skall släppa plattor i sommar. Jag hoppas att båda skall låta som förr i tiden då de verkligen regerade.

Candlemass

Jag minns det som om det var igår. Vi satt hemma hos Fredrik och lyssnade på Rockbox (hårdrocks program på P3 en gång för länge, länge sedan). Kvällens Rockbox hade en intervju med ett nytt band från Stockholm - Candlemass. Intervjuer var väl inte direkt någonting vi lyssnade på, utan vi satt där i Fredriks rum och pratade brudar medan radion stod på i bakgrunden. Programmet spelades in på kassett ifall det skulle komma någon rolig låt. Helt plötsligt blev vi alldeles tysta, för på radion spelades någonting utav det tyngsta vi någonsin hört. Det var "At The Gallows End" och vi blev frälsta, det finns under ett liv endast ett fåtal magiska stunder och det här var ett av dem. Direkt efter att låten var färdigspelad, så kastade vi oss över bandspelaren och spolade tillbaka så att vi fick höra intervjun. Alldeles före låten så sa de att Candlemass skulle vara förband till King Diamond på Fryshuset nästa fredag. Vi tvekade inte en sekund, vi skaffade oss biljetter.

text: anders thunell | bild: gmr

Vi visste inte vad vi kunde förvänta oss, men ingenting kunde ha förberett oss på en Messiah i munkkåpa. Så började ett förhållande som varade i ett par år, ända tills bandet blev av med Messiah. Kvar fanns då bara en massa ljuva minnen och skivor. Nu, här i framtiden, släpps dessa klassiska skivor så att just du ska få chansen och få magiska minnen. Fast denna gången med en hel hög med "godis" som vi aldrig fick. Den första april får jag ett SMS av Der Boss i vilket han undrar om en intervju med Messiah kunde vara något för mig. Ni förstår väl att jag länge trodde att det var ett skämt?

I ena ringhörnet - en nervös reporter i Slavestates tjänst och i det motsatta hörnet - den tyngste sångaren i Sverige genom tiderna, giganternas gigant, doom metalens egen Messiah! Det bör tilläggas att teknik har en benägenhet att strula när man minst vill det, och det är ingen höjdare att sitta med en diktafon och telefonlur i en och samma hand. Som en ohelig allians av detta så försvann mestadelen av samtalet om "Tales Of Creation" - sorry!

Intervjun fick i alla fall en fin start med telefonen ringandes, "Tjenare det är Messiah, hur är läget?"
Jodå, det är rätt fint, lite omtumlad över att prata med en gammal hjälte.
– Då är det dags att du börjar spela in nu då.
Jag håller redan på, vi börjar väl med Mercy.
– Ja det var det första band som jag gav ut skivor med, det var i Blekinge det.....
Hur hamnade du från Blekinge i Stockholmska Candlemass?
– Jag gjorde två skivor med **Mercy** och sedan så slutade jag, då hade jag genom en journalist hört **Candlemass** "Epicus Doomicus Metalicus" och det var ta mig fan det bästa jag hade hört. Jag visste att **Candlemass** inte hade någon stadig sättning just då, så jag fick tag på Leif Edlings telefonnummer och ringde upp honom och krävde att få en audition.
Sångaren på första plattan var väl bara en polare, Johan Langquist som de mer eller mindre tvingade att sjunga?
– Jo fast det var jävligt bra, jag tyckte det var fantastiskt bra. Så hursomhelst lyckades jag få en audition och få jobbet som sångare. Vi satte igång omedelbart med att gigga och det dröjde inte länge innan vi fick ett kontrakt för att göra "Nightfall". Nu har vi ju släppt alla de här plattorna igen då, remastrade och med bonusdisc med massa godis på. Har du sett dem?
Självklart!
– De låter svinbra!
Jag vet att bonusdiskarna innehåller en massa live låtar...
– Ja, det är både livelåtar, demos och videos. Det är jävligt roliga videos, de kanske inte har en så hög kvalité men humorfaktorn är hög.
Har du några speciella minnen som du vill dela med dig av ifrån inspelningen?
– Jag kommer ihåg att vi spelade in "Nightfall" i någon studio som låg i en tunnelbanestation, Ragne Wahlquists studio, han från **Heavy Load**. Jag kommer ihåg att jag stod och sjöng i Helly Hansen eftersom det inte direkt var så gott om värme. Det fanns ett avlopp med en kran ovanför som man fick använda som toalett, det var glamoröst. Ragne klagade jämnt på att vår trummis Janne Lind drack alldeles för mycke kaffe. Det vi spelade in lät väl inte direkt kanon, men Mats Lindfors på Stockholm Records som mixade skivan lyckades rädda ljudet och det blev enligt mitt tycke den bästa skivan vi gjort.
Ja, det är det. Jag tycker ju i och för sig att ljudet redan är bra, går det verkligen att göra bättre?
– Jodå, det går.
Efter din första platta med Candlemass så började ni spela live ganska fort.
– Den första spelning vi gjorde tror jag var i Jönköping, sedan hade vi några spelningar till i Sverige. Jag kommer ihåg att jag skickade "Epicus .." till **King Diamond** och rätt som det var så gick vi ut med honom på hans "Abigail" turné. Det var ju rätt fräckt, vi körde förband i Norge, Sverige och Köpenhamn om jag minns rätt
Varför skickade du inte "Nightfall" som du sjöng på?
– Jag tror faktiskt att den inte hade kommit ut ännu, fast vi körde ju låtar från "Nighfall" live. Sedan fick vi en spelning på Dynamo, fast då hade vi nog släppt "Nightfall".
Okej, nästa skiva, och om jag ska vara ärlig så är "Ancient Dreams" den platta jag gillar minst utav de skivor du sjöng på. Vad var det som hände? Varför blev den som den blev?
– Efter "Nightfall" så var vi ju ute och turnerade rätt så mycket, och det blev för mycket till slut och sedan var det en **Motörhead** turné i Tyskland som skivbolaget tyckte var viktig, så det blev en hel del stress. "Vi måste släppa en ny skiva innan turnén börjar liksom". Sedan så hade nog inte Leif så många låtar färdiga, så det blev lite konstigt, vi slängde in gamla låtar som "Incarnation Of Evil" som var en remake av Leifs förra band **Nemesis**

låt "Black Messiah". Men en del låtar tycker jag är riktigt bra, vi skulle ha spelat in plattan med Mats Lindfors egentligen men han hade inte tid just då. Dessutom hamnade vi i en studio som sköttes av en kille som inte hade riktigt koll på vad han höll på med, sedan sket sig mixningen och det har vi ju äntligen kunnat fixa till i och med remasterutgåvorna.

Så det låter bättre nu?

– Ja, mycket bättre!

Var "Mirror Mirror" den första videon ni gjorde? Det var i alla fall den första video med Candlemass jag såg.

– Faktiskt inte, den första videon gjorde vi på "Bewitched" från "Nightfall" och den finns också med på remastern. Jonas Åkerlunds första video, han var ju roddare på den tiden men han sprang hellre omkring med en kamera istället för att bära grejer.

Sedan har vi din sista studioplatta med Candlemass, "Tales of Creation"

– Ja, den låter ju bra....

Ni släppte efter det en liveplatta och sedan så slutade du?

– Vi turnerade ju mycket, ofta under rätt konstiga förhållanden och det vart ju mycket. Jag menar vi var ju inget "stort" band om man säger så, men vi var ju ändå internationellt kända och sålde en del plattor. Men vi hade inget riktigt management, vi hade en manager som aldrig hade varit manager förut och han gjorde säkert det bästa han kunde. Vi var ju rätt unga när vi skrev kontrakt och pengamässigt var kontraktet ingen hit direkt. Så det blev rätt mycket av att vara ute på turné och det gick jämnt upp för det mesta, så vi slet rätt så hårt utan att få lön för mödan. Det blev missnöje och slitningar inom bandet.

Med remasterskivorna borde ni väl få igen lite med royaltyn och stimpengar?

– Jo det gör vi nog, men det är ju inga nya skivor direkt. Men det är kul att Leif har gjort ett sådant bra jobb med mixningen och urvalet av bonusgodiset. Det är nog jävligt kul för fansen att få en live spelning från 1988 tillsammans med "Epicus ...".

Är det samma live som jag har på vinyl? En live ni släppte exklusivt för fanklubben då det begav sig?

– Ja, det är det. Ljudet kanske inte är så där strålande, men det är en kul grej att få höra ett så pass tidigt set. Inspelat i Birmingham, England förresten.

TIDEN EFTER CANDLEMASS

Vad gjorde du efter Candlemass, jag vet ju att du släppte ett par plattor med Memento Mori.

– Ja, jag slutade ju i **Candlemass** när jag inte fick sjunga som jag ville, så de tog in en ny sångare.

Usch ja, "Chapter VI"

– Jag kan fan inte lyssna på den plattan, det är som att bli stucken i ryggen med en massa knivar.

Ungefär som att se sitt ex ligga med någon annan kan jag tänka mig.

– Ja, så är det, det var väldigt konstigt och jag har fortfarande problem med den plattan. Sedan så har ju Leif fortsatt ge ut plattor med **Candlemass**. Jag tycker fortfarande att det är bra låtar, men det låter ju inte som vi gjorde, vi hade ju en speciell kemi ihop som är borta. Men sedan så körde vi igång **Memento Mori** som sagt, Jag, Mike Wead och Snowy Shaw.

En liten svensk supergrupp skulle man väl kunna säga?

– Det var ju mer en kul grej, vi kände ju varandra. Mike Wead har ju varit med och spelat i **Candlemass**, han spelade ju bland annat kompgitarr med oss live när Lasse bröt armen, under "Abigail" svängen. Nu är han ju med i **King Diamond** och **Mercyful Fate** också, han är skitduktig på det han gör.

Först spelade du in "Rhymes Of Lunacy" och "Life, Death And Other Morbid Tales" och sedan slutade du, men var tillbaka på fjärde plattan?

– Jag gjorde ju sångmelodierna på de flesta låtarna men fick aldrig någon riktig credit för det, jag fick inte vara med och dela på stimpengar och sådant. Så jag tyckte att så där kunde vi ju inte ha det medan de menade att de hade skrivit låtarna, så det var väl mer en businessgrej kan man säga. Sedan gjorde de "La Danse Macabre" utan mig. Efter ett par år så träffade vi varandra, vi var ju fortfarande polare och hade ett möte och drack några bira. Då så sa de att jag skulle få credit för låtarna, så jag gick med på att sjunga i **Memento** igen. Jag fick ju med en helt egen låt på den plattan "Memento Mori" och var med och skrev några texter och några sångmelodier.

Ligger Memento Mori nere nu, det var ju onekligen ett tag sen man hörde något?

– **Memento** är mer som ett projektband, vi gör en platta när alla kan.

Så det kan dyka upp en platta när man minst anar det?

– Kanske, vi gjorde ju fan fler plattor än vad vi gjorde spelningar. Vi hade en spelning för några år sedan i Köpenhamn och det var rätt så coolt, men som sagt många spelningar med **Memento Mori** har det inte blivit. Men det skulle vara skitkul att göra en ny skiva. Det brukar gå rätt fort när vi gör plattor, eftersom alla kommer med sina låtar och det är duktiga musiker så det går snabbt att repa in.

Vad blev det efter Memento? Jag vet att du vad med och gästade på en Satariel platta och att du var med på en Venom tribute.

– Jag höll ju på med ett band i Göteborg som hette **Stillborn** som senare bytte namn till **Colussus**, det enda som släpptes med det bandet var en låt på en **Metallica**-tribute.

Hur var det med Venom-tributen då?

– Det var en kul grej, jag åkte iväg till England för att lägga på sången. Jag trodde vi skulle göra en svintung version av "Countess Bathory", istället spelade de dubbelt så fort, så jag fick göra det bästa av situationen.

Nå, vad hände med Colussus då?

– Det enda vi spelade in var ju den där "Sad But True" som vi spelade så långsamt som möjligt, så det blev en tung version. Vi gjorde demos som vi skickade runt till en massa bolag. Men i och med att vi inte kunde hitta en riktigt bra stadig trummis och så var det det där med avståndet mellan Göteborg och Stockholm. Det blev för svårt att få det gå ihop, så till slut rann det ut i sanden.

ATT GÖRA NÅGONTING ÄNNU DEPPIGARE...

Så sent som igår fick jag höra talas om ett band som heter Requiem...

– Ja, just det. Vi har en hemsida där man kan ladda hem ett par låtar (www.requiem.nu). Har du gjort det?

Har bara hunnit ladda hem en låt än så länge, "Illusions Fall".

– Jaha, vad tyckte du då?

Jodå, helt i min smak ...

– Va kul!

Jag hoppas att Requiem är mer än bara ett projekt vid sidan om?

– Ja, det är det. Jag har pluggat till ljudtekniker i två år nu och min praktiska lärare Peter Moore frågade om jag hade lust att sjunga på ett par av hans låtar och det gjorde jag. Det lät ju deppigt och fint, så då tyckte jag att det här måste vi ju bräcka och göra någonting ännu deppigare och göra sådan här riktigt deppig synthrock musik.

Musiken är ju fruktansvärt svårplacerad ...

– Javisst, säger man synthrock så tänker ju folk på någonslags hårdrockssynth, det här är ju mer sådan här lättsam sorglig film musik på nåt sätt. Ladda ner de andra två låtarna också.

Personligen får jag säga att jag tycker att det låter gotisk hårdrock om det, tyngre än Theatre Of Tragedy. Jag fick mersmak av det jag hörde, inget skivkontrakt med Requiem än?

– Nej, vi håller på att kolla upp management, det skulle vara skitkul. Peter är ju en grym ljudtekniker, så det blir ju en fruktansvärt bra kvalitet på grejerna och vi jobbar med nya låtar och hoppas på att få dem släppta på platta.

Det borde väl innebära att den här återföreningen med Candlemass bara är tillfällig?

– Det är det ingen som vet ännu, det vi har sagt är att vi ska ut i sommar och spela festivaler. Det vi har klart med nu är att vi ska spela i Grekland den 19 och 21 april med **Evergrey** som förband. I juni spelar vi på Sweden Rock

Bara en spelning i Sverige?

– Ja det blev så, en exklusiv spelning. Vi får gå på stora scenen klockan åtta på kvällen. Dessutom är det ju så många bra band som spelar att man nästan är dum i huvudet om man inte är där.

Apropå band, vilka band lyssnar du på?

– Mitt favorit band är ju **Trouble** och det har det nog alltid varit, deras två första skivor är ju jättebäst. Av de nyare banden så tycker jag att **Type O Negative**, **My Dying Bride** och **Rammstein** är bra, givetvis även **Black Sabbath**. Sedan så är man ju ett gammalt **Kiss** fan också. Jag läste att **My Dying Bride** gillar **Candlemass** och det känns rätt kul, cirkeln sluts på något sätt.

Efter Sweden Rock vad händer då?

– Ja det blir ju en massa festivalspelningar - Bang Your Head , Wacken, With Full Force, Dynamo och så vidare. Kanske blir det en festivalspelning i Ryssland också men det är inget som är bestämt ännu. Det ska bli kul att få spela live igen

Spelar ni in en ny Candlemass live under festival turnén, så att de som missar festivalerna ändå får en chans att höra hur ni låter live idag?

– Jag vet inte, jag hoppas att det blir en inspelning.

Okej, sista frågan, den obligatoriska "Doom dansa sönder scengolv". Det har väl bara hänt en gång?

– Faktiskt har det hänt två gånger. Första gången på Kolingsborg i Stockholm, det var en ren olyckshändelse och den andra gången det hände var det med flit...

Med flit?!

– Ja, jag var förbannad helt enkelt. Vi spelade på en sådan här Metal Hammer / Metal Blade Records spelning i New York. Det var en jävla massa band så det blev sent, vi fick gå på vid halv fyra och jag blev för jävla lack. Så jag stod och "Doom dansade" på samma ställe under hela spelningen och till slut brast det. Jag trodde att arrangören skulle bli helt vansinnig men han tyckte bara att det var häftigt.

Ja, det var allt jag hade att komma med, jag hoppas det går bra med Requiem och Candlemassturnén.

– Tackar.

Skam den som ger sig, Dismember har med all ära krigat för sin death-metal i över tio år. Slavestate tyckte att det var dags att ta en titt på bandets karriär, trots att bandet just nu inte är i ropet. Resultatet blev en så pass lång och detaljerad genomgång att vi valt att publicera artikeln i två delar.

Del 1 av 2

text: lars ekenryd | bild: nuclear blast

Regel nummer ett när man gör en intervju torde vara att man försäkrar sig om att den person man intervjuar är rätt person och att personen i fråga spelar i rätt band. När jag har Matti Kärki på tråden går inte den minsta susning av reflektion genom skallen utan jag utgår helt sonika från att han i intervjun babblar om Dismember. Vem jag ska tacka är i allra högsta grad osäkert, men tur var i alla fall att intervjun inte hann pågå i mer än ett par minuter förrän vi upptäckte att vi snackade om två olika band. Matti var helt införstådd med att intervjun gällde hans projekt Murder Squad som just avslutat sitt jobb i studion. Jag å andra sidan var minst lika fullt övertygad om att det var en intervju om Dismember som var på gång, lika säkert som Matti är sångare i dito band. Hur som helst så var missförståndet ögonblickligen avhjälpt och vi kunde starta på ny kula. För att råda bot och bättring inleder jag ånyo intervjun med den djuplodande frågan om Dismember har några planer på något nytt alster och kanske till och med kikat in i någon studio.

– Ja, fast det är inte riktigt aktuellt med studiotid. Vi håller fortfarande på att plocka ihop material och skriver låtar och så, svarar Matti som tydligen lagt sig till rätta i soffan hemma i lägenheten.

Jaha, så det ligger på det stadiet än så länge?

– Ja, precis.

Men allt ser bra ut och det lutar åt att det är något på gång i alla fall?

– Jadå, det är lite trögjobbat bara. De flesta i bandet har ju jobb och vissa av oss har familj, så det kan vara lite knepigt att pussla ihop reptider och sånt. Men vi är fullt aktiva och folk sitter och skriver material hemma och så där. Så det handlar väl mer eller mindre bara om att hitta tillräckligt med reptid för att kunna pussla ihop det man har suttit och skrivit, säger Matti och fortsätter med en viss eftertänksamhet.

- Jag vill inte säga för mycket men jag hoppas ju verkligen att skivan i alla fall ska vara inspelad till början av hösten.

Wow, tänker jag och hejdar mitt spontana glädjetjut och försöker istället få en viss bekräftelse på det sagda.

– Ja, så pass är det planerat. Det har inte hänt mycket nu med **Dismember** på flera år så att...

Det betyder att det eventuellt skulle kunna vara något som kommer att släppas i början av nästa år då, envisas jag med att mata på för att tömma frågan på sista droppen.

– Nej, jag hoppas ju verkligen att den här skivan ska vara ute i höst, i början av vintern. Vi kan inte ge något helt hundra besked på när vi ska in i studion, när låtarna är färdiga och sådär. Då vet inte heller skivbolaget när de ska börja promota den nya skivan. Eftersom vi ligger på ett lite mindre bolag och sådär så tror jag att de vill göra ett bra PR-jobb för den här.

Vilket bolag är det ni ligger på nu?

– Vi ligger på Hammerheart. Vi sa upp gemenskapen med Nuclear Blast. Vi hamnade så långt ner på deras rangskala, förklarar Matti med en lätt trötthet i rösten. Han verkar påtagligt less bara vid tanken på deras forna skivbolags förehavanden.

– Jag tänker mest på "Death Metal" och "Hate Campaign", de fick urusel PR från Nuclear Blasts sida. Som "Death Metal", den kom ju ut i butikerna mer eller mindre utan PR och ändå sålde den bra mycket mer än annat skräp de har där. Men det var ju bara för namnets skull, du vet.

Ja, folk visste redan vilka ni var...

– Ja, precis. De två skivorna hade sålt bra mycket mer om Nuclear Blast verkligen hade arbetat för det. Nuclear Blast är ett sådant bolag som expanderar kontinuerligt och som ständigt får in nya band. Särskilt nu på sistone innan vi hoppade av därifrån så hade de fått **Manowar** och en massa sånt. Det är verkligen så att de vänder kappan efter vinden. Du vet, det var ju sådan där **Hammerfall**-metal som gällde då. Så de trodde ju inte alls på dödsmetall.

En märkbar irritation har börjat ta sig in i Mattis stämma och han verkar elda upp sig ganska bra då han förklarar hur de känt att: "jaha, varför ska vi ligga kvar där när de ändå inte har förtroende för oss?" För att undvika en eskalering av ilska i en lägenhet någonstans i kungliga huvudstaden frågar jag istället om den tilltänkta plattan ännu fått något namn.

– Ja, svarar han med nyfunnen entusiasm. Än så länge har jag lagt fram förslaget som godtogs av allihop är "Where Ironcrosses Grow". Där järnkorsen växer, lägger han till för att även jag ska förstå detta utländska språk. Det är arbetstiteln ännu, det kan ju vara så att det ändras sedan när låtarna börjar bli mer klara och när man ser vilket håll texterna lutar åt. Det kan ju bli ändringar, men än så länge har alla i bandet godkänt den där titeln och det är det vi siktar på att den ska heta.

Vad har ni tänkt er för stuk på den? Du säger att det beror på vart åt texterna lutar och så vidare. Är det något genomgående tema på skivan?

– Näe! Jag försöker ju skriva det mesta av texterna. Ibland blir det mycket gore och slakt vilket ju tillhör death metal. Ibland blir det mycket åsikter om religion och sånt, inte så politiska texter. Det har vi aldrig sysslat med. Men det beror väldigt mycket på vad låtarna handlar om,jag har ju hållit på och läst rätt mycket om andra världskriget nu på sistone, därav titeln också. Då kan det ju bli så att texterna handlar om just sådant som hände under andra världskriget. Men det kan ju även vara så att det handlar om helt andra saker, för vi letar alltid efter dubbelbottnade

skivtitlar. "Where Ironcrosses Grow" behöver liksom inte vara ett slagfält utan det kan även vara en kyrkogård. Så man kan se de här järnkorsen som gravstenar.

Ni försöker hitta någon dubbeltydighet i det också, menar du?

– Vi försöker alltid göra så. Vi har alltid pysslat med det, så att... nja förutom på "Death Metal", försöker Matti förklara men börjar istället småskratta lite lätt. Det var, fortsätter han ändå som om han hade en rolig historia att berätta, under den tiden Nuclear Blast började behandla oss så illa och ignorera oss. Då fick vi även höra i studion att "nänä, sånt kan vi inte göra" eller "sånt vill vi inte göra för death metal är ute, det säljer inte längre". Då vart vi irriterade och då satte vi titeln på plattan som "Death Metal" bara för att jävlas med dem. (skratt)

Att Dismember inte är ett band som säljer sig får man ganska snart klart för sig efter en stunds snack med Matti. Hur nu än Nuclear Blast försökte pika eller vara inne och pilla i den skapande processen så förklarar Matti att de trotsigt och med inte så lite stolthet även då var säkra på vad för slags musik de ville göra. Att det inte alltid resulterade i exakt den musik som Matti hade önskat kommer vi in på längre fram vid genomgången av Dismembers diskografi. Som en direkt uppföljning på Mattis nyss berättade anekdot kring titeln på deras förrförra skiva tyckte jag att det var oerhört lämpligt att höra mig för om kommande albums inriktning. Kommer de att köra på i samma anda och lika konsekvent som tidigare?

– Vi kommer ju att köra **Dismember**, helt enkelt. Det vi kommit överens om inom bandet är att det har varit lite väl melodiöst på de senaste alstren. Så vi försöker leta oss bort från det, tillbaks till det här råbrutala som vi började med. Tillbaks till rötterna, så att säga. **Dismembers** musik är ju rå och brutal, men det har smugit sig in en massa influenser från **Iron Maiden** och sådär. Lite mer melodiösa partier helt enkelt. Vi har en plan på att minska ner på det och få ett lite brutalare stuk över det hela. Vi ska försöka skala bort och sådär. Mindre trallvänligt och mera "in your face", om man säger så.

Okej, lite mer old-school kan man kanske säga.

– Ja, söka tillbaks till det som fick oss att börja pyssla med sånt här från första början. Vilket inte behöver mena att det blir totalt rårens hela tiden, svarar Matti och tänder en ny cigg.

Dismember är väl ett av de få band som under sin relativt långa karriär hållit sig med en väl sammansatt uppsättning medlemmar. En fem man stark bataljon som under alla år hållit death metal fanan högt. Fram till för två år sedan innan släppet av "Hate Campaign", då uppsättningen ändrades och två medlemmar avlöstes av nya förmågor.

– Ja, just det, bekräftar Matti mitt påstående om att de bytt basist och rytmgitarrist i och med "Hate Campaign".

– Vi säger så här, Robert Sennebäck som spelade gitarr förut var en väldigt duktig kompgitarrist. Han lämnade bandet på grund av privata skäl och vi tog in en kamrat till oss som heter Magnus Sahlgren. Han är en väldigt avancerad gitarrist så då fick vi en sologitarrist på köpet, om man säger så. Så nu har vi två lead-gitarrister. Richard Cabeza tröttnade i samband med hela den här härvan med Nuclear Blast då det inte funkade. Han ruttnade på det hela och lämnade bandet för att börja jobba i norska bandet **Satyricon**. Då när han lämnade oss så hade vi ingen basist där ett tag och vi strulade runt och till slut fick vi tag på Sharlee D'Angelo (bl.a. **Mercyful Fate**). Han följde med oss på en turné vi gjorde, plus att han spelade på "Hate Campaign"-skivan. Men eftersom han är en sådan här... rakt ut kan man säga att han är en "bandhora", han spelar i så många band som det bara går. (skratt) Så hans inhopp i **Dismember** var begränsat till den turnén och den skivan och sedan så hörde vi aldrig ifrån honom igen. Sedan blev vi erbjudna en USA-turné som vi åkte iväg på, men då hade vi ju ingen basist. Men då hade Richard kommit tillbaks från sitt inhopp i **Satyricon** och vi frågade om han ville spela på den turnén. Han är ju sån att han åker iväg på det mesta, han älskar att vara på turné. Så då frågade vi honom om han ville spela på den turnén, inte nödvändigtvis hoppa med i bandet igen, och det tyckte han verkade lite roligt och sådär. För oss blev det ju mindre jobb att repa in en ny basist och så. Så under den turnén och följande spelningar så tyckte Richard att det flöt på bättre än vad det gjort förut, så hade vi ett litet bandmöte och så välkomnade vi tillbaks honom i bandet. Så nu är det mer eller mindre samma line-up som det var förut, det är bara Robert Sennebäck som inte längre finns med längre.

Den som vågar påstå att Matti Kärki är något i närheten av ordkarg har en oplockad gammal ost att tänka igenom, eller vad man nu säger. Jag tittar på klockan och upptäcker med skräckblandad förtjusning att tjugofem minuter har passerat och vi har inte ens kommit in på vad intervjun egentligen var tänkt att handla om, nämligen Dismembers diskografi. Om jag inte skulle riskera att hamna i olag med allt vad Slavestate Magazine kunde uppbringa i form av chefredaktörer och redaktion såg jag mig nödgad att föra in intervjun på just tidigare Dismember utgåvor. Matti var tack och lov entusiastisk över förslaget och sa sig även gilla idén om att dra var och en av skivorna genom sex olika bedömningskriterier:

1. **Omslagets artwork.**
2. **Låtuppsättning.**
3. **Musikaliska kvalitet.**
4. **Produktion.**
5. **Mattis personliga poängbedömning, skala 1 till 5.**
6. **Respons vid releasen.**

Bortsett från tidiga demos var den första skiva som släpptes en bild-singel, "Skin Her Alive" från 1991. Vetgirigt som Slavestate är måste jag naturligtvis fråga Matti angående det rabalder som just den låten orsakade i kungariket England.

– Ja, just det. Låten "Skin Her Alive" är ju från första fullängdaren, "Like An Ever Flowing Stream". Den här singeln som släpptes, den vart släppt i samband med fullängdaren. Jag tror till och med att singeln kom strax efter, eller något sånt. Det var på den tiden när vinylen fortfarande inte höll på att tyna bort, då släpptes det en del vinyler, bildvinyl och sånt där. Så den singeln är väl i sig inget eget släpp. Det var mer som en extra pryl som skulle supporta skivan. Hela den här grejen i England kom till sig av att Nuclear Blast skickade en last med skivor till den engelska distributören. Då gjorde den engelska tullen något stickprov och hittade väl några hemska skivor med dittan och duttan (skratt). Det här var ju mest skivor från Nuclear Blast, och då fanns det ju band med som hette **Pungent Stench** och en massa annat. Men bland annat så fastnade de för vår skiva på grund av att på baksidan så var det, det skulle ju vara så skräckfilmsaktigt som möjligt, så vi hade ju dränkt in oss med lite blod där. Då tog de sig också en titt på skivtitlarna och såg titeln "Skin Her Alive". Då var de ju tvungna att riva fram texten och läsa den. Det var ju alldeles förskräckligt tyckte de, sexistiskt och hemskt och bla bla bla. Så de ville bannlysa, de baserade hela skiten på någon urgammal engelsk lag från 1800-talet, att obscen konst, alltså något som är "indecent and obscene" inte ska tas in i landet.

Så inget sådant skulle få komma in i landet?

– Ja, precis. Så det ska bara vara liksom salongskonst, att det är okej och inget fult eller obscent eller nåt sånt. Sedan tyckte de att den texten var anstötlig så då ville de bannlysa den skivan från England så att den inte fick säljas där. Sedan åkte vi till England och det vart rättegång och sånt där. De spelade upp hela skivan i rätten och vi fick sitta där som fån och rulla tummarna tills skivan var klar. Man såg ju hur de där engelska domarna satt där och smålog uppe på sitt podium, för de hörde ju inte ett smack av vad jag sjöng. Sedan var det en del andra grejer, bland annat att skivan redan hade funnits i landet ett halvår, så skadan var mer eller mindre redan skedd.

Ja, den enorma skadan som den skivan åsamkat ...

– Ja, som vi hade åsamkat den engelska befolkningen med våra hemska texter (skratt). Så det blev inget av den bannlysningen.

Det lades ner då alltså?

– Ja, det var så att det var vår distributör som åkte inför rätten. **Dismember** som band var ju inte inför rätta utan var ju bara med där och vittnade för distributörens sida. För det var ju han som skulle sprida skivorna i England. Då drogs ju han inför rätta på grund av det. Men det blev ju inget, så hela bannlysningen och allt lades ner.

Men det blev inga efterspel med inställda konserter och sånt?

– Nänä, faktum är att vi gjorde en konsert i samband med att vi var i England (skratt).

– Nu får ni allt snabba på rättegången! Vi ska iväg på en spelning!

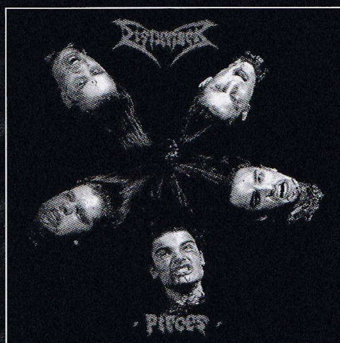
Härligt! Den är ju från "Like An Ever Flowing Stream". Då tar vi och börjar med den då...

'LIKE AN EVER FLOWING STREAM' (1991)
Nuclear Blast - NB 047

Artwork: Den är mycket trevlig, om man säger så. Artisten, Dan Seagrave, är en jeppe som gjorde väldigt mycket skivomslag under dödsmetallens frammarsch. Han hade gjort omslag till **Morbid Angel**, **Entombed** och så vidare. Då hade man redan fått bevis på vad han gick för. Han fick ju mer eller mindre fria händer. Vi sa bara vad skivan hette och sedan så pulade han ihop det där. Så det är ju en liten strömmande grej, så där. En liten flowing stream, som han hade tänkt sig ungefär. Jag får säga att det är ett väldigt lyckat omslag, väldigt snyggt är det. Jag är 100% nöjd med det!

Låtuppsättning: Rätt bra material trots allt, med tanke på att vi fick knåpa ihop det rätt snabbt. Vi hade ju egentligen tur med skivkontraktet. Vi hade gjort en demo med tre låtar som vi spred runt lite sporadiskt. Men så var det en jeppe från en spansk tidning som var här på semester och skulle kolla lite underground spelningar och underground scenen. Då plockade han upp en kopia.

Sedan hade han åkt förbi nere i Tyskland och hälsat på sina kamrater på Nuclear Blast. Då spelade han upp demon för dem och då nappade de på det och ringde upp mig bland annat och frågade om vi var intresserade av att skriva kontrakt med dom. Och det var vi ju! Så skrev vi på kontraktet och så där och så ville de ha ut en platta då och då. Det var ju lite tight med tid så vi repade som svin och allt gjordes under tidspress. Det var limiterad budget hit och dit och vi hade två veckor i studion dittan och duttan. Så vi gjorde låtarna rätt snabb, så med tanke på den lilla tid vi hade tycker jag faktiskt låtarna blev helt okej. Tillräckligt bra för att släppas på en första skiva, om man säger så. Jag menar, låten "Skin Her Alive" spelar vi ju fortfarande. Den har vi kört på varenda gig som vi någonsin gjort i **Dismembers** historia. Den kommer förmodligen alltid att köras också. Det är en sådan där standard **Dismember**-låt..

Musikaliskt: Vi har ju aldrig varit några riktiga fenor på att spela. Vi har ju mer eller mindre alltid balanserat på gränsen. För varje skiva vi har spelat in har vi tagit det till den gränsen som vi förmår, inom våra kunskapers gränser. När vi spelade in skivan hade vi inte en full lineup heller. Det var jag, David och Fred som gick in i studion. Richard Cabeza och Robert Sennebäck kom in strax efter, men kom ändå med i bandet så de var där för att ställa det på skivan. Under skivinspelningens gång så blev det full lineup, men de medverkade inte på skivan. De var inte tillräckligt inrepade då, så att säga. Vi behövde naturligtvis solon på skivan. David hade fullt upp med att lägga allt som hade med komp att göra osv. Så vi bad Nicke Andersson komma in och lägga lite improviserade solon och så där, för han är ju en duktig musiker. Även om han är bättre nu med **Hellecopters** och så, men han gjorde ju väldigt mycket av musiken till bland annat **Entombed**. Det var bara för den skivan, inte så att han skulle vara med i bandet eller nåt. Enbart för att ha solon på skivan som vi bad honom. Vi hade bara två veckor i studion så vi tog till en förenklingsprocess, om man säger så.

Produktion: Det blev en råbrutal producering på den skivan! Jag vet inte hur det kom till sig, men den rasslar och smäller perfekt. Man hör att det är dödsmetall som gäller. Vi hade inget speciellt sätt för att få det att låta som det gör, det blev mer eller mindre bara sådär.

Poäng: Jag ger den en fyra (av fem möjliga) på grund av entusiasmen, eftersom det är vår första skiva, sedan också ljudmässigt. Det som drar ner betyget från en femma till en fyra är just det att det inte är 100% tight och inte 100% bra spelat.

Respons: Väldigt bra respons. Den skivan kom ut just då när deathmetal höll på och växte fortfarande. Då hade ju **Morbid Angel** kommit ut med sina skivor och **Carcass** hade kommit ut och **Entombed** hade släppt sin första skiva, så den kom ju där strax efter. Den fick en väldigt bra respons av både fans och tidningar. Av alla skivor så är det den som har sålt mest. Den kom rätt i tid, lät rätt och var bara helt rätt helt enkelt.

'PIECES' EP (1992)
Nuclear Blast - NB 060

Artwork: När vi höll på med lite promotionfotos och sådär så kom vi ihop oss med en snubbe som heter Henrik, efternamn kommer jag inte ihåg. (Henrik Wiman. red. anm) Vi hade möten och satt och försökta komma på lite brutala idéer. Jag kommer inte ihåg vem exakt det var som kläckte den här iden att ha avhuggna huvuden utlagda på golvet i form av ett pentagram, med håret hopknutet och så. Idén var ju onekligen brutal! Ett väldigt lyckat koncept. Då fick det bli omslag till den EP:n. På sätt och vis var det väldigt synd för det omslaget var så jävla bra så det hade kunnat vara omslag till nästa skiva, om man säger så. Efter det där med England tyckte vi att det var så urbota fånigt med allt det där, eftersom det ju trots allt är fiktiva texter. Ja, bortsett från "Skin Her Alive" som faktiskt baseras på en händelse där jag bodde förut. Grejen var den att grannen under mig fick något ryck och sprättade upp sin fru i badkaret. Jag tyckte att det där var lite makabert, du vet när man satt och tänkte på det där att "fan, det är ju precis här under!" Så därifrån kommer den texten. Jag skrev den ifrån mördarens synpunkt, ur hans ögon sett, vad han såg, vad han kände och sådär. Det är egentligen den enda riktiga icke fiktiva texten. När vi då gjorde "Pieces" och även nästa skiva "Indecent And Obscene" vill vi häckla det där systemet med bannlysning och allt det där. Vi ville göra värre grejer och sådär för att driva det till sin spets. Det hände i och för sig inget mer än det med "Like An Ever Flowing Stream", men vi ville ändå göra värre saker.

Låtuppsättning: Det är starka låtar, även om de bara är tre. Det är ju ett intro och en cover från **Carnage** också. De låtarna skrev vi mellan någon turné och platta, de kom bara till sisådär. Varför vi skulle släppa en EP har jag ingen aning om. Vi snackade med skivbolaget och de ville ha ut någonting för att hålla bandet aktivt, så att folk skulle se att det händer något hela tiden. Det var nu så sett inte alls nödvändigt. Vi hade lika gärna kunnat samla ihop låtar och släppt en ny skiva.

Musikaliskt: Vid det laget hade vi kommit ut och spelat mer och fått lite erfarenhet. Vi hade i allmänhet repat som svin! Det var ju oundvikligt att inte avancera som musiker. Där började det också avancera lite i riff och taktmässigt. Det började komma nya idéer och så.

Produktion: Det var under all kritik. Produktionen är helt värdelös! Återigen p.g.a. tidspress med alldeles för få dagar i studion. Allting skulle gå så jävla snabbt och det var stress och hets. Nej, den produktionen är helt värdelös. Jävligt synd att sumpa tre jävligt bra låtar och ett förbannat bra omslag på något som låter skit.

Poäng: Solklar etta!

Respons: Många undrade ju naturligtvis vad som hänt med ljud och så, men vi förklarade att vi själva inte heller var så nöjda. Däremot så fick omslaget bra kritik. De flesta tyckte ju att det var ett jävla bra omslag, helt suveränt.

'INDECENT & OBSCENE' (1993)
Nuclear Blast - NB 077

Artwork: Jag själv är inte så förtjust i det omslaget. Det omslaget kom till på grund av att vi lyckades bra med omslaget till "Pieces". "Vi behöver inte ha någon målning utan vi fortsätter på det här med fotogrejer". Så var det den här jeppen Henrik som vi jobbade mycket med då, han var ju en fena på smink och sånt. Han hade gått någon sminkskola, eller vad fan det var, till filmer och sånt. Han gillade zombiegrejer och sånt. Någonstans under processen inför nästa skiva, du vet, med omslag och så vidare så kläcktes idén. Ja, just det! Vår logo i det öppna såret hade en kamrat till Henrik, som var smed av något slag, gjort. Vi var tillfrågade om vi ville ha bältesspännen i form av våran logo och det tyckte de flesta i bandet var en riktigt bra idé. Den användes då också när vi gjorde skivomslaget. Sedan gjorde Henrik en avgjutning av Richards (Cabeza) överkropp i skumgummi. Sen pulade han dit det här bältesspännet och sen använde han sina sminkegenskaper för att få det att se ut som ett gapande stort sår i någons torso. Skivan heter ju "Indecent & Obscene" på grund av att det var det åklagaren sa i rätten att våra texter gick "under the law of indecent and obscene". Så vi tog titeln från det där. Vi var ju fortfarande inne på att vi ville göra något värre än tidigare dessutom.

Låtuppsättning: (skratt) Näe, jag skrattar för att det är goda minnen härifrån. Som vanligt, **Dismember** under tidspress. Vi repade som idioter varenda dag. Lite väl optimistiska när vi skulle vara klara med alla låtar och så. Tiden för skivinspelning drog sig närmare och närmare och jag vet inte vad vi tänkte på när vi gjorde låtarna, så vi tappade konceptet helt enkelt. Skitknepiga låtar, mycket break och förbannat mycket riff. Riff avlöste varandra hela tiden. Jag menar, låtarna på den skivan skulle kunna styckas upp i tre låtar. De saknade struktur,(skratt) det hände för mycket i de helt enkelt. Vi ville att det skulle bli så jävla brutalt som möjligt. Vi var inne på fel spår: ju mer det händer i låten desto aggressivare och brutalare blir det. Men det stämde inte alls överens. En väldigt ambitiös platta, fast den når inte riktigt ända fram.

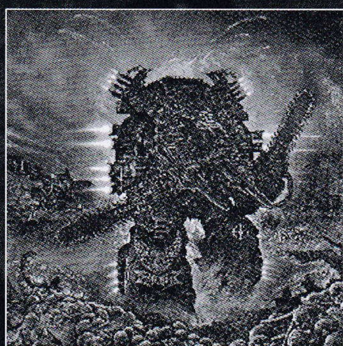
Musikaliskt: Till denna platta hade vi utvecklats mycket, bara genom att vi hade repat mycket och varit ute och spelat i massor. Där avancerade vi musikaliskt sett. När vi märkte att vi faktiskt klarade sådana grejer blev det mer avancerat. Då blev det så att låtarna automatiskt också blev mer avancerade, men så tippade det över på något ställe och så blev det bara svammel av det hela. På den skivan är ju även låten "Dreaming In Red" med. Det var den absolut sista låten som skrevs för den plattan och den var klar typ dagen innan vi gick in i studion. Man kan säga att den låten banade väg för ett nytt **Dismember**. Vi lyckades få in något som lät... nästan vackert. Det var så melodiöst och annorlunda för att vara oss. Den låten blev ju mest poppis på den skivan. Det märkte man också när man kom ut och spelade, då skrek alla efter den låten.

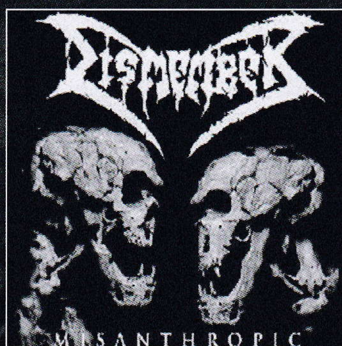
Produktion: Den produktionen var inte så lyckad den heller. Jag får återkomma till det här med tidspress igen. Det hade alla förutsättningar att bli bra, men någonstans så... det blev för klent och... lät inte bra helt enkelt. Det är inte sådär fruktansvärt dåligt ljud,men det är konstigt, klent och platt. Ett märkligt ljud som inte passar oss alls. De första åren var det i stort sett bara stress det handlade om. Det skulle vara färdigt så snabbt som möjligt, vilket man ångrar nu. Hade man softat ner och sådär så hade man kunnat göra något riktigt bra av det.

Poäng: Jag ger den en tvåa helt enkelt. Jag kan motivera det med förvirrat material, dåligt ljud, trist omslag och det här stressmomentet som hela tiden är inblandat.

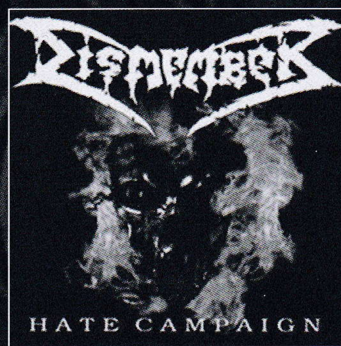
Respons: Blandade åsikter. Efter besvikelsen med "Pieces" förväntade sig många att det skulle bli bättre till nästa platta, vilket det inte blev. Låten "Dreaming In Red" blev ju den mest populära på hela skivan. Den låten hade nog blivit ännu bättre om man även lyckats med ljudet. Den låten måste vi bara spela när vi är ute på turné, vi blir lynchade om vi inte spelar den.

Fortsättning följer i nästa nummer...

SUGARCOMA

Första gången jag hörde brittiska Sugarcoma var när jag satt och slötittade på Z-TVs Plektrum, videon som visades var till låten "What Goes Around". Låten väckte mig ur min slummer och fick min koncentration att skjuta i höjden. Det här var ju riktigt bra, jag bara måste få med dem i Slavestate. Sagt och gjort. Några veckor senare har jag basisten Heidi McEwen på linjen. En väldigt knastrig sådan bör tilläggas.

text: daniel bergqvist | bild: music for nations

Heidi ringer upp mig från Borderline i London. Bandet ska uppträda på klubben samma kväll. Spelningen i London är den näst sista anhalten på den miniturné runt Storbritannien som Sugarcoma har varit ute på. Hon ursäktar den höga ljudnivån i bakgrunden och förklarar att det håller på att soundcheckas för fullt. Jag inleder intervjun försiktigt med att fråga hur turnén har varit...

– Det har varit väldigt kul. Det har kommit mycket folk till varenda spelning. Så jag kan inte vara annat än nöjd.

Vad är det för sorts turné ni är ute på? En ren klubbturné eller spelar ni på några större ställen? Är det ni som headlinar eller åker ni med något annat band som förband?

– Det är en klubbturné som vi headlinar. Vi har med oss ett förband som heter **In Me**. De är från samma stad som oss och är riktigt bra. Än så länge så har vi inte spelat på något riktigt stort ställe. Det är dock något som jag hoppas att få göra.

Ni har ju varit förband på olika spelningar. Vilka är de största banden ni har spelat med?

– Det måste vara **Fear Factory** och **Machine Head**.

Machine Head, utbrister jag. Glad över att världens bästa band kommer på tal. Vad tycker du om deras musik och hur var de att vara förband åt?

– **Machine Head** är ett helt otroligt band, jag diggar dem stenhårt. Medlemmarna i bandet var hur schyssta och coola som helst.

Kan du beskriva hur en typisk dag på turné med Sugarcoma ser ut?

– Vi börjar med att sova riktigt länge. Vi brukar inte gå upp förrän sent på eftermiddagen, haha. Sedan brukar vi desperat leta efter en dusch och efter det så måste man ju få i sig lite mat. Sedan blir det slappande innan vi åker iväg till stället vi ska spela på. Väl framme där så bär vi in vår utrustning. Sedan blir det soundcheck och sedan själva uppträdandet. Att vara på turné är inte så glamouröst som man kan tro vill jag lova. Men vi trivs.

SVÅRBESKRIVEN MUSIK

Att beskriva Sugarcomas musik är inte det lättaste. Tro mig, jag har försökt. Gruppen blandar friskt mellan rock, pop, metal och punk. Det är sådana band som man inte kan genrekategorisera som allt som oftast brukar fånga mitt intresse. Men vad tycker du att ni spelar för sorts musik?

– Det är ganska svårt att beskriva. Jag skulle inte vilja kalla oss för neometal. Vi är väl ett heavyrock band med kvinnlig sång. Våra låtar blir nog lite säregna eftersom vi lyssnar på och influeras av så många olika sorters musik. Vår trummis James Cuthbert till exempel är väldigt inne på punk som **Discharge**. Även **Judas Priest** är ett favoritband. Det blir en bra mix utav det hela.

Jag har läst att ni inte gillar att bli jämförda med bandet Kittie. Varför detta?

– Jag tycker inte att det är en rättvis jämförelse. Vår musik är inte särskilt lika. Bara för att **Sugarcoma** består av tre fjärdedelar kvinnor så blir vi jämförda med dem. Missförstå mig rätt. Jag tycker absolut inte att **Kittie** är ett dåligt band. Tvärtom, de är riktigt bra. Det är dock tråkigt att vi förknippas med dem så ofta.

När vi ändå är inne på ämnet kvinnor och hårdare musik så kan jag inte låta bli att spinna vidare på ämnet. Jag kommer ihåg första gången jag hörde en vokalissa som ordagrant skrek sig sönder och samman. Det var mangelpunkgruppen Disrupt som på sitt album Unrest hade en sångerska vid namn Alyssa Murry. Det som då var relativt nytt har nuförtiden nästan blivit vardagsmat. Band som Arch Enemy, Sinister, Otep, Kittie och givetvis Sugarcoma har ju alla en gemensam nämnare. Ett fruntimmer som vrålar på ett sådant övertygande sätt att den manliga rollen som frontgrowlare inte är lika given längre. Detta är något jag personligen anammar som en självklarhet. Men hos många män så knorras det över att kvinnor inte ska ha denna post i ett hårt manglande band. Så Heidi, vad tycker du om detta? Har inte kvinnor samma rätt att fronta ett manglande band som män? Och vad ska vi göra för att acceptansen ska bli större för kvinnor inom metal?

– Givetvis så har kvinnor samma existensberättigande inom den hårdare musiken som män. Toleransen mot kvinnor har blivit bättre med åren tycker jag. Vi har aldrig direkt fått höra något negativt om oss bara för att bandet mestadels består av kvinnor. Jag tror att med tiden så kommer problemet att försvinna utav sig själv. Som sagt så märks en liten attityds förändring redan nu.

Med detta så byter jag ämne och riktar in mina frågor på debut albumet "Becoming Something Else". Vad har ni för förhoppningar nu när skivan är klar? Tror ni att den kommer att bli framgångsrik?

– Jag vet inte om vi har några förhoppningar, haha. Jodå, vi hoppas ju givetvis på att det kommer att gå bra. Att den säljer bra och så vidare. Vi hoppas ju att den kommer att bli lika välbemött som singlarna vi har släppt har blivit. Vår "(You Drive Me) Crazy/Windings" singel blev ju veckans singel i Kerrang för ett tag sedan. Så en sådan respons skulle ju inte vara helt fel för "Becoming Something Else", haha.

COVER PÅ BRITNEY

Singellåten "Crazy" som nämns ovan är inte mer än en cover på Britney Spears. Originalet är för ett popsnöre som mig en riktigt trevlig låt. Sugarcomas version är inte på långa vägar dålig den heller. I bandets tappning så blir det en riktig fräck punk/rock pärla. Men hur kommer det sig att ni valde just den låten att göra en cover på?

- "Crazy" är en låt som vi har spelat på våra repningar. Vi hade ingen större tanke bakom det förutom att det är en schysst låt. Någon kom med förslaget att vi skulle spela in den och det gjorde vi.

Tror ni att Britney har hört er version?

- Ja, jag tror faktiskt att hon har gjort det. Men jag tror inte att hon har kommenterat den.

Kan du berätta lite om er lyrik? Vem skriver den och vad handlar den huvudsakligen om?

- Det är vår sångerska Jess Mayers som skriver texterna. De handlar mestadels om alldagliga erfarenheter. Relationer med det motsatta könet, föräldrar och saker som hon upplevt.

Producenten som har rattat Sugarcoma på både singlar och fullängdare är ingen mindre än Colin Richardson. En producent som bland annat har tagit sig an akter som Machine Head, Carcass och Pulkas. Band som skiljer sig relativt markant från Sugarcoma. Studion som bandet använde var The Chapel Studios som är belägen i det engelska grevskapet Lincolnshire. Hur var det att jobba med en sådan rutinerad kille som Colin?

- Det var kanon. Colin är en helschysst kille. Att jobba med honom var något av ett privilegium. En kille som har så mycket erfarenheter. Han har ju producerat mängder av band som vi gillar. Vi är väldigt nöjda.

Eftersom hela intervjun har varit ackompanjerad av ett soundcheckande, plus att telefonlinjen verkar vilja jävlas med mig med sitt evinnerliga knaster och sprak, så börjar jag känna mig tommare än vanligt i huvudet. Därför styr jag in de sista frågorna på en lite lättsammare linje. Heidis mor är från vårt grannland i öst, spritens mecka Finland. Nu är det inte min mening att fråga om hembränt och knivar utan vad Heidi egentligen vet om musiken här uppe i norden. Är du insatt i finsk musik eller musik överhuvudtaget som kommer från Norden?

- Jag vet väl inte direkt så särskilt mycket om finskt musik. Däremot så vet jag att ni i Sverige har en stor scen för death och blackmetal.

Är det musik som du gillar?

- Vi kan väl säga att jag inte har något emot den, haha. Jag gillar i alla fall svenska band som **Backyard Babies** och **Entombed**.

Eftersom du är basist så undrar jag vilka favoritbasister du har?

- En favorit är Dave Simms från **Jesus Lizard**. Jag gick och såg dem live när jag var yngre och blev imponerad direkt av Dave. Tyvärr så tror jag att **Jesus Lizard** inte finns längre. En annan favorit är basisten i **Tool**, som förövrigt är mitt favoritband.

Har du sett Tool live någon gång? Det ska tydligen vara något alldeles extra?

- Jo, jag har sett dem. Jag kan ju upplysa dig om att de är fantastiska live.

OK. Avslutningsvis, hur ser framtiden ut för Sugarcoma?

- Jag hoppas att vi får ut skivan snart och att det går bra för den. Sedan hoppas jag att vi får många spelningar.

Med det så tackar jag för mig och önskar lycka till med kvällens spelning. Passa på att utforska Sugarcomas musik. Det är musik när den är som allra bäst.

BEDÖMT DEMO

THE BLOODWORKS
"Demo" §§§§§

Det är ingen dålig käftsmäll som sätter igång skivan. Pang på, så brutalt, så kontrollerat. Bandet skapar en genuin blandning av diverse musikstilar, snyggt och välformat. Visst har de hört **The Haunted** men den egna stilen lyser med sin närvaro. Vi bjuds på snygga övergångar, tunggung och aggressivt mangel. "Where She Waits" får i framtiden finna sig i att vara hymn till "fuck-off-här-är-vi syndromet", för det är verkligen så det känns - vi är **The Bloodworks** från Partille och vi är inte rädda för någon. Detta är helt klart ett framtidshopp på Sveriges metalscen, inget snack om den saken. Men, skippa rensången, **Håkan Hellström** framstår som duktig i jämförelse. *www.bloodworks.tk*

Kristian Forsell

COLD EXISTENCE
"Cold Existence" §§§

Cold Existence kommer från Göteborg och det kan man faktiskt höra till och från på denna demo. Ett visst stänk av Göteborgssound finns det givetvis där även om de troligtvis inte håller med mig, vilket är lite tråkigt för visst skulle det här kunna bli riktigt bra med ett annat fokus. Sångaren öser på bra och har en ganska hyfsad ångestnivå på sin sång men den skär sig lite mot det emellanåt melodiösa och nästan hitartade svänget. Det låter lite som om de har en inre konflikt i bandet angående huruvida de ska dra ner på tempot eller höja det något, vilket gör att de hamnar i ett slags ingenmansland. Givetvis ganska naturligt på en tidig demo så de har all tid i världen att forma sitt sound vilket jag är övertygad om att de kommer att göra. **Cold Existence** kommer vi definitivt att få höra mer av framöver.

Ronnie Schmidt

ETERNAL GRIEF
"Eternal Grief" §§§§§

Det är inte ofta man längtar efter att få lyssna på en demo om och om igen. Detta fall är ett undantag. Göteborgs/Stenungsundsbaserade **Eternal Grief** spelar i högsta möjliga division, både låtmässigt och arrangemangsmässigt. Musiken beskrivs lättast som en blandning av **In Flames** och **Embraced**, dock med en stor dos originalitet. Många skivbolagskontrakterade band har mycket att lära av de här gossarna, på alla plan. De vråltighta, knivskarpa riffen går i en unik symbios med de vackra melodierna och den väsiga sången. Demon är inspelad i Fullmoon Studios i Uddevalla och med denna proffsiga produktion som kompletterar resten av professionalismen skulle man lätt kunna tro att detta är något av de större majorsignade banden. *fly.to/eternalgrief*

Kristian Forsell

GATEKEEPER
"Gatekeeper" §§§§

Första demon från detta Göteborgsband dimper ner som ett tidigt vårtecken i min brevlåda. När jag bevittnade bandets spelning på Musikens Hus i höstas blev jag mycket positivt överraskad och såg med nöje fram emot detta verk. Med facit i hand kan jag säga att det blev som jag hade väntat mig. Vrålskickliga musiker och duktiga låtskrivare presenterar sin konst i form av progressiv heavymetal. De lyckas undvika de mest uppenbara fällorna och arrangemangen lyser med sin tighthet. Minuspoäng för den superskickliga men ack så opersonliga sångaren.

Kristian Forsell

THE GODDAMNED
"Promo Sampler 2002" §§§§

Använder man typsnittet från den allsmäktiga Gudfadern-trilogin till sin bandloggo så stiger ju givetvis förväntningarna direkt. Inga problem ska det visa sig för det här är stundtals hårdare än en riktigt förbannad Pacino med bollträ. Tre spår av riktigt kvalitativt tunggung som väl närmast kan beskrivas som en lite snällare variant av **Entombeds** "To Ride..." period. Samtliga spår fungerar och har refränger som sätter sig ganska direkt, vrider du sedan upp detta till den volym som bandet hänvisar till så fullkomligt rusar blodet i en. Detta kommer att resultera i skivkontrakt, inget snack om den saken.

Ronnie Schmidt

MORDICHRIST
"The Root Of The Embryo" §§§

Snyggt layoutad, Nenia som ligger bakom **Mordichrist** har säkerligen smak för konst och design. **Mordichrist** har egna idéer, det märks tydligt. Men det hela faller inte på sin rätta plats, det behövs åtskilliga timmar i snickarboden innan deras rock n´ roll-goth/doom känns tillräckligt angelägen för att få ett ordentligt skivkontrakt. Det finns säkert något litet skitbolag som kan ta hand om denna halvfärdiga produkt, men jag ser hellre utveckling i det tysta än halvskräpiga skivor. Jag ser en framtid för **Mordichrist** – efter finslipningen. *neniamusic@hotmail.com*

Larsa Carlsson

SEVENTRIBE
"Seventribe" §§§

Sju farliga killar från raggarhålan Västerås sprider ilska med sin aggressiva hardcore, förenklat kallat aggrocore. Maxmåttet på ilska är mitt favoritband inom genren **Totenmond** och i jämförelse med dem är **Seventribe** en hop små söta skolflickor som sitter längst fram i klassrummet. Så jätteargt som utlovat är det inte, det kanske beror på att gitarrljudet varken är speciellt tungt eller ilsket. Bättre produktion och ännu mer jävlaranamma skulle göra bandet gott. Grabbarna verkar satsa seriöst, så det lär basuneras ut fler svordomar från replokalen i Västerås. *www.seventribe.com*

Larsa Carlsson

STABWOUND
"Malicious Addiction" §§§§

Är de från Florida eller från Göteborg? Faktiskt det sistnämnda, **Stabwound** är från Göteborg och manglar som **Deeds Of Flesh** och **Disgorge** brukar göra. Gitarrsträngarna är så pass nedstämda att de slår Satan där nere i huvudet och sången är av välklingande gurgelart. "Malcious Addiction" är jävligt okej för att vara första demo, tåget har redan börjat rulla mot rätt destination. Med rätt dedikation kommer bandet att härja på högre nivå inom kort. Fyra låtar utan någon som helst tendens till hitlistor, vet du att sjuka riff och gurgelsång är din passion är **Stabwounds** demo nästan ett måste i skiv/demo hyllan. *listen.to/stabwound*

Larsa Carlsson

lord belial´s turnédagbok angelgrinder tour 2002.

Följetongen fortsätter, även tredje utgåvan av tidningen du håller så kärt i innehåller ett bands självdikterade avslöjanden om vad som sker på turné. Den röda tråden håller i sig, det mesta kretsar kring vad alkoholen kan ställa till med. Perspektivet tillhör denna gång Thomas Backelin, sångare och gitarrist i blodstänkta blackmetalbandet Lord Belial under deras turné med Satanic Slaughter och Corporation 187.

4:E APRIL: AVFÄRD SVERIGE

Lord Belial åker till Jönköping för att möta upp med resterande band som kommer med nightliner från Jönköping. Efter två timmars frenetiskt letande efter en parkering som har öppet på söndagar, då vi beräknar komma hem igen, ger vi upp försöket och ställer oss helt sonika på ett närliggande Eurostop strax utanför Jönköping. Senare på kvällen är det dags för färjan Rödby-Puttgarden där det inhandlas friskt med billiga öl och festen är ett faktum. Bussen stannar vid något lastbilshak där det är dags att sova några timmar innan den slutliga färden till Berlin. Festen avslutas av de tappra runt 05:00.

5:E APRIL: KNAACK CLUB, BERLIN TYSKLAND.

UPP FÖR FAAAN! Startar denna mycket otrevliga dag då infernaliska proportioner av bakfyllor råder. Vår halvgalne turnémanager Master Frunk gastar för fulla muggar att vi måste åka vidare då vi ligger efter i schemat. Kör då för helvete, tänker de flesta tyst i sina sängar.

Väl framme i Berlin så flyter allt på och en ganska okej soundcheck utförs av samtliga band.

Dörrarna öppnas och in strömmar det, nähä...där står det tre tyska miffon och ser glada ut. Hmm, nåja det kommer väl mer folk om ett par timmar, och mycket riktigt efter ca timme bara väller det in folk och man börjar bli lite laddad inför giget.

Allt flyter på, vi står och kollar på **Corporation 187** som jag själv aldrig hört förut och blir väldigt imponerad av vad jag ser och hör. **Satanic Slaughter** är nästa band på scen och de har man sett en jävla massa gånger men inte fan blir det sämre för det, tvärtom. Andreas är lika ful som vanligt, Ztephan Dark har missflyt som vanligt så allt är som det ska. **Lord Belial** sprattlar upp på scenen och drar igång, det går satans bra och alla är på topphumör efter giget vilket naturligtvis firas.

Ännu ett monstruöst alkoholintag ser sitt ljus och Andreas "cc" Deblén ligger och sover fastän det var hans idé att vi skulle dra till Black Point

Iallafall, ett ganska överförfriskat gäng gick till kultstället Black Point på efterfest till klockan 04:30 då vi blev hämtade av Master Frunk för att eskortera oss till bussen för att åka vidare.

6:E APRIL: STOYE HALL, WEIMAR TYSKLAND

Vaknar upp ur en ganska mörk och yrig tillvaro kallad bakfyllesömn undrandes varför i helvete det skakar och hoppar så förbannat. Tittar ut och ser att vi just nu antagligen korsar världens största åker. Va fan håller Lasse Kongo på med nu då, undrar man lite förvirrat. I andra änden på denna åker fanns iallafall Stoye Hall där kvällens gig ska utföras, vilket visade sig vara ett ganska schysst ställe. Det var ett mc-gäng som kallade sig Stoye Brothers(de står även för säkerheten på Bad Berka Festivalen) och de är jävligt tillmötesgående och trevliga på alla sätt.

Giget gick förbannat bra även här, t.o.m. lite bättre än giget kvällen innan i Berlin. Vi fick köra tre extranummer och de bara skrek efter mer, sådant är coolt.

Även här dras det igång med ett helvetiskt festande fram till det ljusnar.

7:E APRIL: 013, TILBURG HOLLAND

Insläpp 15:00 läser vi utanför, jaha det var ju väldigt normalt.

Står även att **Satanic Slaughter** headlinar så vi kommer fram till att så får det bli. Ganska bekvämt att spela tvåa faktiskt då man slipper vänta så jävla länge på att få göra sin grej. Så kvällens, eller rättare sagt eftermiddagens spelning känns ganska cool och avslappnad på något sätt.

Fick en massa Heineken på denna spelning och det måste man ju fira, fest!

De flesta av oss drar ut på stan och festar som fan, en del gör lite mer än bara dricker, ligger därför och skrattar i sisådär en halvtimme eller något.

Får poliseskort till stället där vi ska supa, det var någon metalkille från Belgien som var där för spelningens skull och den jäveln var snut. Jaja, det finns ju en del bra snutar också tydligen.

8:E APRIL: BLACK INN, RANSTADT TYSKLAND

Vi drar iväg fyllda av förväntan till Ranstadt där vi har hört att det inte ska finnas vare sig en scen eller PA. Kommer fram till stället och mycket riktigt, ingen scen eller PA.

Vi skiter i det och börjar rigga upp alla våra grejer rätt uppochner på golvet, här ska det fan bli metal resonerade alla och sket i att det inte fanns något utav det man brukar hitta på ett spelställe.

Allt uppriggat och banden soundcheckar, fan det låter inte så illa i alla fall. Allt färdigt för kvällen så vi drar ut i den lilla byn och letar efter mat och sprit. Jag, Micke och Ljung drar in på ett ställe där vi hittar Absolut Vodka för ca femtio spänn, billigt. Jag köper en tolvårig Glen Fiddish, en Absolut Vodka och en Jägermeister för den blygsamma summan av tjugofem Euro, ca 220 SEK. En glad Thomas och en minst lika glad Micke tillsammans med en redan vindrickande Ljung går tillbaka mot spelstället.

Går in backstage för att stämma upp min gitarr, upptäcker till min förfäran att min älskade Jackson RR har spruckit vid fästet till ena stämskruven så den står rätt ut. Inte fan kan jag spela på detta så jag får dra ihop skiten med hjälp av superlim, gaffa, ståltråd samt en liten bit plast. Mycket förvånad märker jag att det blev riktigt bra med tanke på omständigheterna.

Detta giget var helt sjukt, ca fyrtio betalande gäster varav hälften är 40-50 åriga bönder som kommit för sin dagliga öl. De sitter och glor på en som om man var en jävla gratis cirkusattraktion eller något. Anledningen till detta var att denna spelningen var den första någonsin i deras historia och eftersom de inte brytt sig om att annonsera om det så förstår man ju att det inte dyker upp så många.

Iallafall så började **Corporation 187** spela och eftersom det stod ca tio personer i publiken så tänkte vi att vi får fan ta och hjälpa till lite varmed **Satanic Slaughter** och **Lord Belial** gick fram och började röja som as för att stödja våra turnékollegor, detsamma hände när **Satanic Slaughter** och **Lord Belial** spelade. En riktig replokalsspelning med andra ord!

Efter giget blev vi allihop bjudna på Red Bull och Jägermeister och jävlar vad det svängde till utav en tre, fyra sådana! Började känna mig jävligt hängig och konstig så jag ankrade tidigt den kvällen, de andra fortsatte mycket imponerande hela natten igenom.

9:E APRIL: CAT CLUB, ULM TYSKLAND

Vaknar upp och känner mig ganska så mycket sämre. Hängig som in i helvete och lite så där kinkig som man bara kan bli på en turné. Alla är hungriga så vi lokaliserar en lämplig McDonalds restaurang till vilken vi går mycket strikt på ett långt led genom hela Ulm, mycket stirr fick vi.

Alla är nu mätta och belåtna, vi tar därmed bussen tillbaka till Cat där vi ska spela ikväll. Efter någon timmes väntan kommer de och låser upp och vi går in i vad som först ser ut som en övergiven bunker men som mycket oväntat överraskar oss med insidan, som ledsagas av gamla gångar, valvtak, spiraltrappor etc.

Nere i backstage rummet som var bra mycket större än hela min lägenhet var det redan uppdukat med snacks, smörgåsar, läsk och ca femton backar öl så humöret och moralen stod väldigt högt på denna tillställning. Dessvärre kände jag mig bara sämre och sämre, efter soundcheck och allt som hör därtill var det dags att beställa kinamat. Jag beställde någon jävla kyckling eller något liknande och somnade direkt, blev väckt när maten kom men jag åt ytterst lite och somnade genast om.

Jag blev väckt ytterligare en gång bara ett par timmar innan vi skulle upp på scen då jag vid det laget var så dålig av feber och snuva att jag ville ställa in giget. Men efter att jag blivit peppad av mina bandkamrater bestämde vi oss för att köra hårt ändå. Det blev en jävligt lyckad spelning om än en väldigt svettig sådan då febern började ta ut sin rätt. Efter giget inhalerades alla öl av de andra i banden och jag gick och lade mig.

10:E APRIL: HEADBANGERS BALLROOM, HAMBURG TYSKLAND.

Vaknar upp helt svettig och förvirrad i Hamburg där en svensk Jenny tog emot oss och bjöd på en riktigt trevlig service. Detta var ett jävligt coolt metalställe, så det kändes jävligt bra trots att febern började tillta igen.

Nu kom våra bomberjackor med bud från England också, även det var en liten höjdpunkt.

Ut i kylan i våra nya bomberjackor för att käka lite och leta reda på Reeperbahn, men efter att vi käkat märkte vi att vi låg lite efter i schemat så tillbaka till spelstället för att soundchecka. Färdiga, åter mot Hamburgs porriga näste och Reeperbahns gator.

En snabbvisit in till lite peepshows och porrklubbar innan vi återigen måste vända tillbaka för att gå på scenen. Ack vad tiden går fort när man är på Reeperbahn.

Jävlar, här var det drag i publiken! Fick ha en kille som stod och höll fast mitt mickstativ för det var ett sådant jävla röj. Vilket i sin tur smittar av sig på oss på scen så vi röjde som jävla as och febern sket jag totalt i, den fick vänta på uppmärksamhet tills dessa galningar hade fått vad de tålde.

Satan vilket gig! Vilken publik! Vilket Ljud! Om det ändå var så här lite oftare. Efter giget kom Jenny med pepparmintste till mig med honung i, mumma va gött för halsen.

Tredje gången gillt, ännu en resa till Reeperbahn för de flesta av oss, för min del endast för att leta knivar och för käka något gött. Men för några andra så blev det något helt annat, hehe.

11:E APRIL: DYNAMO HARDROCK-KAFFEE, EINDHOVEN HOLLAND

Dags för Holland att få sig en till käftsmäll var det ja. När vi kom till stället var det översvämmat med peknegrer. Ni vet, sådana där negrer som står med ett finger och pekar och säger "yo" och sådant. För det var tydligen en hiphop kväll i lokalen bredvid så det var en ganska intressant kombination som arrangörerna hade lyckats med.Men det gick bra som fan ändå, de störde inte oss och vi störde inte dem. In med grejerna för fan, dags för soundcheck och vilka jävla tekniker vi fått, hur jävla bra som helst. Helt klart turnéns bästa ljud både ute och på scen.

Det gick bra som fan att spela och min feber var på sin topp tror jag för jag svettades konstant sedan jag kravlat mig ur sängen. Denna spelning gick förvånansvärt bra med tanke på omständigheterna med min feber och att min gitarr hade börjat spricka igen.Efter giget blev vi bjudna på allas våran favoritföda, Döner. Alla backar med öl bars in i bussen för att börja drickas på och festen var igång som vanligt, ännu en gång rullades "Torsk på Tallinn" igång och skrattsalvorna konkurrerade starkt med alla svulstiga utrop av klassiska glåpord mot varandra, samt skååål! Jag fick några lustiga piller av Martin Axenrot som han shoppat i staterna, de var det fan drag i. Jag slocknade svettandes och hel skakig efter någon timme, ganska lustig effekt tycker man

12:E APRIL: EAST CLUB, BISCHOFSWERDA TYSKLAND

Vaknade helt utan feber och snuvan hade gett med sig. Jag kände mig piggare än någonsin.

Nu var det istället Mickes tur att få lite feber och värk i kroppen, helt bra ska det tydligen aldrig vara. Efter ett jävla snurrande och letande hittade vi äntligen till East Club i Bischofswerda. Nu snackar vi Östtyskland, asfalt-nej, varmvatten-nej, vettiga vägskyltar-NEJ! Fan vilken härlig misär det är här nere. Vi hittade faktiskt en tatueringsstudio nere i den lilla byn och varefter Micke och Pepa genast beställde tid och försvann för att gadda spindelnät på respektive höger armbåge. Kul som fan då jag redan har det, vi ska nog bilda klubb för det eller något liknande, hehe.

Som sagt så var det dags för soundcheck men eftersom trummis och gitarrist inte behagade infinna sig så hoppade Fille (bas i **Satanic Slaughter**) in på trummor och Stefan (gitarr i **Satanic Slaughter**) in på gitarr och vi körde en mängd bekanta covers som "Corporal Jigsore Quandary" av **Carcass** och "The Trooper" med **Iron Maiden**, så det funkade fint. Fast vi glömde säga till om ändringar i monitorerna så vi kunde lika gärna ha struntat i hela soundchecken men tack som fan grabbar för ett kul jam.

Återigen stod det fel i annonserna så **Satanic Slaughter** headlinade denna kväll med, fast det höll på att bli vi som headlinade eftersom inte Micke och Pepa visste om denna ändring och de inte var där, men de kom ca femton minuter innan vi skulle gå på scen så allt var cool.

På detta ställe fick vi sova över för de hade en hel våning med sängar, soffor och liknande som man gillar att sova i. Efter giget var det en satans fest hela natten tillsammans med fans som stannade över och sov på golv och soffor lite här och var, festen varade tills klockan tio på morgonen dagen efter.

13:E APRIL: FESTUNG, BITTERFELD TYSKLAND

Klockan elva blev vi väckta efter ca en timmes sömn för det var dags att packa bussen. Det var verkligen en syn, arton metalkillar, fulla som Kalle Ankor irrandes omkring med lite prylar och pinaler fram och tillbaka. Tidigare på morgonen hade våran chaufför varit iväg och köpt trettio flak med billiga starköl så det var inte direkt fräckt med plats, så det var ett helvete innan allt var inlastat i bussen så att vi kunde komma iväg.

Jag och Pepa gick in i en vanlig affär och köpte tillsammans ca tjugo flaskor sprit och betalade ungefär femtio Euros var. Så jävla billigt att man skulle kunna tänka sig att spela där lite oftare.

När vi kom fram till sista stället i Bitterfeld möts vi av en syn hämtad från vilken film från andra världskriget som helst. Vilken jävla krigszon man befann sig i, de lär ju inte gjort något åt detta stället sedan kriget. Väl inne blev vi återigen förvånade av den stora maffiga scenen och mycket proffsiga personalen som de höll sig med, allt var som det skulle.

Efter en mycket tillfredställande soundcheck kom maten indundrandes i en gryta, även den från kriget antagligen. Alla var mätta,glada och ölen flödade som vanligt.

Det coola var att det hela tiden stod två väldigt kraftiga mcsnubbar utanför våran loge för att ta hand om oss och våra grejer. Kändes tryggt att kunna gå ur logen utan att vara rädd för att ens grejer skulle försvinna som de lätt och ofta gör.

Efter giget som även detta var ett av de bättre på turnén kom det fram ett mycket hängivet fan som ville köpa vår backdrop för 400 Euro. Jävla dåre tänkte man, men han var helt allvarlig och börja dra fram pengar för att betala men han tyvärr behöver vi den för fler gigs. Tråkigt som fan att inte kunna sälja när det kommer ett sådant fan. Vi bjöd han på ett par tröjor istället.

14:E APRIL: HEMKOMST SVERIGE

Hemresa, kul men ändå lite sorgligt att det roliga är över, men jag skulle inte tro att detta var sista gången **Corporation 187**, **Satanic Slaughter** och **Lord Belial** gör en sådan här grej ihop. Vi fick en extra chaufför med oss från Hamburg som tydligen var Jehovas Vittne eller något så en och annan blick fick man ju av han. Senare tog han över ratten i Ljungby där Lasse Kongo hoppade av för att få skjuts med sin fru. Vi i banden hade då skramlat ihop till en tolvårig Glen Fiddish som vi gav till honom för ett jävligt bra jobb. Inget gnäll eller något, han bara körde och var glad. Han var t.o.m. inne på ett par gigs och kollade på alla banden. Framme på Eurostop för att lassa in alla prylar i bilarna igen, massa handskakningar senare var vi redo att styra mot **Lord Belial** basen i Trollhättan igen. Ännu en turné avverkad i metalens, alkoholens och feberns tecken!

ABADDON INCARNATE - "NADIR"
(Sentinel Records) § § § §

Utan att gå allt för djupt in på vart namnet Abaddon i **Abaddon Incarnate** kommer från kan man i Oxfords berömda uppslagsverk hitta följande förklaring: Abaddon/ 1 Hell, 2 The Devil (Rev. 9:11). (Heb., = destruction). Allt enligt mangelkvartettens egen hemsida. Namnet speglar också till viss del vad musiken handlar om: en argsint och obarmhärtig grindcore som flirtar en aning med death metal ur den mer ruffiga skolan. Även låttitlarna som "Will Nail You In", "Where's My Axe?" eller "Bonebag" skvallrar om varthän det lutar. Får man dessutom det faktum klart för sig att plattan blivit till i Soundlab Studios med **Nasums** egen Mieszko A. Talrczyk som producent har man en rejäl ledtråd åt vilket håll det barkar. Mieszko medverkar även som gästvokalist på låten "Where's My Axe?". Den irländska kvartetten startade egentligen sin musikaliska bana 1989 som ett mer renodlat death metal band, vid namn **Bereaved**. Det var först fem år senare, och ett antal förändringar i sättningen senare, som **Abaddon Incarnate** blev ett faktum. Ett naturligt val eftersom även musiken förändrats i en både tyngre, snabbare och råare riktning. Efter ett kort äktenskap med franska Seasons Of Mist blev avkomman trots allt en debutplatta inspelad i Tico Tico studion i Finland, "The Last Supper" (1999), under det nya namnet **Abaddon Incarnate**. Att Irland kan presentera något så njutbart som **Abaddon Incarnate** får den gröna ön med sitt myckna regnande att stiga i graderna ytterligare. Här hör man inte tillstymmelse till den så uttjatade irländska folkloren eller ens någon romantisering av den keltiska myten. Det tackar vi för! Här manglas det på för allt vad tyget håller och på ett så utmärkt vis att man nästan kan tro att dom kommer från vårt kära fosterland Sverige. Sångaren/sångarna ömsom morrar på och gurglar runt bland dom välansade stämbanden och ömsom låter som en rabiat neurotiker som snedtänt på fultjack. Att Steve Maher (sång/gitarr), Bill Whelan (gitarr), Cory Sloan (bas/sång) och Olan Parikinson (tummor) i vår varit ute på en så kallad mini-turné på bl.a. fastlandet Europa med **Fleshless** utan att besöka Sverige tar jag personligt. **Abaddon Incarnate** är ett starkt namn om man ägnar sig åt namedroping inom grindcore/grindmetal, där även band som **Brutal Truth**, **Relevant Few**, **Nasum**, **Regurgitate** och **Burnt By The Sun** faller naturligt. Även om jag i och för sig inte hört förstlingsverket "The Last Supper" ännu, kan jag lova att, om den visar prov på tillnärmelsevis vad "Nadir" serverat, blir den garanterat en av de nya plattorna i min samling.

Lars Ekenryd

AFTER FEED-BACK - "THE FIRST EMOTION"
(Nu Metal Recordz) § § §

Inte behöver man ligga på fetebolaget och härstamma från staterna för att lira godkänd neometal. **After Feed-Back** kommer från Barcelona och är för mig första bekantskapen från etiketten Nu Metal Recordz. Självklart är resurserna till storverk mindre för **After Feed-Back**, men de lyckas ganska bra ändå. Kärnan och attityden är rakt igenom neo, men ofta luktar det hardcore a'la **Refused** och det är ju inte ett dugg skamligt. Om man skall kalla **After Feed-Back** för neometal, rapmetal eller hardcore kvittar egentligen, målgruppen är folket av den nya metalgenerationen. Röner tydligen framgångar på hemmaplan sägs det, jag tror nog även att än och annan Slavestateläsare skulle gilla detta också. Plattan kräver inte mycket av lyssnaren, låtarna har den fart de behöver och refrängerna kommer när man förväntar dem. Inget som håller för evigt kanske, men för stunden funkar vissa av låtarna utmärkt.

Larsa Carlsson

ANATHEMA - "RESONANCE VOL 2"
(Peaceville) § § §

Anathema är ett klurigt band, numera kör de popgoth men en gång i tiden var de minsann riktigt hårda och tuffa. I mina ögon är de otroligt ojämna, de blandar kanonlåtar med riktiga magplask. "Resonance vol 2" är en tillbakablick med både lätt och svåråtkomliga låtar. Bäst på plattan är "Fragile Dreams" från 1998, att den först dyker upp nu efter all svåråtkomlighet är helt otroligt. Där här är ju **Anathema** som allra bäst. Den som har mycket pengar över och kan med att köpa en skiva endast för en låts skull kan utan eftertanke investera i denna platta. Utöver "Fragile Dreams" bjuds det på godis från både då och nu, med varierad kvalitet. Mycket av det gamla har rostat sönder totalt.

Larsa Carlsson

ANATOMI-71 / NEMO (SPLIT)
(Rage Of Achilles) § § § §

Den här splitten är åtminstone till en början helt fantastisk. Smått galna **Anatomi-71** från Björneborg vräker på med 21 spår som har ett snitt på cirka minuten. Låttitlar som "Om jag såg ut som dig så skulle jag nita mig själv", "Lukta på det här och tänk på en gubbröv" och "Religion, nåt för träskiga individer som inte fattar bättre" är bara ett axplock av utmärkta låttitlar och även om texterna är smått omöjliga att notera utan ett texthäfte så är det omöjligt att inte må löjligt bra. Rent musikaliskt finns det en hel del att önska men i rätt konsumtion så är det omöjligt att inte förälska sig i **Anatomi-71s** grindbesatta punk. Originellt var ordet och sådant ska naturligtvis alltid belönas.Amerikanska **Nemo** däremot som verkligen får agera utfyllnad här prickar inte in ett enda rätt på en helgardering. Knepig och intetsägande sci-fi grindcore som känns totalt meningslös och malplacerad. **Se intervju i detta nummer.**

Ronnie Schmidt

AT VANCE - "ONLY HUMAN"
(AFM Records) § §

At Vance ser väldigt tyska ut. Det beror inte bara på att de spelar powermetal (alla som gör det ser tyska ut) utan antagligen lika mycket på att de faktiskt är tyskar. Hur som helst låter de lika tuffa som de ser ut, ungefär som **Alphaville**, alltså. powermetal med vissa neoklassiska influenser snackar vi i alla fall om. Ska man tycka illa om Yngwie av endast en anledning så är det att han i stort sett på egen hand skapat en hel drös av gitarrister som sitter hemma och nöter skalor i timtal. Det skulle inte förvåna mig om de får orgasm bara de ser en bild på en svettig Yngwie iklädd läderbrallor och tolv nummer för liten krässkjorta. Nu tror jag visserligen att strängbändaren i At Vance lyssnat mer på Ritchie Blackmore än Yngwie, men ändå... Hur som helst, det här är ganska enkelspårigt och inte särskilt originellt, tyvärr. Nåja, det håller ändå, men det blir ingen guldstjärna i kanten.

Robert Stotzky

AUTUMNBLAZE - "MUTE BOY SAD GIRL"
(Prophecy Productions) §

Vore jag riktigt elak skulle jag antagligen säga att det vore ganska skönt om Markus B. i **Autumnblaze** varit just en "mute boy". Nu är jag ganska snäll, så jag säger istället att det här inte riktigt är min musiksmak. Emotrip-rock kallar skivbolaget det hela; gråtmild rock för fjortisar som tycker att **Creed** och **Nickelback** är för hårda och **The Cure** för ute, kallar jag det. Om de bästa delarna från de nio spåren slagits ihop till en eller två låtar hade det varit bra. Nu håller det inte alls. Efter en låt verkar plattan vara ett rejält sömnpiller, efter ytterligare ett par har den förvandlats till ett högst verksamt kräkmedel.

Robert Stotzky

BESEECH - "SOULS HIGHWAY"
(Napalm Records) § § § §

Starten var ingen höjdare. Öppningslåten "Illusionate" känns hackig och hopplockad av en praoelev. När Lotta Höglin tar sin första ton stannar maskineriet upp helt bakom henne och låten dör. Dynamik måhända, gothmetal bygger på kontraster. Men "Illusionate" hade kunnat bli en mycket bättre låt om den hade arrangerats med omsorg. Trots att skivan snubblar vid avlossandet av startskottet revanscherar den sig flera gånger om under loppet. Boråsbaserade **Beseech** är bandet som får saknaden av **Darklands** att värka lite mindre. Att jag nämner just Sveriges okrönta gothkungar beror på att **Beseechs** manliga sångare Erik Molarin låter ohyggligt lik Erik Barthold när han är som bäst. Efter onödiga "Illusionate" radas sex raka killerspår upp. "Between The Lines" och femte spåret "Endless Waters" får mig att tänka på högklassig gothmetal och som sagt – **Darklands**. Även "Sunset 28" som är sötare än all sockervadd på Liseberg faller mig i smaken. I överlag har de sju medlemmarna fått till en riktigt trevlig platta som kommer att hålla ett bra tag. Turnéer med band som norska **Theatre Of Tragedy** och italienarna i **Lacuna Coil** har satt sina spår, **Beseech** kan med "Souls Highway" utmana dessa band rejält utan att behöva skämmas det minsta. Plattans elva låtar borde ha decimerats till nio, då det slutar lika illa som den börjar. En cover på **Abbas** diskopläga "Gimme Gimme Gimme" ger ingen människa några resta nackhår. Med dessa två fadäser undanröjda då fjärrkontrollen är gud anser jag att "Souls Highway" är årets bästa gotiska upplevelse hittills. Det genreförrädiska ljusa omslaget till trots, all gothmetal skall tydligen omges av ljus nuförtiden. Inte så mycket att haka upp sig på kanske, men goth är för mig ljusskygg musik.

Larsa Carlsson

BEYOND THE EMBRACE - "AGAINST THE ELEMENTS"
(Metal Blade) § § §

Varför satsar inte bolaget i fråga på giganterna de redan har inom sitt stall? Till exempel **King Diamond**, som bolaget inte ens skickar ut på turné med nya skivan. Det här är absolut inte värt att kasta ut genom fönstret, men kanske inte festkvällens höjdpunkt heller å andra sidan. Det är ganska dussin, men skivan har verkligen riktiga höjdpunkter som i sig är värda toppbetyg. **Beyond The Embrace** lider av "**In Flames**-syndromet" och låter snarlikt bandet i fråga, inte mig emot men **In Flames** finns redan. Sångaren är klart inspirerad av Björn i **Soilwork** och när han tar ren ton är det ibland så att James Hetfield skulle häpna över likheten. Låtarna är fartiga och fläktiga, pang på men knappast varierande. Stort minus för de ruggigt dåligt producerade trummorna.

Kristian Forsell

BLACK LABEL SOCIETY - "1919 ETERNAL"
(Spitfire Records) § §

Att **Black Label Society** är **Ozzys** gitarrist Zakk Wyldes band har väl knappast undgått någon. Tillsammans med bland annat forne **Crowbar** batteristen Craig Nunenmacher så har herr Wylde skapat en standardiserad rockhistoria. "1919 Eternal" innehåller allt från tunga låtar med groove baserade riff till ballader. Inte så olikt det han gör med **Ozzy** alltså. Trots att Zakk har skägg, hinkar öl och lirar med **Ozzy** så kan jag inte göra annat än att ge denna platta ett lågt betyg. Har hört allt detta så många gånger förut.

Daniel Bergqvist

BLUDGEON - "CRUCIFY THE PRIEST"
(Metal Blade) § § §

Bludgeon är ett amerikanskt metalband som rör ihop ett antal metalgenrer till en rätt hyfsad smet. Mycket schysst framträdande basljud och rivande gitarrer. De leker även med stereo ljudet, charmigt. De påminner rätt ofta om **Fury Of Five** med massor av taktbyten och stötig sång och i nästa stund "leka" **Morbid Angel** och **Deicide.** En fascinerande skiva, som stundtals känns lite väl stressad/knepig i och med alla taktbyten. Det finns ingen låt på denna skiva som håller sig till bara en "stil" hela vägen. Intressant.

Ninni Sjölund

BOIKOT - "DE ESPALDAS AL MUNDO"
(Locomotive Music) § §

Spanska **Boikot** levererar flåshurtig punk på bandets åttonde fullängdare. Det är melodiöst och med en herrans massa körer. Låtarna framförs på modersmålet. En bild på matadorer dyker upp i huvudet. "De Espaldas Al Mundo" är en småtrevlig skapelse. En humörhöjare, så fram för mer matador punk.

Daniel Bergqvist

BOOGIEMAN - "BOOGIEMAN" (MCD)
(Egen utgåva) § § § § §

När man minst anar det inträffar de stora stunderna i livet. **Boogieman** från Kungsbacka var duktiga nog att ta hem en musiktävling i Göteborg förra året, och som pris vann de äran att få ge ut en MCD. Att **Boogieman** vann tävlingen ser jag som en självklarhet nu när jag sitter här med den självbetitlade minin. Det var inte igår jag fick höra så här pass svängig och samtidigt berörande stonerrock. Riffen är grusiga och tunga, cymbalerna får fladdra fritt och sångaren Hellvis har en prefekt avvägd röst för ändamålet. Den onde rockabillysnubbens röst känns otroligt närvarande, när låtarna tar emotionell ansats grips man tag av de bittra texterna som han levererar med känslomässig bravur. Soundet påminner överlag en del om västkustkollegorna i **The Awesome Machine** (se även Slavestate #1), dock har **Boogieman** lyckats med att skapa ett eget hörn i en genre där överetableringen kommit så pass långt att de flesta banden vägrar kalla sig "stonerrock" numera. Världen må vara ännu mer orättvis om inte **Boogieman** får skivkontrakt, osignade band av denna kaliber växer inte på träd. Lasse Olausson från nämnda **The Awesome Machine** gästkörar på låten "14 Pictures" och Johan Reivén (**LOK**, ex-**Transport League**) har varit med och rattat fram det trevliga som ljuder. Gillar du stonerrock får du verk-

ÅRETS BÄSTA NEO HITTILLS!

ADEMA - "ADEMA"
(Arista) § § § §

Att använda rätt kryddor och ingredienser vid rätt tillfälle är a och o säger kocken. Att föra över denna lära till musikbranschen har inte varit lätt. Att balansera sin konst så att den uppfattas nyskapande, samtidigt som den skall vara rotfast har få metalband klarat av. Nu är inte **Adema** något som helst nyskapande, de surfar på neovågen som **Korn** startade med sin debut 1994. Däremot har de nyanserat genren några hekto. Vissa av låtarna har mer eller mindre tydliga influenser från den elektroniska musikvärlden, såsom drums and bass och andra effekter som sätter en fräsch prägel på låtmaterialet. Flertalet av låtarna drar åt det melankoliska hållet, blandat med aggroattacker som till exempel näst sista spåret "Drowning" och den experimentella avslutningen "Trust". Skivan pendlar mellan olika ljudbilder, vissa av låtarna är uppbyggda runt samplade elektroniska ljud medan andra är ren aggro och neometal. Inte helt olikt **Vision Of Disorder**, inte heller **Korn** som det dessutom finns släktband till. Sångaren Mark Chavez är halvbrorsa till **Korns** dito Jonathan Davies, och Marks texter är liksom sin bror väldigt personliga och självömkande. Väldigt välskrivna texter, man fattar och känner igen sig på ett eller annat sätt. Man för lätt tankarna till sorgligt bortgångna bandet **Life Of Agony** som var lika hårda som mjuka på samma gång. Plattan är välputsad, producenterna Tobias Miller och Bill Appleberry har verkligen fått fram nyanser i soundet och små detaljer som gör låtarna till storslagna verk. **Adema** hjälper till att knuffa genren ytterligare en bit i rätt riktning med en riktigt bra skiva, men långt ifrån den Obelix-hantering som **Slipknot** stod för. Men årets bästa neo hittills, bara brorsan i **Korn** som kan ändra på det?

Larsa Carlsson

TIO LÅTAR SOM HÅLLER HÖGSTA KLASS

BEHEADED - "RECOUNTS OF DISEMBODIMENT"

(Mighty music) § § § § §

På senare tid har jag börjat känna, att många av dagens band som lirar US döds mest låter som alla andra band. Jag kan inte påstå att jag börjar tröttna på deathmetal, för det finns inte mycket som slår en riktigt bra dödsplatta. Men det finns alldeles för många band som egentligen inte tillför något till genren, utan mest verkar tävla om vem som kan spela snabbast. Detta gäller dock inte **Beheaded** från Malta som nu kommer med sitt tredje officiella släpp. Visserligen är väl **Beheadeds** musik inte sådär superoriginell, men det är en riktigt jäkla bra platta som friskt blandar blastbeats med mycket groovepartier och riktig gurgel sång. Plattan innehåller tio låtar av högsta klass och musiken är brutal och tekniskt och kan jämföras med band som **Brodequin**, **Disgorge** och **Aborted**. Medlemmarna är de samma som på första plattan "Perpetual Mockery", sånär som på sångaren Lawrence Joyce, som även var med på bandets mini-cd "Resurgence Of Oblivion". Musiken har ändrat form lite sedan de tidigare skivorna och är nu ren US döds, men fortfarande med samma intensitet och känsla. Jag föreslår att alla som inte redan har denna platta genast ser till att införskaffa sig "Recounts Of Disembodiment", och även de två andra plattorna för den delen, för det är så här deathmetal ska låta.

Se intervju i detta nummer.

Dick Lundin

ligen inte missa denna platta, epitetet klassiker känns inte alls distanslöst som sammanfattning. www.boogieman.nu

Larsa Carlsson

BOTTOM - "FEELS SO GOOD WHEN YOU´RE GONE"

(Rise Above) § §

Lee Dorrians (Cathedral) skivbolag Rise Above verkar aldrig riktigt få till det. Står det Rise Above som ansvarig blir det oftast suckar och trötta riff. **Bottom** är så mycket som en trio amerikanska kvinnor som släpat in sina instrument i branschen för att spisa omvärlden med tung stonerrock. De imponerar dock föga, musiken svänger inte ett dugg. Tunga otydliga malande riff utan vettiga arrangemang, jag finner inte ändamålet i musiken de komponerar. Sångerskan Sina borde ta ett par sånglektioner eller avstå från whiskeyn. Ibland känns det som hon tar i så att hon nästan skiter ner sig utan att få ut varken något skrämmande eller roande ur mikrofonen. En tomgående och tråkig platta, riffen har helt fastnat i vassen. Någon glödande musik hittar du verkligen inte på "Feels So Good When You´re Gone". Titeln stämmer bra som omdöme på plattan som ligger närmre en etta än en trea.

Larsa Carlsson

CADAVERIA - "THE SHADOWS MADAME"

(Scarlet) §

Cadaverias musik beskrivs som symfonisk skräckmetal. Den enda skräck jag känner när jag lyssnar på "The Shadows Madame" är varför sådan här musik överhuvudtaget får släppas? Bandet innehåller bland annat den före detta **Opera IX** medlemmen **Cadaveria** på sång och Flegias som är **Necrodeaths** sångare, men som här agerar trumslagare. Skivan är ett enda inferno av tråkiga sega riff och **Cadaverias** sång låter som Mari-Louise Gunnarsson från **Society Gang Rape** om nu någon minns dem. Nej, det här går bort. Hoppas Flegias inser sitt misstag och koncentrerar sig fullt ut på **Necrodeath.**

Daniel Bergqvist

CANNIBAL CORPSE - "GORE OBSESSED"

(Metal Blade) § § § §

Sönerna i **Cannibal Corpse** kan man alltid lita på. Sedan debuten "Eaten Back To Life" har bandet radat upp klassiker som satt nya gränser för bandet och genren. "Gore Obsessed" har den svåra uppgiften att ta bandet vidare från kalasplattan "Bloodthirst". Det som gör kannibalerna så enastående är förmågan att skriva "deathmetalhits". Nya plattan inleds starkt med "Savage Butchery". Bandet hittar alltid nya former att skriva bra låtar, plattans intressantaste låt är långsamma "When Death Replaces Life". Låten sticker ut från massan med det låga tempot och ett ekande gitarrintro som lätt skulle platsa i en skräckrulle. "Gore Obsessed" är en lättlyssnad skiva, som trogen fan av **Cannibal Corpse** blir jag bara lycklig av att inse att bandet till skillnad från **Morbid Angel** och **Deicide** fortfarande kan göra fräsch deathmetal. Talangen att göra sjuka riff finns kvar, man måste ju vara lite skruvad i skallen om man kan komponera låtar som "Mutation Of The Cadaver". Jag ser fram emot att se Corpsegrinder & co mangla skiten ur de tyska hockeyfrillorna på Wacken i sommar.

Larsa Carlsson

CARPE TENEBRUM - "DREADED CHAOTIC REIGN"

(Hammerheart) §

Usch! Detta låter hemskt. Plastig, enformig och otroligt tråkig dödsmetall med förre **Dimmu Borgir** och **Covenant**-gitarristen Astennu. Inte nog med att musiken suger hårt, killen använder sig av trummaskin. Borde bli dödsstraff på sånt. Likt Sverker i programmet "Plus", så slänger jag detta album i soptunnan. Hammerheart har bättre band i sitt stall, om man säger så.

David Lichter

CENTINEX - "DIABOLICAL DESOLATION"

(Candlelight) § § §

Första intrycket av skivan är att det är enormt schysst ljud. Gitarrerna växlar mellan tungt gungande och snabba riff. Ett jäkla ös helt enkelt. Överraskande nog använder de sig även av syntar så att det blir lite **Dimmu Borgir** känsla över det hela ibland. En kalldusch mitt i diggandet med andra ord. Känns mysko, var inte detta en death-platta? Detta bidrar till "poängbortfallet". Syntar hör INTE hemma inom death-scenen. Denna aggressiva deathmetal infiltreras stundtals även av väldigt melodiösa och glamorösa åttiotals heavymetalsolon. Dessa kommer också överraskande, men de känns inte lika malplacerade som syntarna. En tung och jäkligt schysst metalplatta trots sina små överraskningar.

Ninni Sjölund

THE CHRONICS - "MAKE YOU MOVE"

(Bad Afro) § §

The Chronics från Sverige spelar sextiotals-garage-rock-n-roll och det gör det ganska bra. Ganska. De hittiga låtarna har utelämnats för att ge plats åt sleaziga rocklåtar i ett moget tempo. Synd att det inte vore lite mer fart i det, då hade det nästan varit bra. Lite väl sömnigt och mesigt för min smak. Mer krut nästa gång.

Kristian Forsell

CONSTRUCDEAD - "REPENT"

(Cold Records) § § §

Det är ingen slump att det här stinker **Soilwork** så långt gudarna kan lukta, i trummisens sidoprojekt ingår **Soilwork**-medlemmar och det är inte svårt att lista ut vad han har lyssnat på den senaste tiden. Så mycket mer behöver inte sägas, ett sämre **Soilwork** helt enkelt.

Kristian Forsell

CORNERSTONE - "HUMAN STAIN"

(Massacre Records) § §

Det här är andra albumet från dansk-brittiska **Cornerstone**. Musiken beskrivs lättast som att färdas tillbaka till det glada sjuttiotalet med **Rainbow** och **Deep Purple** som de största "influenserna". Gamle **Rainbow**-sångaren Dougie White är sångare och på bas och keyboard hittar vi Steen Mogensen från **Royal Hunt**. Detta är verkligen inte min kopp av te men det proffsiga framförandet och de bitvis grymma gitarrsolona gör det hela uthärdligt, men det ger mig knappast något utöver det extra. Bakgrundsmusik.

Kristian Forsell

CORPUS MORTALE - "SUCCUMB TO THE SUPERIOR" (MCD)

(Egen utgåva) § § §

Mitt första intryck av **Corpus Mortale** var något i stil med "Gött, riktig dödsmetall!". Efter att ha lyssnat igenom denna fem låtar långa mini-cd, varav en låt är ett intro som konstigt nog ligger som låt nummer fyra, kändes det som att man hört detta förut. Visst är musiken bra och visst är det en riktigt tjusigt producerad platta, men det här är inget som riktigt sticker ut. Musiken består av mycket riffande och en hel del växlingar mellan groove och blastbeats, men som sagt inget nytt. Är du ute efter hyfsad dödsmetall eller vill att fylla ut samlingen med kan jag rekommendera "Succumb To The Superior".

Dick Lundin

CRADLE OF FILTH - "LOVECRAFT & WITCH HEARTS"

(Music For Nations) § §

Tillsammans med **Slipknot**, **Dimmu Borgir** och **Hammerfall** så är **Cradle Of Filth** lätt ett av redaktionens vanligaste debattämnen. För visst berör och upprör **Cradle Of Filth** och de delar verkligen in metalvärlden i minst två läger. Denna samling sträcker sig över två cd:s och innehåller spår från de flesta albumen förutom "The Principle Of Evil Made Flesh" eller "V Empire" som ju gavs ut av Cacophonus Records. Många minuters orgie för den som gillar att skaka tupp till dessa engelsmäns atmosfäriska blackmetal, dessutom en utmärkt introduktion för den oinvigde. Personligen tycker jag att Dani fortfarande låter som om han hade fått Anders "Lillen" Eklunds knytnäve levererad analt.

Ronnie Schmidt

THE CROWN - "CROWNED IN TERROR"

(Metal Blade) § § § §

Vilken inledning på ett nyblivet äktenskap! Trodde att övergången från Johan Lindstrand till Tomas Lindberg skulle få **The Crown** att förlora mark men istället så levererar de som vanligt ett knippe helvetiska mangelhits. Med undantag för "World Below" så är det gasen i botten som gäller från början till slut. Trots att "Crowned In Terror" inte är lika direkt som de tidigare albumen så är det svårt att värja sig mot spår som "Under The Whip", "Satanist" eller den alternativa nationalsången "Death Metal Holocaust". Tompas lyrik känns igen och bidrar till en utveckling som nog kommer att irritera en del äldre **The Crown** fantaster, men som jag tror kommer att lyfta ett av Sveriges främsta dödsmetallband till om möjligt ännu högre höjder.

Ronnie Schmidt

CRYSTAL BALL - "VIRTUAL EMPIRE"

(Nuclear Blast) §

Neeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeej!

Larsa Carlsson

...DERAS STÖRSTA BEHÅLLNING ÄR SÄTTET DE BYGGER UPP STÄMNINGAR PÅ

COAL CHAMBER- "DARK DAYS"

(Roadrunner Records) § § § §

Coal Chamber har alltid legat mig väldigt varmt om hjärtat sedan jag såg dem som uppvärmare åt **Machine Head** när de uppträdde i Stockholm 1997. Jag var lite besviken på det föregående albumet "Chamber Music" som i mitt tycke inte höll lika hög kvalitet som debuten. Med "Dark Days" så är Dez och co tillbaka med ett riktigt bra album. Bandet visar alla nykomlingar var skåpet ska stå. **Korn** var ju pionjärer inom genren men **Coal Chamber** kom inte så långt efter. Det märks att de vet hur det ska låta. Dez vrålar på som aldrig förr och låtarna är mer varierande än de någonsin har varit tidigare. Gruppen har aldrig haft några ambitioner att vara bäst på sina instrument, utan jag har alltid tyckt att deras största behållning är sättet de bygger upp stämningar på. Man vet aldrig riktigt vad som lurar runt hörnet. Nog sagt, detta är skitbra.

Daniel Bergqvist

DAEMON – "EYE FOR AN EYE"

(Diehard Music) §§§

Det eviga snacket kring vem som egentligen är världens bästa skinnplågare pågår ständigt. En del hävdar bestämt att det är Dave Lombardo, andra Doc och en del lägger även sin röst på Gene Hoglan. Den sistnämnda är numera värvad till **Konkhra** medlemmen Anders Lundemarks projekt **Daemon** som med "Eye For An Eye" forcerar fram med sin tredje release. En hel del har hänt sedan "The Second Coming" som innehöll ett makabert gung i sann death n roll anda a l a **Entombeds** "To Ride...". "Eye For An Eye" är ju något av en krigstitel och här har de nu ökat tempot markant och är numera lite mer renodlade dödskallar vilket naturligtvis fungerar. Melodierna finns fortfarande där men drivet och gunget från de tidigare releaserna har bytts ut mot en mer direkt ljudbild vilket är lite trist med tanke på det knippe av enorma musiker som finns inom kraften **Daemon**.

Ronnie Schmidt

DANSE MACABRE – "MATTERS OF THE HEART"

(Hammerheart) §§

Jag kommer ihåg att jag recenserade bandet senaste fullängdare, "Eva", i förra numret av Slavestate och gav den då betyget tre av fem. Ett halvår senare kommer det en release med remixer av några av de låtarna, en helt ny låt samt två videoklipp. Låten "Danse Macabre", liksom den nya "And I Bleed" är två helt ok låtar men remixer av deras gamla låtar är knappast något som tilltalar mig, så intressanta är inte **Danse Macabre**.

Kristian Forsell

DANZIG – "777 I LUCIFIERI"

(Spitfire) §§§

Glen Danzig är en sann legend i mina ögon. Han är upphovsman till "Last Caress", som är lika obligatorisk som drickat på mina förfester, och kommer att så förbli i all framtid känns det som. Den mystiske mannen är tillbaka efter en tids frånvaro med "777 I Luciferi", hans sjunde soloplatta. I mitt och de flestas tycke spårade karriären ur efter "4" som kom för åtta år sedan, vi fick efter det ta del av en halvmiserabel industriplatta och en halvdan ojämn platta därpå. "777 I Luciferi" fortsätter där "6:66 Satan's Child" lämnade oss, med den positiva skillnaden att det industriella är mindre påtagligt. Rykten säger att Glen inte kan använda sin enorma röst fullt ut längre, att detta dessutom skall vara anledningen till att det låter som det gör. Gubben verkar ha svårt att få till det ordentligt. Även om det artar sig bitvis fattas det mycket innan han kan stoltsera med en ny klockren klassiker. Förväntningarna är i och för sig inte lätta att leva upp till.

Larsa Carlsson

DARK TRANQUILLITY – "DAMAGE DONE"

(Century Media) §§§§§

22:a Juli är ett datum alla människor borde ringa in i almanackan, då släpps nämligen en av årets absolut tyngsta plattor – **Dark Tranquillitys** "Damage Done". Skivan är en naturlig fortsättning på den nu två år gamla dundersuccén "Haven". Samtidigt som man utvecklats enormt mycket framåt har man även stilmässigt tagit ett steg tillbaka till "The Gallerys" tyngd och till "Projectors" gitarrer. Bandet har lyckats slå ihop delar av hela sin karriär till en enda stor enhet med ett briljant resultat. Låtarna är genialiskt sammansatta och välarrangerade och vi bjuds på mycket positiva överraskningar. Lyrikmässigt har bandets frontman och sångare Mikael Stanne än en gång överträffat sig själv med sina ångestladdade texter. Musiken är mer komplex och djupare än tidigare och det tar ungefär tio genomlyssningar innan alla musikaliska pusselbitar sätts på plats, men då är du chanslös... **Se intervju i detta nummer.**

Kristian Forsell

DEAD SOUL TRIBE – "DEAD SOUL TRIBE"

(InsideOut Music) §§§

Mannen bakom detta minst sagt komplexa projekt går under namnet Devon Grave och är tidigare känd från det amerikanske metalbandet **Psychotic Waltz**. Som vanligt när det gäller InsideOut så är det knappast någon lätt musik vi hanteras med och knappast någon musik som går att sätta i något fack. Rock / funk / metal / psykadeliskt och pop, listan på genrer som blandas kan göras oändlig. Snyggt framfört, smart arrangerat och vråltight, så långt är det bra.

Låtarna är lite väl sömniga och det känns som om man borde överväga lite mer av koncentrationen på att göra "riktiga" låtar och inte bara flumma för flummets skull, det känns nämligen lite som om så är fallet. Jag lämnar ett öppet slut åt denna skiva, jag har förmodligen lyssnat alldeles för lite för att alla pusselbitar ska falla på plats.

Kristian Forsell

DEATHSTARS – "SYNDROME" (SINGEL)

(Led Recordings) §§

Förra numrets omslagspojkar **Deathstars** andra singel från debutplattan blev "Syndrome". Klokt val då det är plattans bästa låt. Förutom "Syndrome" är "Genocide" från fullängdaren med som andraspår samt outgivna "Our God The Drugs" som avslutande låt på trespårssingeln. Svenska hårdrockssinglar är ovanligt, det är väl inte meningen att **Hammerfall** skall ha patent? Detta är i alla fall ett bra sätt att lära kidsen att lyssna på vettigare musik än de spypåsar som fete grisen Bert Karlssons imperium levererar i mängder

Larsa Carlsson

DEATHSTARS – "SYNTHEHIC GENERATION"

(Led Recordings) §§§§

Vi känner igen dem från bland annat **Swordmaster** och **Dissection**. Vi känner igen dem från TV. **Deathstars** är Universals stora satsning för att slå sig in på den hårda marknaden, och jag tror att de kommer att lyckas. Parallellerna kan vi dra med bl.a. **Kovenant** och **Rammstein**, men **Deathstars** lyckas ändå övertyga med en viss originalitet och låtarna känns fräscha och rätt i tid. Refrängerna sätter sig som berget, Emil Nödtveidt, som står för merparten av materialet, är en förbannat duktig låtskrivare. Det känns som om produktionen inte riktigt når upp till den status som förmodligen var meningen, lite tyngre kunde det väl ändå bli? Glöm inte att kolla in bandet live om du får chans, mycket tungt!

Kristian Forsell

DECEMBER WOLVES – "BLASTERPIECE THEATRE"

(Earache/Wicked World) §§§§§

Är man ute efter något lättlyssnat och lättsmält bör man nog in i det längsta undvika denna cd. **December Wolves** bjuder nämligen på nära nog allt annat än konventionell musik. Har man dock en förkärlek för det mer bisarra vansinnet uttryckt i ett rasande tempo med diverse instrument, samplingar och elektroniska suggestioner har man hittat rätt. Visst är det metal, och då närmast black metal, med ytterligare ett gäng tumskruvar och paranoida, neurotiska ingredienser för att tänja gränserna till bristningsgränsen. **December Wolves**, från Boston, gav 1998 ut albumet "Completely Dehumanized" som var utomordentlig i sitt slag, men bara en fingervisning om vad som komma skulle. Det som då var mer thrashig metal spetsad med old-school black har nu expanderat in i en orgie av obehagliga samplingar, frenetisk metal och modstulen apoka-

lyps. Rakt egenom bjuder "Blasterpiece Theatre" på ursinniga blastbeats i en kakofoni av kaos och sprutande d-takt som vissa gånger under resan kan skapa en tendens till stress hos lyssnaren. Att se/höra detta fenomenala energipaket live vore en upplevelse som skulle ge en kronisk ståpäls, minst. Trots det flitigt använda greppet med samplingar fyller de, till skillnad från vissa andra band, en given funktion på "Blaserpiece Theatre". Inga samplingar för sakens skull eller för att dryga ut en mini-cd till fullängdare här inte. Här finner man ett genuint och ärligt försök till att skapa något nytt. Texterna på skivan är lika rättfram och "nakna" som samplingarna och blir så att säga förlängda av de obehagliga ljudklippen från olika skräckfilmer och liknande. Vill man uppleva en rät linje där svart är svart och vitt är vitt bör man nog inte köpa denna skiva. Här flyter en tjock sörja av tvivel och förryckt surrealism in som ett oljeutsläpp på en tropisk sandstrand och sprider ett kittlande obehag i kropp och själ. "Make up, deep inside, for malevolent thoughts in your mind. It's a conflict of interest, but it makes the truth easy to find. When the walls are hammering down your case and the prophecies stand inside... Time flying by like you wish you were dead... So hide as well as you can. You'll never bew free. How does it feel?" (Sharing Needles) Går världen att rädda? Nej! Är verkligheten verklig? Nej! **Se intervju i detta nummer.**

Lars Ekenryd

DESTRÖYER 666 – "COLD STEEL FOR AN IRON AGE"

(Season Of Mist) § § § §

Min första bekantskap med dessa australiensare ägde rum på fjolårets 2 Heavy 4 you festival på legendariska stället Cortina utanför Falkenberg. En positiv kick för min lama skalle, de var ju riktigt bra och sedan dess har även Ninni på blaskan hyllat dem för jämnan. **Deströyer 666** är dessutom faktiskt riktigt bra på skiva med sin old-school death/black metal. Influenser av **Bathory**, **Judas Priest** och **Iron Maiden** skiner igenom, musiken är mer gitarr än trumbaserad utan att bli för trallig. Det är inte så himla ofta primitiv death/black faller mig för smaken men **Deströyer 666** imponerar med bra riff som håller och coola körer. KK Warslut och hans mannar är ett intressant gäng, de lär växa ett par storlekar till i popularitet, det tar jag för givet. De har olikt många i genren ett eget sound. Lätt skitetiketten Season Of Mist bästa band i stallet.

Larsa Carlsson

DIABOLICAL – "A THOUSAND DEATHS"

(Scarlet) § §

Svenska **Diabolical** befinner sig i gränslandet mellan deathmetal och trash. "A Thousand Deaths" är med mini cdn "Desert Of Desolation" inräknad bandets tredje utgåva. Jag brukar vara svag för denna form av musik men detta passerar omärkt förbi. Det riffas frenetiskt och trummorna manglar som sig bör, men jag fastnar helt enkelt inte. Bättre lycka nästa gång som man brukar säga.

Daniel Bergqvist

DIMENSION ZERO – "SILENT NIGHT FEVER"

(Regain) § § § §

Efter släppet av "Whoracle" bestämde sig Gitarristen Glenn Ljungström för att hoppa av **In Flames**. Att vara långhårig och berätta turnéminnen för sina bekanta var inte lika kul längre, livet som stadgad familjefar lockade. Vid sidan av **In Flames** hade Glenn **Dimension Zero** tillsammans med strängbändarpartnern Jesper Strömblad. De släppte minin "Penetrations From The Lost World" 1997, men sedan dess har det varit knäpptyst om bandet. Rykten om en ny platta har cirkulerat ett tag, och med "Silent Night Fever" i handen bevisar Glenn att krutet fortfarande är antändbart. **Dimension Zero** har starka band till Göteborgsscenen, musiken byggs upp runt melodislingor som man känner igen från **In Flames.** Man kan inte ta miste på att det är just Glenn Ljungström och Jesper Strömblad som håller i gitarrerna. Det är dock mer avskalat och tyngre, musiken flörtar med både oldschool thrashmetal och blackmetal. Trummisen Hasse Nilsson ger bandet en egen prägel med sitt snabba trumspel och sångaren Jocke Göthberg (ex-**Marduk** mm) gör en helt klart godkänd insats. "Silent Night Fever" är en pigg platta, jag hoppas att medlemmarna prioriterar **Dimension Zero** lite högre i framtiden.

Larsa Carlsson

DIO – "KILLING THE DRAGON"

(Spitfire) § § § §

Den lilla mannen med den gigantiska rösten är tillbaka, och han är tillbaka på fler sätt än med bara en ny cd. Efter förra cd:n "Magica" så hade jag inte slutat hoppas på stordåd, och efter att ha sett honom live två gånger på mindre än ett år så hade jag förväntningar höga som Gene Simmons ego. Och vad kan jag säga? En cd som öppnar med en låt som "Killing The Dragon" går ju bara inte att motstå om man ska kalla sig ett **Dio** fan. Den nya gitarristen Dough Aldrich får mig nästan att tro att Vivian Campbell är tillbaka, så mycket klassiskt **Dio** låter det. Enligt många rykten och pressreleaser så skall det här vara en återgång till det klassiska **Dio** stuket och visst fan är det sant, det här är en tillbakagång till den tiden han var, enligt många, som absolut bäst. Här finns allt som kännetecknar en bra **Dio** platta, eller ja - nästan eftersom det saknas en låt med "Rainbow" i titeln. Jag vill speciellt framhäva två helt fanatiskt fantastiskt bra låtar, "Rock And Roll" och "Throw Away Children", den förstnämnda fällde mig totalt med överraskning då den inte alls är en röjarlåt som titeln antyder utan en rätung ballad rockare av den typen som bara **Ronnie James Dio** kan skriva. "Throw Away Children" känns som en mycket mörkare tvilling syster till "Rock n' Roll Children" och tro det eller ej - men den har också något så sliskigt som en barnkör som sjunger refräng, ingen annan heavymetal artist skulle klara sig med hedern i behåll efter något dylikt. Fast det här är **Dio** och han är som bäst när han skiter i vad som förväntas av honom. Den enda orsaken till att "Killing The Dragon" inte får fem stycken § beror på en enda futtig låt som jag tycker känns som en utfyllare, "Guilty". Låten är ju i och för sig inte dålig, men den håller definitivt inte samma höga klass som resten av skivan gör. Flera av låtarna kommer/borde få sin självklara plats i live framträdanden och jag tror personligen att "Better In The Dark" kommer att bli en riktig livehit. Som vanligt när det gäller **Dio** så är texterna fulla av metaforer av det mer udda slaget, men som jag ser det: En skiva utan onda kvinnor, drakar och blödande hjärtan är inte en riktig **Dio** skiva.

Anders Thunell

DISBELIEF – "SHINE"

(Massacre Records) § §

Tyska **Disbelief** är tillbaka med sitt fjärde album "Shine". Och med sångaren Karsten Jäger i spetsen så levererar gruppen en blandning av mörk ångestfull hardcore och något som jag knappt törs skriva, goth. Just Karsten Jäger är **Disbeliefs** största tillgång. Hans stämma är härligt desperat och ångestfylld. Tyvärr så tenderar skivan att bli en aning monoton. Däremot så är plattans första låt "No Control" en riktig godbit.

Daniel Bergqvist

DIVERSE ARTISTER – "RESIDENT EVIL"

(Roadrunner) § § § §

Att det egentligen är ett soundtrack spelar ingen roll. Skivan är i mina ögon en bra samling över dagens populärmetal från andra sidan Atlanten. Giganter som **Slipknot**, **Rammstein** och **Fear Factory** (RIP) samsas med **Mudwayne**, **Ill Nino**. **Marilyn Manson** har med hela fyra låtar och **Static-X** som inte vågade åka till Europa efter terrordåden har fått med en låt. Vissa av låtarna är outgivna, vissa tagna från gruppernas senaste släpp och några av dem har blivit duktigt remixade. **Fear Factorys** "Invisible Wounds" känns som fräsch på nytt. Tjugo låtar från fjorton olika artister, kvaliteten är genomgående mycket hög. Ett mycket köpvärt soundtrack, även för de som ger blanka fan i filmen.

Larsa Carlsson

DIVERSE ARTISTER – "THE SCORPION KING"

(Universal Records) § § §

Detta är soundtracket till filmen **The Scorpion King** som har haft Sverige premiär relativt nyligen. Av kritiken angående filmen att döma så verkar den inte vara någon höjdare. Soundtracket däremot är det inga fel på. Skivan domineras av neometal akter. Band som **Godsmack**, **P.O.D**, **Drowning Pool**, **Creed**, **System Of A Down**, **Coal Chamber** och vedervärdiga **Nickelback** bara för att nämna några. Grupperna bidrar med diverse osläppta spår och det märks. Standarden är inte lika hög som respektive gruppers fullängdsalbum. Men på det hela taget så är detta en helt schysst skiva.

Daniel Bergqvist

DOWN – "II"

(Elektra) § § §

Debuten "Nola" som kom 1995 sålde hela 300 000 exemplar, inte helt kasst för att vara ett hobbyband. I och för sig, att bandet består av medlemmar från **Pantera**, **Eyehategod**, **Corrossion Of Conformity** bidrar en del till faktumet. I sommar skall **Down** headlina andra scenen på Ozzfests USA-sväng och med i bagaget finns nya skivan, enkelt betitlad "II". Att matcha föregångaren är inte lätt, "Nola" slog ned som en bomb, jag hade skivan i lurarna i flera månader i sträck efter att jag införskaffat den vill jag minnas. Det var ju inte igår liksom, mitt guldfisknärminne klarar inte av tidsglapp på sex-sju år mellan skivor. Med "II" har **Down** vidareutforskat sydstatsrocken och flummat in på ännu mer sjuttiotalsrock. Kvar finns kärleken till det enkla och spontana, samt givetvis gudarna **Black Sabbath**. Liksom på "Nola" är det de lugnare spåren som sätter sig bäst, det är där **Down** nästintill gör sig oslagbara. Ingen ny "Stone The Crow", men väl dugliga godbitar som "Learn From Mistake", "Where I'm Going", pompösa mästerverket "Landing On The Mountains Of Megiddo" och instrumentala finliret i "Doob Interlude". Även de tyngre spåren funkar bra, det känns skönt att som omväxling ha en skiva som inte känns så satans polerad. 28 dagar behövde **Down** i studion för att sätta plattan. I och för sig så behövde **S.O.D.** endast tre dagar en gång i tiden. Även om "II" är en bra skiva, kan man inte låta bli att sakna lite av magin från "Nola". Men den kanske inbefinner sig efter ett tag, det är väl som en **Tool**-skiva. Det tar tid att få grepp om det man lyssnar på, men bra är det! Phil Anselmo är snart aktuell med ytterligare ett av sina projekt, **Superjoint Ritual**. **Pantera** verkar inte vara så högprioriterat längre, tyvärr.

Larsa Carlsson

DREAM EVIL – "DRAGONSLAYER"

(Century Media) § § §

Som om Fredrik Nordström inte skulle ha fullt upp med att producera världens fetaste metalband i Studio Fredman, han debuterar nu med sitt egna projekt, power/heavy-metal bandet **Dream Evil**. Till vardags är det inget som jag spisar i cd-spelaren men den sakens skull att medlemmarna inte tror att de jagar drakar på riktigt eller bär sköldar och rustningar på fotona gör att det känns väldigt fräscht. Det frekventa dubbeltrampet har skalats bort och sångaren är mer åt det vanliga rockhållet, ett uppskattat och banbrytande tecken för genren.

En monsterproducent som Fredrik borde kunna få till en fetare produktion, det är lite väl klent på sina ställen. En grym festplatta, jag menar, en låt som heter "Heavy Metal In The Night" kan inte slå fel.

Kristian Forsell

DUMPER – "X-TEEN REVOLUTION" (SINGEL)

(Black Mark) §

Infobladet som medföljde denna singel beskriver **Dumper** som kommersiell modern stenhård rock. Jag håller inte med. Visst är det kommersiellt så det förslår, men någon stenhård rock är det inte tal om. Musiken stinker **Marilyn Manson** och det borde säga det mesta. Industrirock med popprefränger, nej tack.

Daniel Bergqvist

ELECTRIC WIZARD – "LET US PREY"

(Rise Above) § § §

Riffen svävar som en matta på mitt golv här i rummet. Långsam malande stonerrock med utdragna psykadeliska orgier och överhängande doomkänsla. "Let Us Prey" skall enligt bandet avnjutas tillsammans med olagliga rökverk för den ultimata stimulansen. Det hade väl varit lite väl kontroversiellt att skicka med varor från underjorden för att ge de stackars recensenterna rätt uppfattning om skivan. Hoppas att det går bra ändå, jag har försökt skriva recensioner i fyllan en gång vilken slutade med gapskratt när jag läste igenom dem dagen därpå. "Let Us Prey" blev totalt fiaskostämplad efter första genomlyssningen, efter andra insåg jag att det fanns potential om man gav skivan lite tid. Det är ingen lättsmält skiva, gillar du inte stonerrock gillar du inte **Electric Wizard** i överhuvudtaget. Mycket är instrumentalt, och när det väl sjungs hör du bara en dov röst, kan tänka mig att sångaren är värre stenad än hela Roskilde och Hultsfred tillsammans. Riffen är i alla fall lagom gungiga och indränkta i ökensand. Mycket bra för att vara en skiva på lagom roliga etiketten Rise Above.

Larsa Carlsson

ELEGY – "PRINCIPLES OF PAIN"

(Locomotive Music) § §

Progressive powermetal? Källan med obskyra musikdefinitioner verkar aldrig sina, här verkar ordet "progressive" mest användas för att ursäkta den ständigt närvarande keyboarden, som fullkomligt svämmar över och blöter ner musiken. Allvarligt så förstår jag inte alls hur det kan bli så här eftersom musikerna ger ett intryck av att vara kompetenta när de får tillfälle att komma upp till ytan och briljera, och det är inget fel på sångaren Ian Parry heller. Visst finns det riktig bra låtar på "Principles Of Pain" som "Under My Skin", "Walking Nightmare", "Principles Of Pain" och "A Child's Breath" men de skulle bli ännu bättre om de bara hade tagit det jävligt lugnt med keyboardslingorna. Av bandets fyra musiker har tre credits på keyboardprogramering, till och med trummisen, vi pratar overkill. Vad jag har förstått av pressreleasen så var förra plattan en koncept skiva det är nu inte "Principles Of Pain". Fast låtarna har ett genomgående tema, nämligen kärlek och förhållanden, därav pain i titeln. Jag hade nog gett det här verket en trea om det inte vore för en låt, den sliskiga schlagerballaden "Silence In The Wind", det är illa att den finns på plattan men det är rätt igenom katastrofalt att den finns med två gånger (en elektrisk och en akustisk). **Elegy** skulle nog ha nöjt sig med att släppt en fyra låtars EP i stället. Har vi tur så kör de utan keyboardist live.

Anders Thunell

STEFAN ELMGRENS FULL STRIKE – "WE WILL RISE"

(Spitfire Records) § §

Stefan Elmgren, mer känd som krigare i **Hammerfall**, släpper här sin första soloplatta titulerad "We Will Rise" som rent stilmässigt följer **Hammerfall**-mönstret men som knappast håller lika hög klass låtmässigt. Jag är själv gitarrist och jag vet hur duktig Stefan är på gitarr, därför tar det emot att skriva en sådan här recension. Att vara duktig musiker men att skriva dåliga låtar är, som min gode kollega Larsa uttryckte det, "att ligga och runka i sängen, men att vara kass på att knulla". Visst innehåller plattan en och annan bra låt och ett par riktigt knivskarpa solon men tyvärr räcker det inte till.

Kristian Forsell

ENGINE – "SUPERHOLIC"

(Metal Blade) §

Blanda all skit från neometalscenen, den amerikanska rockscenen och resultatet blir detsamma. Skit, skit och åter skit. Här får vi någon sorts svängigt tunggung och som grädde på moset riktigt talanglösa låtar utan någon som helst känsla. Bara ytterligare ett band som vill vara **Korn**, **Linkin Park** eller **Slipknot**.

Kristian Forsell

ENID – "SEELENSPIEGEL"

(Code666) § §

Detta är blackmetal med medeltidskänsla, "ren" sång och körer. Skivan inleds med, vad som låter som en medeltida folkvisa. Sedan bär det av, andra låten är en hysterisk blackmetalröra. Låter riktigt illa. Detta album alternerar hela tiden mellan blackmetal och medeltida visor, även mellan engelsk och tysk sång. De två sista låtarna är på tyska, och som de flesta nog kan ana, går den påstådda fantasy-känslan förlorad på grund av det tyska språkets "grova karaktär". Eftersom jag inte gillar blackmetal har jag väldigt svårt att klara av att lyssna på hela skivan. Den blir släpig och seg rätt fort. På grund av de välgjorda vackra medeltidsvisorna och sångarens röstkvalitet blir det en tvåa istället för en etta.

Ninni Sjölund

ENTWINE – "TIME OF DESPAIR"

Spikefarm Records) § § § §

Jag vet inte vad det är som är speciellt med Finland, men bra gothmetalband inte sällan i världsklass - får de fram på löpande band. **Amorphis**, **HIM** och nu **Entwine**. Det alla tre banden har gemensamt är som sagt en dragning åt goth-hållet. Musikaliskt låter **Entwine** väldigt likt **Moonspells** senaste alster (och då också per definition **HIM**), men med lite mindre mörker och lite mer rock. **Entwine** har ett ess i sin skinnrocksärm - sångaren Mika Tauriainen som har en röst som passar utmärkt till denna typ av musik. Lite lagom gnällig när musiken är lugn och mjuk, och lite mer klös när det behövs. När han tar det lugnt låter han faktiskt då och då mer än lovligt lik sångaren i **Bay Laurel**. Även musiken påminner en del om nyss nämnda band, om än en aning mindre depressiv. Helt plötsligt slår det mig –skulle **Kent** börja spela gothdoftande hårdrock så är det så här det skulle låta! Låter konstigt, men tro mig, jag har rätt. För övrigt ser Mika ut som Trent Reznor gjorde under sin goth-inspirerade period. Även de övriga medlemmarna är medlemmar i klubben "Jag klär mig bara i svart tills de uppfinner en mörkare färg" och ser så där modernt melankoliskt tuffa ut. Nu är det inte bara tjejerna som har något att titta på, nej, jämställt skall det vara, så vi andra kan vila ögonen på keyboardspelande Riitta Heikkonen. Schyssta **Apoptygma Berzerk**-vibbar i början av andra spåret, "The Pit", ger mersmak, inget snack om saken, här är det en solklar fyra i betyg som gäller. En påkostad scenshow och **Entwine** krossar garanterat live. Snygg och stilren booklet är det förresten också.

Robert Stotzky

THE FANTÔMAS MELVINS BIG BAND – "MILLENNIUM MONSTERWORK"

(Ipecac Recordings) § § § §

Detta är en live skiva med ett riktigt dream team, inspelad på The Slims i San Francisco. Galningarna **Melvins** och sinnessjuka **Fantômas** har slagit sina påsar ihop och levererar som alltid helt underbart sinnessjukt mangel. Eftersom jag inte hört särskilt mycket av **Melvins** musik så kan jag inte avgöra direkt hur deras låtar gör sig live. Däremot **Fantômas** musik som ligger mig varmt om hjärtat får mig att längta efter att bevittna en live spelning med bandet. Låtar som "She's A Puker", "The Omen" och "Cholo Charlie" är så vansinniga att man undrar över vad som pågår i Mike Patton och company´s tankar. Det är otroligt tight och ljudet är helt acceptabelt. Ni som inte har upptäckt **Fantômas** än uppmanar jag att göra det på momangen. Med Dave Lombardo bakom trummorna och med en av världens bästa vokalister Mike Patton i bandet så kan det inte gå fel.

Daniel Bergqvist

FU MANCHU – "CALIFORNIA CROSSING"

(Mammoth) § § §

Uppföljaren till kanonskivan "King Of The Road" har låtit vänta på sig, två och ett halvt år för att vara exakt. Efter de första två-tre genomlyssningarna är jag oerhört besviken och förbannad, **Fu Manchu** har tappat så mycket originalitet sedan sist. De karaktäriska fuzzgitarrerna är bortkastade och istället har bandet blivit ett garagerockband. I jämförelse med tidigare alster är **Fu Manchu** mer polerat än någonsin, några flummiga stonerrifforgier finns inte att hämta på "California Crossing". Det som räddar plattan från att kännas som ett rent fiasko är Scott Hills förmåga att skriva bra låtar. Titellåten är ruggigt bra och det finns några pärlor här och där. Jag kan förstå att bandet vill nyansera sitt musicerande, men lite mer spännande vägar finns att välja än det här. Enligt Hill själv så blev hans fuzzpedal stulen under ett gig i England efter förra plattan, något som fick han att testa utan. Dubbel förlust, vi **Fu Manchu**-fans vill inte att bandet skall låta så här. Fuzz or die!

Larsa Carlsson

GLUECIFER – "BASEMENT APES"

(Epic) § § §

Det smärtar att säga men Norges överlägsna rock n roll kungar har faktiskt gjort mig besviken, men ändå inte. "Basement Apes" är förvisso en grym rock n roll platta med jämna och bra låtar men **Gluecifer** ska vara snabba och skitiga, inte småstökiga och släpiga. Åka-bil-med-svarta-solglasögon-och-ragga-på-brudar-låtarna lyser med sin frånvaro. Med den vissa storheten som bandet faktiskt ändå har måste de väl kunna lirka fram en bättre sologitarrist?

Kristian Forsell

THE GREAT DECEIVER – "A VENOM WELL DESIGNED"

(Peaceville) § § § §

Sludge-Ronnie har tjötat hål i öronen på mig om detta band, nu efter första riktiga mötet med bandet förstår jag honom. Såg dem förvisso på fjolårets Hultsfredsfestival, men nu har jag äntligen bandet på CD också. Göteborgsbandet med Tomas Lindberg (**The Crown**, **Skitsystem**, **Lock-Up**) på sång och Kristian "Necrolord" Wåhlin på gitarr får med denna platta epitetet "Sveriges bästa **Neurosis**". "A Venom Well Designed" är en helhetsplatta, det är en resa som börjar vid första låten "Pierced" och slutar när tonerna dött ut i avslutande "Destroy – Arise". Att plocka ut enstaka låtar är meningslöst, plattans elva spår skulle kunna slås ihop till ett enda, resultatet hade vart detsamma. Blytung ångestmetall, **The Great Deceiver** maler på i ett ganska stillsamt tempo men gör det med finess. Fans av **Neurosis**, **Abandon** och **Will Haven** vet vad jag snackar om. Gitarrerna ekar spökligt, de ligger som en matta ovanför den pumpande basen och taktfasta hardcoretrummorna. Plattan gör sig bäst nattetid i en walkman, ta en sväng i en bäcksvart skog för maximal upplevelse. Plattan är förvånansvärt lättlyssnad, redan efter första genomlyssningen sätter den sig. Jag är verkligen imponerad av bandets talang, de har verkligen gett genren nytt fräscht blod. Plattan är ingen glädjespridare, men däremot bästa plattan i genren i år.

Larsa Carlsson

GRIEF OF EMERALD – "CHRISTIAN TERMINATION"

(Listenable records) § § §

Grief Of Emerald kommer från Sverige, eller närmare bestämt från Uddevalla och släpper nu sin tredje fullängdare. När jag lyssnar på "Christian Termination" går tankarna osökt till **Behemoths** "Satanica". Den stora skillnaden är väl att **Behemoth** är snäppet bättre. Musiken är en blandning mellan death/blackmetal med en överton av modern blackmetal, och innehåller mycket blastbeats, synthar och är mer snabb än tung. Jag kan inte påstå att plattan ger mig några blöta drömmar, men den funkar.

Dick Lundin

HAEMORRHAGE – "MORGUE SWEET HOME"

(Morbid Records) § § § §

Fan vilket skönt mangel! **Haemorrhage** tar inte allt på djupaste allvar, de kan göra något kul av deathmetal, inte minst när de står på scen. Mycket av **Haemorrhages** sound bottnar i gammal **Carcass**, det vill säga härlig grind med utrymme för feta gitarriff. Egentligen finns det bara två saker att säga. Det ena är att köpa "Morgue Sweet Home", det andra är att gå och dem live. Ni som såg bandet öppna för **Cryptopsy** i maj vet exakt vad jag talar om. Kanske Spaniens bästa band genom tiderna – alla kategorier. Den gladeligen bloddränkta sångaren Labgrubrious är förmodligen den roligaste psykopat som stått på en scen vad jag kan minnas. Folk utan morbid humor bör hålla sig borta från **Haemorrhage**, det här är äkta gore!

Larsa Carlsson

HARDCORE SUPERSTAR – "MOTHERS LOVE / SIGNIFICANT OTHER" (SINGEL)

(Music For Nations) § § § § §

Skoningslös är den kritik jag fått ta emot av diverse chefredaktörer för min vrålhöga fascination för bandet i fråga. Första gången jag hörde dem var 1997 och debutplattan "Its Only Rock N Roll" fick mig in i rock n roll scenen. Ingen kan ha undgått "Someone Special" och "Liberation" från föregående platta och nu står vi här med andra singeln från "Thank You For Letting Us Be Ourselves" som släpptes i höstas. Denna dubbelsingel inleder med "Mothers Love", en sorglig och vacker historia där sångaren Jocke Berg visar att han tillhör eliten. "Significant Other" heter andra låten och är en svängig historia i "Liberation"-stil där både vers och refräng är av världsklass. Som grädde på moset får vi även **INXS**-covern "Heaven Sent" och en helgjuten cover på **Hanoi Rocks** "Don't You Ever Leave Me"

Kristian Forsell

HIGH ON FIRE – "SURROUNDED BY THIEVES"

(Relapse) § § §

Relapse records är väl kanske mest kända för att de har en jäkla massa bra deathmetal och grindcoreband signade, men där finns även ett gäng stonerband. Efter att Mans Ruin Records klappade igen butiken 2001, tog Relapse bandet under sina vingar och släpper nu uppföljaren till **"The Art Of Self Defence"**. Soundet är väl ungefär det samma som hos de flesta i genren: fuzzgitarrer, låg sång och tungt, allt i sann stoneranda. Personligen tycker jag att det finns mycket bättre band i genren, men **High On Fire** har vad som krävs för att man ska bli sugen på en spruta full med hasch. Jag kommer på mig själv att jag allt emellanåt gungar med i musiken och tycker att det är rätt coolt.

Dick Lundin

HUMAN REMAINS – "WHERE WERE YOU WHEN"

(Relapse) § § §

Detta är en samlings skiva med material som sträcker sig över hela **Human Remains** karriär. Låtarna är främst bland annat från diverse demos och sjuor. Vad ska man skriva om musiken då? Bakom trummorna hittar vi Dave Witte som förövrigt spelar i **Burnt By The Sun** nuförtiden. Hans insatser bakom trummorna är helt otroliga. Det blandas friskt mellan grind, tung hardcore och meckiga passager. Jag kan förstå att **The Dillinger Escape Plan** nämner **Human Remains** som en stor influens. Det här är hårt och bra. Musik som krossar fjantband som **Dumper** och **Inhale.**

Daniel Bergqvist

METALIUM – "HERO NATION – CHAPTER THREE"

(Massacre)

Metalium är tyskar. De spelar melodiös powermetal. Sångaren trivs i krossad-pung-tonläget,och det är bra. jo, faktiskt. Jag har alltid spyttgalla över powermetalgenren i helhet och den tyska falangen i synnerhet, men nu får jag krypa till det uppochnervända korset och äta upp mina ord. Årets hittills töntigaste omslag har de i alla fall - tur att det fanns något att klaga på. Nå, helt perfekt är inte musiken heller. Understundom blir det lite tjatigt, men det beror nog mest på min averision för powermetal än på att **Metalium** gör något fel. Förresten, en konceptplatta är det. Heter man inte **Queensrÿche** går konceptplattor, som man brukar säga fetbort.

Robert Stotzky

MY MINDS MINE – "SCENES OF THE COMPLETE ANNIHILATION OF THIS PLANET"

(Amenta records) § §

Jag måste säga att jag aldrig lyssnat särskilt mycket på grind, helt enkelt för att jag inte tycker det är särskilt bra. Jag har dock hört ett och annat band i mina dagar, men aldrig något som **My Minds Mine.** Jag kan egentligen bara komma på ett sätt att beskriva plattan på: 24 låtar av totalt kaos. Detta är tok-grind ifrån Holland. När jag efter att ha lyssnat på skivan i min cd-spelare och satt mig ner för att skriva recensionen, blev jag ganska förvånad när jag stoppade in plattan i datorn och skivan plötsligt bestod av en drygt tolv minuter lång livespelning. Jag tog ut skivan för att kolla om det var rätt skiva, och jodå, det var det allt. Uppenbarligen har man lagt in live spelningen som något slags extra spår, som endast kan åtnjutas genom datorns hjälp. Det är inte någon större skillnad på **My Minds Mine** live och på skiva, det är mest oväsen i båda fallen, men sådan här musik upplevs nog bäst live.

Dick Lundin

IN EXTREMO – "SÜNDER OHNE ZÜGEL"

(Metal Blade) § § § §

In Extremo stimulerar fler än ett sinne. Detta tyska gäng har ett säreget sound och det är ett trovärdigt sådant. Utgå från landsmännen **Rammsteins** mästerliga gruvarbetarriff och krydda

...CANNIBAL CORPSE BRUTALITET MED INNÄSTLADE IN FLAMES MELODIER OCH EN REJÄL NÄVE ORIGINALITET

THE FORSAKEN – "ARTS OF DESOLATION"

(Century Media) § § § §

The Forsakens debut "Manifest of Hate" slog utan tvekan ner som en bomb förra vintern och gjorde årstiden än mer gemytlig för mig och många andra. Uppföljaren "Arts Of Desolation" är precis den uppföljare jag väntat mig, en helt klart värdig andra del. **The Forsaken** fortsätter på samma sak, **Cannibal Corpse** brutalitet med innästlade **In Flames** melodier och en rejäl näve originalitet. Bandet i fråga ligger precis mittemellan de två tidigarenämnda band och bjuder lyssnaren på medryckande, välvarierade och grymt arrangerade låtar. **Morbid Angel**-klonen "Dethroned" utgör helt klart plattans bottennapp men när efterföljaren "Embedded Insanity" hejdlöst ryker på är tristessen ett minne blott. Med en bättre produktion skulle fullträffen vara ett faktum.

Kristian Forsell

det rikligt med säckpipor, fioler och akustiska gitarrer. Långt ifrån monotont mangel, det låter jävligt fräckt när de pumpar blytunga gitarrkaskader till vackra säckpipeslingor. Musiken spänner sig över fler genrer, det är långt ifrån lika industriellt som nämnda **Rammstein**. Många vackra harmonier genomsyrar plattan, flera av låtarna står med ena foten i gränslandet mot gothmetal. **In Extremo** sjunger enbart på modersmålet, men det gör inte så mycket. I sådana här fall kommer lyriken i andra hand. Säckpipa är faktiskt ett av mina favoritinstrument, nu vet sex miljarder människor om detta faktum. I augusti står de på Wackens scen, det låter mycket lockande. Ytterligare ett band värt att kolla in istället för att ligga som en strandad val i diket.

Larsa Carlsson

INFINITY - "THE CALL" (SINGEL)

(TPL Records) § § §

I ärlighetens namn måste jag erkänna att denna genre eller avfälling av metal saknar i stort sett allt intresse för mig. Ett artwork som illustrerar **Infinitys** singel får mig i vanliga fall att ta några steg tillbaks, för nu handlar det om fantasy och medeltidsromantik. Helt enkelt som sig bör när man talar om utpräglad power metal sprungen ur en gedigen fördjupning i NWOBHM-skolan. Trots det faktum att min cd-spelar per automatik spottar ut dylika genrer bestämmer jag mig för att ge detta energiska unga gäng en chans. Med två låtar, "The Call" och "Herculons", på första singeln efter en fem-låtars demo visar **Infinity** prov på en förvånansvärt god version av vad genren har att erbjuda. Med tanke på att jag är näst intill omöjlig att blidka på detta område så måste dom verkligen ha fått till något speciellt. Betänk det faktum att jag faktiskt uppskattade båda låtarna. Att **Infinity** sitter inne med talangen och förmågan att plita ihop svängiga låtar är inte svårt att konstatera. Dessutom är materialet följdriktigt i linje med vad man kan önska sig om man är ute efter en orkester som funnit sin inspiration i bland annat **Iron Maiden**, **Metallica** och **Hammerfall**. Även om låtmaterialet är bra, musikaliskt sett klart godkänd och hjärtat för genren är med så sänks plattan något av den matta produktionen. Ljudbilden lägger till stor det locket på den kraft och uttrycksfullhet som ändå utmärker power metal. Med ett fetare tryck och djupare nyansering i produktionen hade **Infinitys** "The Call" fått ytterligare ett par i församlingen att vakna till. **Infinity** är bra, men dom har resurserna och förmågan att bli ännu bättre; mycket beroende på hur materialet presenteras. Om jag vore helt inne på genren skulle jag hålla ett öga öppet på något av Stjärnsommars nerslag, eller demo-scenen på Hultsfred i år, där de eventuellt kommer att framträda.

Lars Ekenryd

INHALE - "KÄNN PÅ DET" (SINGEL)

(Kick Music) §

Det Varberg baserade bandet **Inhale** måste ha hört **Lok** både en och två gånger. Jag avskyr **Lok**, men det här är ännu sämre. Bandet beskrivs som ett hardcoreband med kaxiga texter, klockrena refränger och dessutom sjunger de på svenska. WOW! **Inhale** är tydligen tonårshjältar i sin hemstad. VERKLIGEN? Eftersom jag är på relativt gott humör idag så ska jag inte ödsla fler ord på hur mycket jag föraktar denna dynga.

Daniel Bergqvist

INSOMNIUM - "IN THE HALLS OF AWAITING"

(Candlelight) § §

Finland kan lugnt stoltsera med ett gäng tunga namn inom metal. Jag säger bara **Impaled Nazarene**, **...and Oceans**, **Finntroll** och naturligtvis **Enochian Crescent**, för att ta några exempel. **Insomnium** som också är från "de tusen sjöarnas rike" når inte ens tillnärmelsevis upp till de kvalitéer som utmärker ett bra black/death/dark metal band. Vart **Insomnium** egentligen befinner sig musikaliskt är svårt att definiera eftersom de flyter runt i en viljelös tjärn av opportunism. Inget eget, inget jävlar anamma, ingen identitet, inget driv. Att det är ett gäng kunniga musiker kan man nog vara överens om, men jag säger som Ian Dury: "What a waste!" **Insomnium** är om möjligt lika ointressanta som **Tribal Inks** wannabeclowner på TV3 och försöker likt dessa plastiga typer vara allt för många till lags med allt för lite både hjärta och hjärna bakom sitt koncept. Trots dessa likheter har **Insomnium** till sin fördel att dom trots allt inte spelar kvasi-neometal eller någon form av den förhatliga eurometallen. Det ska dom ha en eloge för. Till **Insomniums** försvar kan jag även tillägga att gillar man **Moonspell** eller dylik **Type O Negative** mesmetal, kan man kanske ha något att hämta hos dessa finnpajsare. De kan bättre än såhär och jag hoppas att de visar det i och med nästa fullängdare.

Lars Ekenryd

THE JELLY JAM - "THE JELLY JAM"

(InsideOut) § § §

The Jelly Jam låter som en mer psykadelisk variant av **Dream Theater** skulle man kunna säga. Det kan kanske förklaras av att just **Dream Theaters** bassist John Myung är med i denna orkester. Hela skivan låter som om guppen enbart har jammat lös i studion. Den progressiva inramningen smyckas med jazz, svävande flumpassager, **Beatles** harmonier och hela kalaset backas upp av ett gungigt gitarrspel. Det här föll mig på läppen. Väl värt att kolla in.

Daniel Bergqvist

FRAMTIDEN TILLHÖR ER, LÅT INTE DE SATANS BRITTERNA FÖRSTÖRA NÅGOT NU BARA

INSISION - BENEATH THE FOLDS OF FLESH

(Earache/Wicked World) § § § §

Kalla det mannlig intuition eller kanske bara plötsligt vansinne men jag har på känn att något håller på att hända inom den svenska dödsmetallscenen. Den välkända boomen i början på 90-talet kom ju ganska hastigt av sig både i staterna och här i Svea. Men nu under det senaste året ser jag för första gången på riktigt länge en positiv utveckling i Sverige, där det under året har dykt upp en rad kvalitativa mangelligister som **Visceral Bleeding**, **Kaamos**, **Spawn Of Possession** och **Immersed In Blood** för att nämna några få. Ledande i den här skaran går debuterande **Insision** som på de snyggt utvalda 29 minutrarna piskar mig rödstrimmig med ett helvetiskt rens som direktbudat från Belsebub själv. Makaber och teknisk intensitet ur den amerikanska skolan applåderas istället för dyngan som vi Göteborgare kallar brutalitet och med det har jag nog levererat min sista komplimang till den kungliga huvudstaden för i år. Samtliga medlemmar känns som gjutna på sina platser och det märks att det ligger mycket arbete bakom "Beneath The Folds Of Flesh" och det är oerhört svårt att inte imponeras av sångaren Carl Biraths lungplågeri eller Thomas Dauns vansinniga skinnplågeri. Visserligen känns allting nästintill fulländat och perfekt regisserat men den känslan är mer lättillgänglig och relativt vanlig. Det som istället utmärker **Insision** och placerar de högt över de andra är den påtagliga passionen och engagemanget i det de gör. Detta glöder igenom mörkerridån och lyfter **Insision** till en av de absolut främsta dödsmetallakterna på mycket, mycket länge. Framtiden tillhör Er, låt inte de satans britterna förstöra något nu bara.

Ronnie Schmidt

KAIPA - "NOTES FROM THE PAST"

(InsideOut) § § §

Med purfärskt material och med originalmedlemmarna på plats släpper det från sjuttiotalet smålegendariska proggrock/folk bandet **Kaipa** sitt sjätte album, det första sedan 1982. Det är sannerligen inget hafsverk de har slängt ihop, dock ändå inget som tilltalar mig på alla punkter. Elitmusiker från Sveriges elit är samlade på plattan och klart är att de sannerligen kan sitt jobb. Hammondorgeln ger verkligen musiken sin rätta identitet och fastställer flummet och det känns som man kanske borde damma av mammas vida byxor och börja odla högt hår. Vissa stunder känns det som "Trollkarlen från Oz" medan man vid andra tillfällen kan höra de klara musikaldragen. Helt klart en skiva som duger till folkölskvällen nere vid sjön.

Kristian Forsell

KHOLD - "PHANTOM"

(Moonfog) § § §

Detta är det andra albumet från denna Oslobaserade combo. Det förra alstret, "Masterpiss Of Pain", dundrade i april förra året in i skivbutikerna med sin något råa och primitiva blackmetal. Enligt mitt tycke en mycket charmig och efterlängtad platta med tanke på det urvattnade och slätstrukna utbud som genren har börjat presentera. I nästan lika god anda som **Darkthrone** och tidiga **Bathory**, med ett okonstlat och råbarkat sound kommer nu även "Phantom". **Khold**: en orkester med bara bas, trummor och gitarr är väl det närmaste old-school man kan komma. Rått och skuret inpå bara benet karvar sig Sarke (trummor), Gard (sång/gitarr), Rinn (gitarr) och Eikind (bas) sig med vassa riff och manglande melodier fram genom ett kallt och tämligen ogästvänligt landskap. Inget blomstrande sceneri eller någon ljusnande framtid så långt ögat når, snarare en tung misantropi blandad med becksvart tragediromantik. I likhet med "Masterpiss..." har detta nya verk en grundmurad ödesmättnad som ett genomgående tonläge. Vad "Phantom" däremot kan bjuda på är ett något vassare och spetsigare gitarrtugg i kombination med något över lag lättare grundriff, som får anslaget att påminna till en del om **Zyklon** som i "Dødens Grøde" (Death Crop) eller med mer thrashiga gitarrer som i "Hekseformular i Vev (Witchcraft in Loom)" som visar på ett mer gränsöverskridande. Att "Phantom" överhuvud taget bjuder på en mer varierad kompott kan man nog säga är en sanning med modifikation. För visso är variationen låtarna emellan större, men grundmanglet är inte i överkant komplicerat eller bjuder på några större överraskningar. Det är trots allt old-school blackmetal vi talar om här. Vem förväntar sig då något **Meshuggah** eller ens **Dimmu Borgir**? Skivan är genomgående en orgie i råhet och krusidullfritt pandamangel. Trots detta ger plattan intrycket av att dölja något i sin enkelhet som jag tror gör den till en något mer solid och djuplodande än föregångaren. Sin vana trogen håller Gard sig till att sjunga på sitt modersmål och det är något som åtminstone jag uppskattar i allra högsta grad. Inget fel i att sjunga på engelska i och för sig, men att sjunga på sitt modersmål är ändå mer blackmetal för mig. Att Gard dessutom har en magnifik growlröst förstärker det primitiva och djuriska i låtarna. Låttitlar som "Døde Fuglers Sang (Dead Birds` Song)", "Ord i Flammer (Words in Flames)" och "Fra Grav til Mørke (From Grave to Gloom)" vittnar om att det blir en diabolisk resa man ger sig ut på om man väljer att mata cd-spelaren med **Kholds** "Phantom".

Lars Ekenryd

KILLSWITCH ENGAGE - "ALIVE OR JUST BREATHING"

(Roadrunner Records) § § §

Det är kul att bli överraskad av ett band som man inte har hört talas om. **Killswitch Engage** är för mig en riktigt positiv överraskning. Det är inte varje dag man får en skiva som blandar och ger så mycket som denna gör. Fet, arg hardcore blandas upp med **In Flames** harmonier. Sången växlar mellan vrål och vanlig sång. Allt framfört med en tung produktion. Det här kommer jag att lyssna på fler gånger.

Daniel Bergqvist

LANA LANE - "PROJEKT SHANGRA-LA"

(SPV) § §

Nu har Lana Lane samlat ihop ett nytt gäng musiker, bland annat trummisen Vinny Appice (**Black Sabbath**, **Dio**) och spelat in hennes nya platta "Projekt Shangra-La" som innehåller en hyfsad blandning av symfonisk rock och melodiös metal. Efter första snabblyssningen tänkte jag "vad är detta?", men efter att par riktiga lyssningar upptäckte jag fler och fler höjdpunkter, som till exempel låten "The Beast Within You", en pampig och melodiös metal svängom som påminner lite om **Nightwish**. Plattans första hälft är bra, men sedan går det utför. Därför ger jag den tyvärr inte mer än en tvåa. En hyfsad skiva, mer än så är det inte.

Oscar Petersson

LOK - "UT UR DISKOT OCH IN I VERKLIGHETEN"

(Stockholm Records) § § § §

Tredje gången gillt? Äntligen har bandet insett att det är hardcore som skall spelas, förra skivan "Sunk 500" hade en del knepiga musikaliska utflykter. "Ut Ur Diskot Och In I Verkligheten" är bandets bästa skiva, riktigt bra emellanåt. Klämkäcka hardcorelåtar som "Resterna Av Ditt Liv", "Kapten Blau PF" och "Ta Stryk" samsas med hiphopiga "Kom Och Se" och 19 sekunderslåten "Håll Käften" som avverkas i **Nasum**-tempo. Mycket varierat och väl framfört, bara för att det står **Lok** på skivan och att lyriken är på svenska är avfärdandet så långt ifrån sopkorgen jag kan komma. Riktigt roande faktiskt, även om alla låtar inte är lika bra. De hårdaste spåren är definitivt bäst. Texten till "Resterna Av Ditt Liv" är roande, jag skulle gärna vilja vet vem Martin sjunger om. Jag har följt bandet ända sedan sista Rockslaget 1996, de blir bara bättre och bättre för varje år.

Larsa Carlsson

LORD BELIAL - "ANGELGRINDER"

(No Fashion) § § § §

Lord Belial fyller i år ett decennium och firar detta på bästa tänkbara vis, nämligen genom att ge ut ett album som uppfyller i stort sett alla tänkbara förväntningar. Att de på dessa tio år levererat två demos: "The Art of Dying" (1993) "Into The Frozen Shadows" (1994); och i och med "Angelgrinder" (2002) även fyra fullängdare: "Kiss The Goat" (1995), "Enter The Moonlight Gate" (1997) och "Unholy Crusade" (1999) är väl inget som gått någon initierad metallskalle obemärkt förbi. Allt sedan den **Bathory**-liknande fadäsen med artworken på "Kiss The Goat", då hela utgivningen blev försenad på grund av missfärgning till någon skär äcklig färg, har **Lord Belial** på ganska regelbunden basis levererat utsökt kvalitativ blackmetal. Även om fullängdarna skiljer sig åt en del sinsemellan finns ändå det typiska **Lord Belial** soundet som en röd tråd genom verken, där en nästan episk stämning ramas in av gediget gitarrarbete och varierade låtstrukturer. Redan på demostadiet fanns inslag av romantiska flöjtpartier och folkloreaktiga tongångar i skön harmoni med ultrabrutal black metal. På "Angelgrinder" kan man mycket riktigt också höra Cecilia Sanders flöjt, som förövrigt även medverkar på "Into The Frozen Shadows", karaktärisera det gränstångande **Lord Belial** som vågar ta ut svängarna. Den som nu får för sig att **Lord Belials** musik skulle vara experimentell eller kanske till och med improvisatorisk får allt tänka om. Musiken i sig är genomgående ganska konventionell och traditionsbunden black metal. Riktigt jävla bra med andra ord! Melodierna och ljudbilden är dock utöver det traditionella betydligt mer intressanta och mångfasetterade. Att "Angelgrinder" bjuder på en klart njutbar kompott av death- och black metal i, enligt mitt tycke, ett avigt samröre med allt för thrashiga gitarrinhopp à la solon är det ingen idé att ens försöka förneka. Detta är en väl genomarbetad, superproducerad och musikaliskt i det närmaste oklanderlig platta. Den har den givna brutaliteten man inte kan leva utan, det tempo som får det att rycka i... och den variation i både melodier som i instrumen-

thanteringen. Vad som dock gör att "Angelgrinder" inte når riktigt hela vägen fram är att vissa melodier tar en sväng för mycket och tappar fart på kuppen. Det är nog också en sån sak som man kan säga utmärker just "Angelgrinder" från de tidigare alstren, att den rör sig något mer i snickarglädjens domäner. Naturligtvis finns även hi-speed låtar och primitiva sekvenser på skivan, men inte i den utsträckning jag hade önskat. Fina melodier i all ära, men inte på bekostnad av det brutala manglet tack. **Se intervju i detta nummer.**

Lars Ekenryd

LOST PROPHETS - "THE FAKE SOUND OF PROGRESS"

(Columbia Records) § §

Neometal är vad **Lost Prophets** levererar på sitt debutalbum "The Fake Sound Of Progress". Ni har säkert hört låten "Shinobi Vs Dragon Ninja" som har spelats flitigt på tv. Lika dålig som den låten är inte det övriga materialet. Musiken påminner en hel del om **Taproot.** Det jag främst har att invända mot **Lost Prophets** är att det allt som oftast är på tok för mesigt. Lite väl mycket dålig pop för min smak. Bäst funkar låtar som "Kobrakai" med sina flummiga friformsjazz passager och arg sång och "The Handsome Life Of Swing" som är en riktigt tung skapelse. Jag efterlyser mer jävlar anamma och hårda tag.

Daniel Bergqvist

MACTÄTUS - "SUICIDE"

(Napalm Records) § § §

Jag tror bestämt att detta var det sista utomstående som sattes på tape uppe hos Peter Tägtgren i Abyss. Peter kan vara nöjd, han gjorde en fin avslutning. "Suicide" är en ångestfylld historia som ibland överraskar lyssnaren med underbara keyboardpartier som senare viker av till dubbeltramp och **Dimmu Borgir**-land. För speciellt originella är de inte, visst har de lite av en egen touch men knappast nytänkande och revolutionerande. Bara jävligt bra stundtals.

Kristian Forsell

MANOWAR - "WARRIORS OF THE WORLD"

(Nuclear Blast) § § §

Det tog sex år för Joey DeMaio att stoppa in snorren i läderkallingarna igen. Det går inte fort för farbröderna i **Manowar** att göra skivor nuförtiden, sedan "Triumph Of Steel" kom 1992 har bandet bara släppt en studioskiva, "Louder Than Hell" (1996) innan denna nya skapelse. Mycket tid har väl gått åt att turnera och sätta på groupies. Joey sade ju i en intervju att "Vi älskar våra groupies och vi kn***ar dem allihop". Som tur är, så har bandet i alla fall ett skäl att fortsätta som band, de kan ju trots den överdrivna imagen skriva låtar. **Manowar** har ju alltid var lite tuffare än **Helloween** och de andra. Vet inte hur många backar öl som tömts till toner av "Defender", "Battle Hymns", "Carry On" och de andra klassikerna under mina år. Med singeln med samma namn som skivan överraskade bandet mig positivt, jag var övertygad att bandet bränt allt sitt krut för länge sedan. Men så icke, låtskrivare DeMaio kan fortfarande. Resten av skivan är som vi är vana vid, konceptet är ganska likt "Kings Of Metal" från 1988, men inte lika fulländat. Ett par metalhymner kompletterat med orkestrala bitar, metal med dirigentpinne. Ingen ny "Heart Of Steel" eller "Crown And The Ring", istället en jobbig "An American Triology" och en ganska intetsägande "Nessun Dorma". På slutet är det ett par pigga spår, det är dem som räddar skivan från att ses som ett nederlag. När får vi se nästa platta? År 2012? Först skall väl bandet ut på turné ett par år, så att Joey kan få leva ut sina lustar. Kollade han sig själv i spegeln när han kom på textraden "Wimps and posers, leave the hall!"? Nåja, **Manowar** är alltid **Manowar** och kommer alltid att förbli.

Larsa Carlsson

MASTODON - "REMISSION"

(Relapse) § § § §

Mastodons mini-cd "Lifesblood" imponerade på mig med sin fullständigt vansinniga musik. På fullängdsdebuten "Remission" så fortsätter dom att mangla skallen av lyssnaren. Detta verk har jag problem med att sätta i en speciell genre. Den är för bra för att bara vara ännu en skiva på marknaden. Men tänk er ett **Today Is The Day** på bästa humör och krydda det med en hel del proggflummiga stycken så får ni en liten fingervisning om åt vilket håll det barkar. Att en av mina favorit trumslagare Brann Dailor är med gör att detta blir en riktig kavalkad av knepiga fills och helvetiskt mangel. Hur bär sig karln åt? Det här en av de bästa skivorna jag hittills har hört i år. Seså, iväg nu och inhandla detta underbara album.

Daniel Bergqvist

MEDICATION - "MEDICATION"

(Locomotive) § § § §

När erkända musiker från olika håll slår sina skallar ihop blir alltid förväntningarna skyhöga. Många gånger blir resultatet lyckat, men alltför ofta faller projektet pladask. Vem blev inte livrädd när före detta **Ugly Kid Joe** sångaren Whitfield Crane tog över mikrofonen i **Life Of Agony**? Nu har dock den gode jänkaren hittat rätt, i **Medication** backas han upp av inte mindre än den vältatuerade och dreadlocksförsedde Logan Mader (ex-gitarrist i **Machine Head** och **Soulfly**) som är själva hjärnan i bandet. Från början var mästerbasisten Robert Trujuillo (ex **Suicidal Tendencies**, nu spelandes med **Ozzy Osbourne**) med i gruppen, men hans andra åtaganden kom emellan. Jag kan lugnt påstå att jag var fördomsfullt skeptisk till **Medication. Ugly Kid Joe** var ju bra på sitt sätt och **Machine Heads** två första skivor knäcker de flesta klent byggda trumhinnor. Var inställd på besvikelse och att bandet skulle surfa på klisterlappar med "Featuring ex-members of bla bla bla". Men ack vad jag bedrog mig själv. Att få **Machine Head** liknande betongmetall befruktat med **Life Of Agonys** molokna melodier i bästa manér i mina öron ger mig gåshud. Att Crane lyckas med sånginsatserna så pass bra glädjer mig, det är både känslosamt, rivigt och brutalt på samma gång. **Medication** färgar kalla brutala monsterriff med melankolisk närgången svärta. Den enda invändning jag har emot skivan är låtordningen, då de lättlyssnade spåren får avsluta plattan. Denna självbetitlade mini-cd är första livstecknet på ett nytt bra band, jag kan bara säga: Lycka till!

Larsa Carlsson

THE MIGHTY MIGHTY BOSSTONES - "AWFULLY QUIET"

(Moon Ska Europe) § § §

Denna skiva kommer säkerligen bli ett soundtrack till årets sommar för mig. Det svänger rejält om bandet med sitt tuffa blås och de karakteristiska chick chicka gitarrerna. Lägg till en sångare som vet vad han sysslar med och ni får en riktig party platta. Bandets skapunk kan få den mest surmulne människa att dra lite på smilbandet. Ska har alltid varit och kommer alltid att vara übercoolt.

Daniel Bergqvist

MISDEMEANOR - "MISDEMEANOR"

(Muse Entity Records) § § §

Det var snart tre år sedan som MCD:n "Five Wheel Drive" släpptes, så det kom som en smärre överraskning när nu denna riktiga debut dök upp här hemma. Väl värd väntan visar det sig för det som man kunde ana på det tidigare släppet blommar här ut och blottar ett riktigt löfte. Ett par spår håller oerhört hög klass som t.ex. singelvalet "Let Me Know" eller "Not The One", båda med oerhört starka refränger stöpta i hyfsat tunggung. Problemet är att jag som fartdåre saknar ett lite tyngre sound och kanske ett något högre tempo vilket absolut inte behöver påverka groovet, se bara på **Kyuss.** Det känns som om **Misdemeanor** försöker att bestämma sig för om de ska spela stoner eller bara rekorderlig rock vilket gör att de i jakten på rätt identitet känns lite odefinierade. Detta märks

...LÅT INTE DETTA BLI ER INTRODUKTION TILL MUSIKENS KAFKA

NINE INCH NAILS – "AND ALL THAT COULD HAVE BEEN"

(Interscope) § §

Trent Reznor är inget annat än ett rasande geni. Senaste alstret från 1999, "The Fragile" växer fortfarande och det som först såg ut som en stor besvikelse har nu formats till en fager klassiker. "And All That Could Have Been" är en liveplatta och precis som vapendragaren **Marilyn Mansons** liveförsök 1999 med "Last Tour On Earth" så känns detta bara så irriterande meningslöst. Tanken bakom många av de livealbum som släpps idag känns som en enda stor profitkåt tveksamhet. "Ska vi släppa en samling eller en liveplatta? Vet du vad, vi kombinerar det vilket ju borde innebära att vi säljer dubbelt så mycket!" Idioti, för någon annan tankegång kan jag inte tänka mig att de har haft, för det enda som skiljer detta från studioalbumen är ju att det är lite publik som skriker emellan låtarna. Fansen köper givetvis paketet och kommer säkert inte att bli besvikna, men de som inte är så invigda i Trents mörker måste bara ignorera detta och istället omgående inskaffa milstolparna "Pretty Hate Machine", "The Downward Spiral" och "The Fragile". Så snälla, låt inte detta bli er introduktion till musikens Kafka.

Ronnie Schmidt

av på låtmaterialet, där en hel del spår som sagt håller riktigt hög klass men där det saknas en jämnhet. Ett par försök till och jag är övertygad om att **Misdemeanor** kommer att hitta rätt.

Ronnie Schmidt

MISERY INDEX – "OVERTHROW" (MCD)

(Anarchos Records) § § § §

Förra året lämnade Kevin Talley (trummor), Jason Netherton (bas, sång) och Sparky Voyles (gitarr) **Dying Fetus**. Anledningen till detta låter jag vara osagt, då jag är osäker på om de blev kickade eller om de själva valde att gå. Jason & co sluter upp med f d **Pessimist**-gitarristen Mike Harrison. **Misery Index** är fött. Sent förra året så släpper de då MCDn "Overthrow", där de själva säger sig vara influerade av de Earache-banden som regerade i början av 90-talet, såsom **Carcass**, **Napalm Death** och **Terrorizer**. Jag är beredd att hålla med, det är lite av den känslan över denna platta. Tycker jag i alla fall. Nåväl. **Misery Index** spelar death/grind i den amerikanska skolan, och visst, det låter fortfarande lite **Dying Fetus** om musiken. Samma groove och driv finns där, också det snabba manglet som den utomordentlige Talley står för. Han har lirat i **Dying Fetus** som sagt, och i **Suffocation**. Bara det säger ju allt om hur bra killen är. Sången står Jason och Mike för, vilket gör att musiken får lite variation. Nu snackar vi inte alls om gutturalt gurgel, utan mer aggressiv hardcore-sång, vilket gör att musiken också blir aggressiv och kraftfull. Texterna är politiska, men eftersom jag inte direkt kan så mycket om politik så ska jag inte gå på vad de handlar om. Under den 15 minuter långa MCDn som består av 5 låtar (varav en är en cover på **Terrorizers** "Dead Shall Rise"), så bjuds det på kvalitativ, tight och riffbaserad death/grind med mycket driv, sväng och mangel, som borde tilltala fans av amerikansk dödsmetall. Men för all del, ni andra borde också prova på. Eftersom jag har en stor förkärlek till sådan här dödsmetall och för en mycket bra debut-MCD som just "Overthrow" är, så var jag bara tvungen att ge den ett högt betyg.

David Lichter

MISTRESS – "MISTRESS"

(Rage Of Achilles) § § §

Britterna är knappast kända för en sludgescen men debuterande **Mistress** från Birmingham är just en sådan. Med blickarna mot tyngd istället för enbart fart så virkar Mistress ihop en blandad kompott av det bästa inom sludge. Trots att jag alltid favoriserar tyngd framför fart så känns det verkligen i nacken när **Mistress** bjuder upp till rena rama **Napalm Death** takter i spår som "God Of Rock". Trots min löjliga förtjusning i tyngd så kunde de mycket väl ha trissat upp tempot i ytterligare några spår om de nu ändå ska envisas med att låta som de brittiska grindgudarna. Birmingham blöder igen och har inte låtit såhär bra sedan **Judas Priests** glansdagar

Ronnie Schmidt

MONTANY – "NEW BORN DAY"

(SPV) § § §

Holländska **Montany** spelar melodiös power metal i stil med **Helloween** och **Stratovarius** samt har gitarrslingor a la **Yngwie J. Malmsteen**. Inte nog med det, deras sångare låter skrämmande lik **Malmsteen's** gamla vokalist Michael Vescera på en och annan ton, och inte minst på låten "Back From The Sky". **Montanys** "New Born Day" innehåller bra låtar med ett gott tryck i och känslan finns där, men de är alldeles för lika sina föregångare och man känner igen en och annan slinga. I det hela är detta ändå ett bra band och jag tror att de kommer att samla en hyfsat stor skara fans under deras karriär.

Oscar Petersson

MORIFADE – "IMAGINARIUM"

(Hammerheart) § § §

Morifade överträffade helt klart mina förväntningar, dock var dessa knappast höga. Vi snackar power metal (verkar som om jag fått alla powermetal-skivor detta nummer trots min föga fascination för genren) och vi snackar professionalism. Det är snyggt arrangerat och snyggt framfört av duktiga musiker. Skivan är inspelad i Los Angered och producerad tillsammans med Andy LaRouqe (**King Diamond**) och har en tung produktion som passar musiken utmärkt.

Kristian Forsell

MOTÖRHEAD – "HAMMERED"

(SPV) § § §

Det går inte att komma ifrån att **Motörhead** är mer intressant som fenomen än som band. Att Lemmy har pallat alla dessa år är en ren bragd. Titt som tätt dyker bandet upp med nya album, även det är värt att stryka under, hur många band släpper skivor var och vartannat år efter en tjugofemårig karriär? "Hammered" startar med två kanonspår, "Walk A Crooked Mile" och "Down The Line" men sedan tappar plattan rejält med fotfäste. Redan efter halva plattan känns musiken lite träig och syrefattig. Kanske är det mycket begärt att alla elva låtarna skall hålla måttet? Föregångaren "We Are Motörhead" kändes piggare än "Hammered", men **Motörhead** är alltid **Motörhead** och kommer alltid att vara. Men Lemmy kanske borde ta och vila ett par år? Han är ju trots allt 57 år nu. **Se intervju i detta nummer.**

Larsa Carlsson

MUSHROOM HEAD – "XX"

(Universal) § §

Jämförelserna med kungarna i **Slipknot** lär hagla, **Mushroom Head** är maskerade och är tillräckligt många för att inte få plats i en personbil. Än är inte dörren stängd till neoscenen, än finns det plats för fler band. Svamphuvudena har två vokalister, en basist vid namn Pig Benis och en framträdande keyboardplågare vid namn Shmotz. **Mushroom Head** kommer aldrig att konkurrera ut varken **Slipknot** eller **Korn**, det krävs mycket mer än så här. Bara för att man ligger på ett stort bolag och har fått massor av pengar till scenkläder och reklam gör sig inte musiken av sig själv, inte ens om Max Martin är inblandad.

Larsa Carlsson

THE MUSHROOM RIVER BAND – "SIMSALABIM"

(Century Media) § §

Sagan om Värnamos **The Mushroom River Band** startade 1996. Musiken andas svängig stonerrock med lite **Entombed** influenser insprängda lite här och där. Sångaren Spice har ett förflutet i ett annat känt band nämligen **Spiritual Beggars**, och enligt mig så är det just Spice som lyfter materialet med sin starka, skitiga röst. Det här är inte min bag precis men finner detta verk helt ok. Ett plus till det härligt flummiga omslaget.

Daniel Bergqvist

MYRIADS – "INTROSPECTION"

(Napalm Records) § § §

Detta är sannerligen en intressant konstellation då de lyckats blanda sina olika influenser hej vilt och sedan sammanställt dem i sin egen musik. Gruppen själv beskriver musiken som metal med vissa klassiska och industriella drag, en beskrivning som faktiskt stämmer ganska bra. Musiken påminner faktiskt ganska mycket om svenska **Embraced** (R.I.P.). Snygga pianoslingor, som påminner mycket om klassisk musik, varvat med tunga gitarrer och hög kvinnosång som avlöses av en skrikande mansröst, där har vi formeln. Allt är jättesnyggt och bra arrangerat men man gör inte en låt på 14 minuter och 58 sekunder om man inte heter Steve Harris, då tenderar nämligen intresset hos lyssnaren att avta.

Kristian Forsell

NECROPHOBIC – "BLOODHYMNS"

(Hammerheart) § § §

Jag anser att **Entombeds** gamla pärla "Clandestine" är en av de bästa plattor som någonsin gjorts, och i väntan på **Dismembers** nästa kan man ju stilla hungern med **Necrophobics** nya alster. Ren och rak oldschooldöds i Stockholmsskolan utan grindpartier, något som blivit obligatoriskt inom scenen på senare år. Joakim Sterner trummar vidare med tvåtakt som främsta vapen, det är dock långt ifrån ett ofarligt sådant. "Bloodhymns" fortsätter där föregångaren "The Third Antichrist" slutade, det är fortfarande ren och inte speciellt meckig oldschooldöds. En ny gitarrist har rekryterats, Johan Bergebäck tog över efter att Blackmoons återvändo till bandet stupat. Jag hoppas verkligen att bandet får en skjuts framåt på nya hemvisten Hammerheart. **Necrophobic** är duktiga kompositörer, de grejar alltid ihop ett par riktigt bra låtar till varje skiva. Favoriten denna gång heter "Shadowseeds" med sin sköna melodislinga. Det börjar bli tid för en "Stockholmdeath metal revival". Får man säga så om man bor i Göteborg?

Larsa Carlsson

OBSCENITY – "COLD BLOODED MURDER"

(Morbid Records) § §

Tyska **Obscenity** kämpar vidare efter ganska många år i branschen, debuten skedde för tio år sedan. Senaste dödsspektaklet "Intense" uppskattades inte bara utav mig, den var omtyckt lite varstans. Anfallsglad och snärt dödsmetall med paralleller till svenska **Vomitory**. Inte bara blastbeats skivan igenom, utan utrymme avlagt för hederlig tvåtaktsdöds och ett par catchiga melodier. Nya färska utgåvan "Cold Blooded Murder" känns inte alls lika pigg som föregångaren. Det är inte så att plattan är usel rakt igenom, faktum är att **Obscenity** kan spela. Men det som fattas är låtar som sätter sig och framförallt egna idéer. Medan storheter som **Cannibal Corpse**, **Cryptopsy**, **Morbid Angel** och några till hittar nya vägar genom att skrida över genrens gränser trampar **Obscenity** vatten genom att spela så ordinärt efter mallen som möjligt. Inget sticker ut ordentligt, skivan tillför inte genren något nytt. Blastbeatsen, dubbelkaggarna och avgrundssången finns där, men det finns så många andra band som helt enkelt gör samma sak bättre. **Obscenity** kliver inte upp på någon pedistal genom "Cold Blooded Murder", i alla fall inte så länge genrens obetivlade kungar **Cannibal Corpse** fortfarande ligger flera mil framför i utvecklingen. Tiden börjar rinna ifrån dessa killar, skall bandet upp i eliten måste något revolutionerande hända. Öppna istället era ögon och öron för stallkamraterna i **Haemorrhage** som gjort en satans bra deathmetalplatta.

Larsa Carlsson

ONWARD – "REAWAKEN"

(Century Media) §

Jaha...? Usch...nä, det här är inte alls något jag skulle spendera pengar på i skivbutiken. Ska detta kallas heavymetal? Sången är inget vidare bra. Det låter som Michael Grant, som sångaren heter, enbart gör sig till. Sedan är det musiken, den är lättkomponerad och gitarriffen är inget de kan skryta med precis. Nä...lyd mitt råd och hoppa över den här och spendera dina pengar på musik istället.

Oscar Petersson

EN MYCKET STARK TREA TILL ETT LIKA STARKT NOTRE DAME

NOTRE DAME – "COMING SOON TO A THEATRE NEAR YOU"

(Osmose Productions) § § §

Notre Dame har många gånger om bevisat att det faktiskt går att sticka ut inom blackmetal, att det går att göra något eget inom genren. Bandet försöker återskapa känslan att de är en cirkus som åker omkring och uppträder, något de lyckas mycket bra med. Här hittar vi gamla låtar i ommastrade versioner samt sex stycken purfärska verk. De första genomlyssningarna känns det bara som en seg och ointressant historia som aldrig tar slut, men om man blickar bakom och tar sig tid till lyssningen så faller de musikaliska pusselbitarna på plats, en efter en. Efter ett tiotal gånger känns det ändå som om djävulsteatern har lyckats igen. Musiken är mer gitarrbaserad än tidigare, något jag grämer mig över då jag saknar de små gemytliga, mystiska keyboardmattorna och slingorna. En mycket stark trea till ett lika starkt **Notre Dame**.

Kristian Forsell

SPASM VARNING

RAVAGER - "STORM OF SIN"
(Osmose Productions) § §

Ravager saknar verkligen inte intensitet. Dock är det rätt dåligt ljud i allmänhet på denna platta. Detta band lider verkligen utav hastighetsnoja och sätter hastighet framför känsla och kvalitet. De upprepar samma riff intill oändligheten, mycket enformigt. "Gitarrsolona" låter, även de, improviserade som fan. Sedan är det hårt piskade trummor hela vägen. Låter stundtals rätt schysst och mangligt men det blir stressande att lyssna på all denna "ilska" alltför länge. Kort sagt: skitigt distljud och snabbt som fan. Detta skulle nog inte ens gå och röja till eftersom det då, på grund av hastigheten skulle vara "spasm varning" på de eventuella headbangningförsöken. Slappna av någon gång för h-vete!

Ninni Sjölund

OTEP - "SEVAS TRA"
(Capitol) § § §

När Tarrie B i **My Ruin** (ex-**Manhole** och **Tura Satana**) gömmer sig någonstans tar **Otep** fart i samma spår som hon trampade upp för ett par år sedan. **Manhole** och **Tura Satana** var inte mycket att hänga i granen, så musikaliskt sett är **Otep** mycket bättre. Rap/neo metal med spår av både **Slipknot** och **The Doors**. **Otep** har en vass identitet, ett vasst yttre och en vass strupe, det är inte många kvinnor som passar lika bra i denna så annars förruttnade bransch som just henne. "Sevas Tra" börjar ruggigt tungt, jag verkligen dyrkar **Oteps** vrål som skulle få vilken machosnubbe som helst att bli imponerad. Sicken lungkapacitet!

Hela plattan är inte lika bra, dessutom så tröttnar man hyfsat fort på hennes rapsång. Helt klart en bra fullängsdebut, jag tror att **Otep** kan vinna mycket mark med sin musik. Plattan lever mycket på stämningar som pendlar mellan ångest och aggressivitet. Hoppas att detta öppnar för fler kvinnor inom metal. **Se intervju i detta nummer.**

Larsa Carlsson

PAIN CONTROL - "SUBVERT"
(Sure Shot Worx) § §

Såhär kvällen innan uppkörningen är brittiska **Pain Control** knappast de perfekta uppvärmarna. Bandets hysteriska döds/aggrometall är inget annat än intetsägande, ointressant och fruktansvärt tråkig. Hur tolkar man en låttitel som "Child Love"?

Kristian Forsell

PEGASUS - "THE HEADLESS HORSEMAN"
(Nuclear Blast) § §

Jag måste säga att powermetal är något av det äckligaste jag vet, men trots det gay-doftande bandnamnet vill jag inte riktigt kalla detta powermetal. Detta är mer metal i stil med **Judas Priest** och **Iron Maiden**, men inte i närheten lika bra. Detta är tydligen bandets femte platta, men jag har aldrig tidigare hört talas om **Pegazus**. Sångaren har en riktigt mesig röst och trots att de kommer ifrån Australien låter musiken ultra-tysk. Skivan innehåller otroligt klyschiga texter i stil med: "The battle rages on and on", har låttitlar i stil med "Dragon Slayer" och handlar mycket om svärd, rustningar och hästar. En del av gitarriffen är rent stulna av bland annat **Judas Priest**. Allt detta till trots är detta inte den sämsta skivan jag hört. Det finns faktiskt en del partier som är rätt bra, och jag kan tänka mig att den som älskar powermetal och heavy metal kommer att älska denna platta.

Dick Lundin

PETER PAN SPEEDROCK - "PREMIUM QUALITY SERVE LOUD"
(Suburban Records) § §

Peter Pan Speedrock, smaka på den. Riktigt lika dåligt som namnet är inte skivan. Musiken kan beskrivas som just speedrock. Bäst funkar dom riktigt snabba punkinfluerade låtarna. Men när det börjar stinka **The Hellacopters** alldeles för mycket så blir jag bara trött. Nej, det här är ungefär lika roligt som snus abstinens och en tom plånbok.

Daniel Bergqvist

ALEX RUDI PELL - "SHADOW ZONE"
(SPV) §

Alex Rudi Pell försöker att hålla sin fana upp ett tag till. Hade väl funkat om flaggstången varit tillverkad av annat än lövtunn papp. Detta luktar armsvett, uppknäppt skjorta, hockeyfrilla, Rockbarens utdömda 35-åringar och dåligt konserverat åttiotal. Att Ferdy Doernberg är med i bandet (Jämför **Storytellers Rains** recension i Fear #6.66) gör summeringen ännu enklare. Sälj era instrument billigt till ett gäng nybörjare, de lär få mer uträttat än er.

Larsa Carlsson

PUDDLE OF MUDD - "COME CLEAN"
(Interscope) § § §

Runkbullarnas Fred Durst ger gärna sin hand till andra band. **Staind** är ett exempel, **Puddle Of Mudd** ett annat. Wesley Reid Scantlin (sång/gitarr) fick inte bara en keps att vända bakochfram på, hans band fick god hjälp i studion av mångmiljonären Durst. **Puddle Of Mudd** är självklart anpassat för kommersiellt bruk, dock skall man inte ta fram sågen innan man besiktat virket. I jämförelse med all skit man kan utsätta sina öron för står sig **Puddle Of Mudd** utan att falla. Att **Foo Fighters**, **Nirvana** och **Smashing Pumpkins** varit starka och vägledande inspirationskällor kan alla med mer IQ än Robinson-Emma räkna ut. Hitpotential finns lite här och där, man har ju hum om vad som går och inte går år 2002. En del av låtarna känns helt rätt, andra känns som gjorda av och för flersiffriga dollarsedlar. Mycket bättre än **Nickelback** i alla fall, om det säger er något ...

Larsa Carlsson

PYAEMIA - "CEREBRAL CEREAL"
(Unique Leader) § §

Det känns som om hyfsat nystartade Unique Leader kan bli ett riktigt kvalitetsstall där redan band som **Deeds Of Flesh**, **Spawn Of Possession** och **Disgorge** ingår. Den röda tråden är intensivt, tekniskt och framförallt kvalitativt mangel som även har smittat av sig på holländarna i **Pyaemia**. Inga konstigheter eller pervers strävan efter att framställas som exceptionellt unika utan rätt och slätt infernosignerat rens.

Ronnie Schmidt

RACER X - "LIVE AT THE WHISKY - SNOWBALL OF DOOM"
(Mascot Records) § § §

Trots att jag inte stiftat bekantskap med bandet innan känns ändå denna liveplatta som en mycket bra inkörsport. Fjorton låtar inspelade inför en mycket entusiastisk publik med en grym liveplatta som resultat. Ljudet känns lite tamt ibland, jag saknar det där lilla extra som verkligen gör att en liveplatta känns som att vara en av de lyckliga i publiken, som "Live Insurrection" eller "Live After Death" t.ex. Paul Gilbert visar vid upprepade tillfällen vilken otroligt fingerfärdig förstaklassgitarrist han är och Scott Travis (**Judas Priest**) som satt sig bakom trummorna gör ett ypperligt arbete. Det skulle förmodligen varit mycket roligare om jag kände till låtarna innan, men nu är jag den som springer och kollar upp studioskivorna.

Kristian Forsell

RAGE - "UNITY"
(SPV) § § §

Har inte haft tid att bekanta mig med dessa trevliga tyskar innan. Synd, för de är som sagt ganska trevliga. Vi snackar vråltung heavy metal som går i pretentiös symbios med power metal. Turligt nog lyckas trion undvika power metallens värsta klyschor och musiken tar ibland oanade vändningar, bra. Gitarrerna är stundvis onödigt "tunga" och ger mig mer ljudbilden av ett maskinellt slavande än ett känslofyllt gitarrspel. Vad jag saknar är den där klockrena låten som brukar finnas med på alla heavy metalplattor, den där låten som så lätt kan förgylla ölkvällarna nere vid sjön. Linnet på bandfotot är en historia för sig...

Kristian Forsell

RAGNAROK - "IN NOMINE SATANAS"
(Regain Records) § § § §

Jag har på något vis lyckats missa **Ragnaroks** hitintills tre fullängdare. Nu släpper de den fjärde, vilken också är den första på svenska Regain Records. Titelspåret öppnar plattan, och till en början låter det lite Som något från **Dark Funerals** debut MCD "In The Sign Of The Horns". Det är alltså riktigt, riktigt bra. Härligt sköna black-riff,mangelpartier och en skönt kylig produktion. En bit in i låten bryter bandet av med några riktigt sköna tunggungpartier, och det går hem det också. Inga stråkar, körer eller syntar så långt ögat kan se, vilket känns skönt. Resten av plattan fortsätter i samma stil, en skön blandning mellan rens och melodi. Känns just nu ganska fräscht.

Robert Stotzky

RATAD - "GARCIA"
(Rage Of Achilles) § § §

I helylle Sveriges idrottsfilosofi förklaras ju framgång med att man som ung idrottsman eller kvinna sysslade med så många olika sporter innan man fann sin passion. Säkerligen generellt över hela världen förutom då kanske i det ryska elitgymnastförbundet där ledarna troligtvis bryter lårbenshalsen av dig om du är otrogen med lite rundpingis emellanåt. **Ratad** från Alingsås blandar även oerhört friskt på sin debut, från aggressiva **Refused** attacker till hagel av grind och döds. Från och till extremt bra men som helhet känns det lite ryckigt och svårgreppat. Ett fokus måste till här, dock inte ett trångsynt sådant.

Ronnie Schmidt

RED ATM - "FLESH FOR FANTASY"
(Metal Blade) § §

Sångaren måste ha fått en rejäl pungkross vid ung ålder, han ylar och gnäller sig nämligen igenom merparten av låtarna men när han blir förbannad och ryter till gör han det mycket skickligt. Tyvärr är det inte för ofta. Tyvärr är även låtarna mestadels mesiga, men när gunget kommer faller bitarna på plats och helt plötsligt vill jag glida nerför Sunset Boulevard i min nya Jaguar och med solglasögon plus massa sexiga blondiner lyssna på denna stoner/blues/funk-rockiga kvartett. Dessa bitar är dock få och känslan försvinner snabbt. Lägg fokusen på gunget grabbar och det kommer att bli klockrent.

Kristian Forsell

RED HARVEST - "SICK TRANSIT GLORIA MUNDI"
(Nocturnal Art) § § § §

Red Harvest har alltid hållit hamnat i skymundan av de riktigt stora norska banden. "Sick Transit Gloria Mundi" är deras nionde album sedan starten 1989 och det är rent ut sagt pinsamt att detta band ej nått högre höjder ännu. "Sick Transit Gloria Mundi" är precis lika malande genialisk som förra skivan "Cold Dark Matter" och deras mix av EBM och metal känns fortfarande lika härligt futuristisk och nyskapande. Kanske är det där vi finner problemet till att ett större erkännande har låtit vänta på sig, de ligger helt enkelt så fruktansvärt långt före oss vanliga löneslavar. Genialiska ljudbilder med tydliga elektroniska referenser som verkligen får band som **Ministry** att kännas tama och tillrättalagda. Framtiden tillhör **Red Harvest**.

Ronnie Schmidt

RHAPSODY - "POWER OF THE DRAGONFLAME"
(SPV) § § § § §

Rhapsody har gjort det igen. Nu är de tillbaka med deras fjärde fullängdare, och de är starkare än någonsin. "Power Of The Dragonflame" innehåller storslagen powermetal i samma anda som deras tidigare verk, fast lite tyngre denna gången. Med en otroligt bra mix av låtar, från snabba och aggressiva till vackra och orkestrala, har dessa italienare nu kommit med ett starkt och maffigt album som är ett måste för alla powermetalfans. Inte nog med det, detta albumet är även det avslutande kapitlet i sagan "Emerold Sword Saga" som **Rhapsodys** texter är baserade på. Detta är enligt mig **Rhapsodys** bästa album och fortsätter de så här så kan de gå längre än längst. Jag måste också bara säga att omslaget är något av det fräckaste jag har sett.

Oscar Petersson

ROLLINS BAND - "LIVE IN AUSTRALIA 1990"
(2.13.61 Records) § §

Sångare, författare, egen företagare, spoken word artist och inte minst musiker. Henry Rollins har definitivt många strängar på sin lyra. Jag har alltid haft stor respekt för Rollins. En man som går sina egna vägar och tror på sig själv kan man inte undgå att beundra. Men även fast jag så gärna vill så kan jag inte påstå att hans musik är något att hurra över. Det han gjorde med legendariska **Black Flag** kan inte jämföras med en här jazz/rock hybriden. Det går på tomgång mest hela tiden. Att det är en live skiva hörs inte, det låter studioinspelat. Men jag kan mycket väl tänka mig att **Rollins Band** ska avnjutas live och inte på skiva.

Daniel Bergqvist

SADISTIK EXEKUTION - "FUKK"
(Osmose Productions) §

Australiens svar på **Nifelheim** har släppt en skiva. Det var väl kul, kan man tänka. Det är det inte. Plattan är något av det sämsta jag hört på länge, riktigt jobbig faktiskt. Musiken är väl old school blackmetal, skitig och dan. Onda är de också. Att lyssna på **Sadistik Exekution** är ungefär lika stimulerande som att masturbera med en osthyvel, sedan får det här bandet vara hur mycket kult de vill. Har inte hört mycket med bandet innan och jag hoppas jag slipper höra något mer.

Dick Lundin

SATANIC SURFERS - "UNCONSCIOUSLY CONFINED"
(Bad Taste Records) §

Jag vill verkligen inte påstå att jag är rätt man att recensera denna skiva, eller denna genre i allmänhet för den delen, men som journalist måste man vara objektiv så jag har gjort mitt bästa att försöka förstå. Jag misslyckades. I mina öron låter det här fruktansvärt. Jag har vänner som vanligtvis gillar denna typ av musik, men jag tror att till och med dem har svårt att uppskatta denna skiva då själva låtarna är väldigt tråkiga och utan fart och fläkt.

Kristian Forsell

SATARIEL - " PHOBOS AND DEIMOS"
(Hammerheart) § § §

Jag är inte sen att erkänna att jag anser Sverige vara, förutom kanske Norge, världens mest framgångsrika musikland, både metal

och annan diverse musik. **Satariel** tillhör sannerligen eliten inom förstnämnda genre och visar det klart och tydligt här. Eller ja, nästan i allfall. Grabbarna är onekligen duktiga musiker och låtskrivare men att lägga käftsmäll på käftsmäll på käftsmäll gör att effekten av den avtar successivt för att i slutändan vara knappt notisbar.

Pär Johansson behärskar mycket skicklig både såväl ren som skrikig sång och på tre låtar får han assistans av den alltid gode Messiah från **Candlemass** som också han gör ett utmärkt jobb. Musiken är en någorlunda originell blandning av death / black och gothmetal samt den där lilla extra kryddan som gör varje band personligt, en krydda som tyvärr många band saknar. Trots en gnutta originalitet så känns det på något vis ändå ganska dussin och inte fullt så intressant men här har de en helt klart lyssningsvärd platta.

Kristian Forsell

SCAAR - "SCARRED FOR LIFE"

(Egen utgåva) § §

I **The Haunted´s** kölvatten har det poppat upp liknande akter i varenda buske i landet känns det som. Det är alltså thrash vi snackar om. Sådant som Dennis "Jofa" Larsson går i taket utav. Tyvärr så gör inte jag detsamma. Det här är ju inte direkt dåligt, bara tråkigt och med en för mesig sångare. Synd för en del schyssta idéer finns dock.

Daniel Bergqvist

SILVER SERAPH - "SILVER SERAPH"

(Regain Records) § § § § §

Jag vet inte vem på Slavestate som valt att jag skall recensera just dessa skivor, men den personen skall ha en stor eloge. Högvis av högkvalitativ melodiös powerrock som jag aldrig skulle upptäckt annars - kan det bli bättre? Dessutom får **Stormwind** nu konkurrens på hemmaplan, **Silver Seraph** är nämligen baserade i Malmö. Bandet består av lite löst folk från band som **Alien** (är det verkligen det **Alien** vi snackar här, med megahiten, om jag inte minns fel, "Ten Little Indians"?), **Arch Enemy** och **Bai Bang**. Sköna keyboardorgier, **Rainbow**-riffande och en riktigt bra produktion gör detta till ytterligare en rockpärla. Hur många bra band finns det där ute? Varför måste alla sjunga om Babylon? Varför har **Silver Seraph** ett så ohyggligt fult skivomslag? Hur mycket har gitarristen lyssnat på Yngwie och Ritchie? Frågorna hopar sig men det enda jag kan tänka på är att jag vill lyssna på plattan en gång till. Bara en gång till, eller kanske två. Förresten, ett fint pris går till den person som kan tala om för mig var melodin en minut in i "Shadowland" kommer från, för jag kan banne mig inte komma på det.

Robert Stotzky

SKYCLAD - "NO DAYLIGHTS FOR HEELTAPS"

(Demolition Records) § §

Britterna i **Skyclad** på något märkligt sätt lyckats att med sin engelsk / irländska / pub / folkmusik nästla in sig i hårdrocksvärlden. På platta har man lyckats fånga den genuina engelska pubkänslan men i förbifarten har man glömt av låtarna som inte känns mer viktiga än att de skulle kunna spelas i bakgrunden en kväll på krogen och ingen skulle bry sig. Dock ska de ha en stor eloge för att de kör sitt egna race och vågar vara annorlunda. Synd att förstöra en annars så fin idé med ett så pass svagt material.

Kristian Forsell

SKYMNING - "ARTIFICIAL SUPERNOVA"

(Blackend Records) § § §

När jag först skummade igenom bookleten och upptäckte att en av medlemmarna även spelar i dödsbandet **Immersed In Blood** från Göteborg, tänkte jag att det här kan vara något för mig. Efter att ha lyssnat på några spår upptäckte jag att det här inte riktigt är vad jag brukar lyssna på i vanliga fall, utan någon halvkonstig form av industriell och mekanisk black/death metal. Skivan har en bra produktion och förutom att sista låten är industriell techno är plattan faktiskt riktigt hyfsad, även om tempot mest är ganska långsamt och musiken inte är särskilt aggressiv, dock med några undantag. Jag kan inte riktigt jämföra deras musik med något annat band, vilket är bra eftersom det alltid är kul med band som gör något nytt.

Dick Lundin

...BEVISAR ATT GALENSKAP OCH INTELLIGENS VERKLIGEN DELAR SAMMA BÄDD

S.O.D - "SPEAK ENGLISH OR DIE"

(Steamhammer) § § § § §

Jag vill påstå att inget band, alla kategorier inräknat klär sig så väl i titeln kult som **S.O.D.** Få band har genom åren fått mig att må så otroligt bra emellanåt med så oerhört små medel. **S.O.D** är ett mått på att det inte alltid behöver vara så krångligt och vansinnigt genomtänkt för att dra jämnt med själen och väcka uppmärksamhet. De flesta band spenderar numera månader i studion för att få till det rätta soundet, "Speak English Or Die" tog tre dagar inklusive mixning och resultatet blev en av de främsta klassikerna inom hårdrocken. Charmen känns igen trots denna remastrade version och givna allsånger som "Kill Yourself", "Pussy Whipped" och "Fuck The Middle East" är helt enkelt så fruktansvärt kompromisslöst effektiva trots sina år på nacken. Lägg till tio bonusspår till detta kulturella arv så förstår ni att ett fulländat betyg är ofrånkomligt. Charlie, Billie, Scott och Danny definierar galenskap och bevisar att galenskap och intelligens verkligen delar samma bädd.

Ronnie Schmidt

SOIL - "SCARS"

(J Records) § § §

De flesta borde ha hört **Soil** vid det här laget. Gruppens låt "Halo" har ju spelats flitigt på diverse musikkanaler. Måste erkänna att just den låten är ett av de starkaste korten på skivan "Scars". Musiken är modernt rockig. Det kanske inte säger så mycket, men det är så det låter enligt mig. Det är inte ren rock, inte neometal, utan någonstans i gränslandet däremellan. Lite som **Godsmack** skulle jag vilja påstå. Detta är helt ok.Bra sväng, grym sångare och schyssta låtar. Vad mer kan man begära egentligen?

Daniel Bergqvist

SOLAR DAWN- "EQUINOCTIUM"

(Mighty Music) § §

För ett antal år sedan så sprang man benen av sig för att införskaffa liknande musik som **Solar Dawn** spelar. Jag har fortfarande ett gott öga till skivor med bland annat **A Canorous Quintet** och **Amon Amarth.** De som inte redan har räknat ut det så handlar det om melodiös death/black. Influenser från redan nämnda band plus en dos **In Flames** och **At The Gates** härjar på denna skiva. Man har ju givetvis hört detta en massa gånger förut, men så tjatigt som man kan tro att det är blir det aldrig. Skivan är helt ok men inte mer. Kan även tillägga att **Solar Dawn** består av medlemmar från bland annat **Dawn, Thy Primordial** och **Unmoored.**

Daniel Bergqvist

THE SPITTS - "CUT THE CIRCULATION OFF"

(I Used To Fuck People Like You In Prison) § §

The Hellacopters är inte ett dugg roliga längre. **The Hives** hype har jag aldrig förstått mig på. Nu har jag fått ytterligare en orkester med bandnamn i plural att lyssna på, och bägge nämna akter går igen i denna rockande kvartett. Rockabilly är coolt, men i denna kostym hamnar alla viktiga essenser fel. Garagerocken har låtit bli att utveckla sig och det kommer att bli dess fall. **The Spitts** är alldeles för tillrättalagda och intetsägande, bandet går inte många tum utanför mallen för "svensk garagerock". Småcharmigt med bluesinslag i låtarna, men det räddar inte skivan från att bli en i mängden.

Larsa Carlsson

THE STORYTELLER - "CROSSROAD"

(No Fashion) §

Hur **The Storyteller** fått en budget så att de lyckats besöka Studio Fredman är för mig tämligen ofattbart. Att något skivbolag överhuvudtaget är villiga att satsa på det här är också ganska ofattbart. Vi snackar svensk power metal som knappast tillför genren något nytt förutom ytterligare en tondöv vokalist. Tamt, är ordet som beskriver musiken. Det är ingen fart och fläkt och inget pang på, som det ska vara i denna typ av musik. Även om jag inte gillar powermetal så finns det fortfarande bra och dåliga akter inom genren. Ni bör redan listat ut till vilken av kategorierna denna grupp tillhör.

Kristian Forsell

THE THIRD AND THE MORTAL - "MEMOIRS"

(Voices Of Wonder) § § § § §

Jag hör till den lilla skara som trots att **The Third And The Mortal** (hädanefter **TTATM**) hållit fanan högt i nio år aldrig hört dem förr. Jag har alltså inga förväntningar. Det första som slår mig är den skönsjungandekvinnoröst som sköljer över mig. En hel del riktigt skön Erykah Badu-akrobatik bjuds det på i första låten, som för övrigt är en märklig sak med en massa artificiella ljud, blås och massiva trummor (lyssna på bastrumman, här snackar vi sub-bas). Annars bjuds det på väl valda samplingar och en fin balans mellan manlig och kvinnlig sång, oftast behandlad med allehanda effekter och filter, vilket på intet sätt gör det hela mindre vackert. Jag kan skönja vissa likheter med **Mortiis** senaste verk här och där, på andra ställen låter det för mig totalt unikt. Jag får väl varna för att det i alla fall aldrig blir tal om något som kan kallas metal. Av det jag lyckats tyda av texterna så förtjänar de en egen recension, mycket vackra och egensinniga är de. Jag har extremt svårt att placera **TTATM** i ett fack, men det är härligt melankoliskt, fantastiskt mäktigt och smekande vackert.

Robert Stotzky

SUBWAY TO SALLY - "HERZBLUT"

(Metal Blade) § §

Efter att haft **In Extremos** ruggiga platta varm i stereon blev jag sugen på att ta mig an **Subway To Sallys** sjätte studioverk "Herzblut". Samma skivbolag och enligt PR-pappren fanns flera likheter. Det skulle vara modern tyskspråkig metal med inslag av säckpipor, fioler och dylika ting. Höga förväntningar ger som de flesta vet ofta besvikelser med sig. **Subway To Sally** ligger långt efter **In Extremo** när det gäller att få till en proffsig platta som håller. Detta är mycket lamare och tråkigare, dessutom går sångaren Eric Fish mig på nerverna med sin otroligt jobbiga stämma. Han låter som en gnällig kärring som blivit lack på att priset på lättuggat bröd gått upp med en krona i snabbköpet. Matchen mellan **In Extremo** och **Subway To Sally** avgjordes på ett tidigt stadium. Utklassning!

Larsa Carlsson

SUFFOCATION - "DESPISE THE SUN" MCD

(Relapse) § § § §

Relapse gör en kulturgärning och ser till att "Despise The Sun" med bortgångna dödsgänget **Suffocation** får se dagens ljus. Jag har inte hört så överdrivet mycket med bandet innan, men klipsk som jag är inser jag att jag missat något. Här dundras det på utav bara helvete och tight är det! Synd att det bara är en mini-cd, men bättre fem grymma låtar än inga låtar alls. Gillar du döds från Florida bör du ha minst en **Suffocation**-platta i hyllan.

Larsa Carlsson

SUGARCOMA - "(YOU DRIVE ME) CRAZY / WINDINGS" (SINGEL)

(Music For Nations) §

Att marknadsföra en singel väcker en viss skepsis; att dessutom lansera dito som "debut singel" borde få även den minst initierade målgruppen att dra öronen åt sig. Det här stinker kommersialism och sell-out lång väg. De är unga, de är till tre fjärdedelar tjejer, de spelar nu-metal i en popförpackning, de har ett eget dataspel och inte helt ologiskt en manga-look för det är ju också något som är "på". **Kittie** har åtminstone ett tungt metalsound, vilket **Sugarcoma** helt saknar. Hur det nu än är med att covern på **Britney Spears** "(You Drive Me) Crazy)" skulle vara bättre än originalet har jag svårt att uttala mig om, eftersom **Britney** ligger långt utanför mitt intresseområde. Att det är en dålig låt med ett bibehållet Max Martin sound går dock inte att komma förbi. Varför **Sugarcoma** valt att lägga en cover på "debut singeln" är i sig en motsägelse då

LYSER SOLEN ALDRIG ÖVER SENTENCED?

SENTENCED - "THE COLD WHITE LIGHT"

(Century Media) § § §

Sentenced är återigen tillbaka. De ger mig vad jag förväntade, överraskningen uteblev. Texter om dystra öden som självmord och annat oskojigt, till toner av melodiös metal, allt är som det skall vara med andra ord. Att bandet har en drös fans, många av det kvinnliga könet förvånar mig. Det är lättillgänglig musik, som inte kräver så mycket av lyssnaren. De har funnit med i svängen ett tag nu, det märks på deras talangfulla sätt att arrangera låtar. Ett par bra låtar sticker ut, "Brief Is The White Light" är ett ess i ärmen, tätt följt av väl dugliga pärlor som "Excuse Me While I Kill Myself" och "Neverlasting". Ibland känns låtarna lite väl "formelanpassade" och texterna överambitiösa. De är ju inga tonåringar längre och efter bra många år i branschen finns det väl annat än självmordstankar att skriva om? Lyser solen aldrig över **Sentenced**?

Larsa Carlsson

Sugarcoma med eget material når bra mycket bättre kvalitéer. Spår nr. 2, "Windings" som däremot är gjord av vokalissan Jassica Mayers och gitarrbändaren Claire Simson är inte rakt igenom oäven - den har mycket av vad en **Britney Spears** cover saknar. Men jag ser fortfarande fram mot den dagen då en tjejbaserad combo kan lira metal med lika hög potens som killar är kapabla till. Än verkar det långt kvar dock. **Se intervju i detta nummer.**

Lars Ekenryd

SUGARCOMA - "BECOMING SOMETHING ELSE"

(Music For Nations) § § § §

Sugarcoma består av fyra sjuttonåringar från gamla härliga England, närmare bestämt London. Ska väl tilläggas att bandet består av tre tjejer och en kille. Måste säga att det är grymt kul med brudar inom den hårdare musiken, ta bara **Otep** och **Kittie** som exempel. **Sugarcoma** är inte lika hårda som de två nyss nämnda akterna utan är ett mer pop/rock/metal band. Sångerskan Jessica Mayers behärskar både vanlig vacker sång och ilskna vrål. Låtar som "What Goes Around", "Gun" och "Start Of The End" är riktiga pärlor. **Sugarcoma** bjuder också på en skitcool version av **Britney Spears** örhänge "Crazy". Det här gillar jag hur mycket som helst.

Daniel Bergqvist

SUSPERIA - "VINDICATION"

(Nuclear Blast) § § § §

Susperias debutalbum slog sannerligen ner som en blixt från en klar himmel när den nådde skivdiskarna. Mig veterligen finns det stor risk att samma procedur upprepas även detta år. Det är sannerligen ingen lätt historia norrmännen har snickrat ihop. Musiken målar upp en mörk fasad och lyssnaren färdas med hjälp av tonerna genom komplexa dimensioner formade av olika musikstilar. Vi bjuds på saliga blandningar från deathmetal, trashmetal, blackmetal och heavy metal, allt med originalitet som huvudingrediens. Sångaren Athera hanterar såväl kliniskt ren sång som skrik med bravur men man har sparat in lite väl mycket så sistnämnda vara, lite mer skrik hade inte skadat. Det som drar ner betyget ett helt snäpp är faktiskt tempot. Tjodalv (ex-**Dimmu Borgir**) som är en ypperligt snabb trummis borde utnyttja detta mer och låtarna känns aningen dryga ibland. Men, I can not change it!

Kristian Forsell

TAAKE - "BJOERGSVIN"

(Wounded Love Records) § § §

Taake har dammat av den gamla regelboken om hur blackmetal skall låta och se ut. Bandledaren Höst (sång/gitarr) har hittat soundet från förr, färsk färg att kludda i nyllet och sett till att de norska smederna ser ljust på framtiden. Bjoergvin är ett gammalt namn på regnruskets högborg Bergen, **Taake** gillar att gräva i mytologier, i första hand den norska. "...Bjoergvin..." är en konceptplatta och vad jag förstått existerar inga låttitlar. När det går fort är plattan ruggigt bra, trummorna slamrar och Höst skriker halsen ur led. Som så ofta fastnar musiken i långdragna låtar, det hade inte alls skadat om de kortat av vissa av låtarna. Det finns dock något speciellt med **Taake** som gör bandet mer intressant än sina kollegor i "primitiva blackmetal facket". Har på sistone blivit uppläxad genom **Nargaroth**, lyssnandet på dess primitiva svartmetall har säkerligen gjort det lättare för mina sinnen att ta till mig detta band.

Larsa Carlsson

TERROR 2000 - "FASTER DISASTER"

(Scarlet Records) § §

På väg ner till Göteborg i bil för att med alla sinnen (något avtrubbade, men ändå) uppleva **Lord Belial** röja loss under sin egen "release ritual" passar det toppen att njuta av hederlig thrash, tänkte vi. Därför slängde vi på **Terror 2000s** senaste alstret "Faster Disaster" - en mycket passande titel dessutom, i dubbel bemärkelse. Mer om det strax... Att medlemmar i band har en tendens att cirkulera är inget nytt fenomen och **Terror 2000** skiljer sig inte heller på den punkten. **Terror 2000** har dessutom en ganska löst sammansatt line-up där samtliga medlemmar har sina "huvudband" vid sidan av. Sångaren Björn "Speed" Strid har sin egentliga stationering i mer kända **Soilwork**, gitarristen Klas Ideberg tar en stund ledigt från **The Defaced** och **Darkane** osv. Det hela är med andra ord ett sidoprojekt där gästinhopp är lika vanligt som tempoväxlingar är ovanliga på "Faster Disaster". Hela plattan snurrar på i ett rasande thrash-tempo som bara är sådär nydanande. Skivan är till största delen befriad från nyanser inom genren och erbjuder istället den mest förenklade thrashen den här sidan millenniumskiftet. Det är ett sjusärdeles bra röj med en aggressivitet i riffen och två-takten som i sig är imponerande. Men ack så tråkigt det blir i längden. Om man påstår att man hört det förut så är nog det ett understatement med rang. Samtliga headbangers i bilen inser snart att det inte blir roligare än vad **At The Gates** drog i ansiktet på en för runt åtta år sen. In med **Lord Belial** i stereon och livet (läs bilresan) blev med ens mer intressant.

Lars Ekenryd

THOTEN - "BEYOND THE TOMORROW"

(Scarlet records) §

Så var det dags att plocka fram bandsågen igen, för nu vankas det power metal från Brasilien. Det här är låskigt melodiös musik med väldigt mycket synth. Obligatorisk falsett sång, ruttna gitarrsolon varvas med poppiga keyboardsolon så att man vill bara kräkas. Jag kan inte ens tänka mig att den mest inbitne powermetal fantasten skulle tycka att skivan är särskilt bra. Detta är nåt av det äckligaste jag någonsin hört och det här är inte ens värt att kallas hårdrock. Usch!

Dick Lundin

THY PRIMORDIAL - "THE CROWNING CARNAGE"

(Blackend Records) § § §

Ibland är det så skönt att se att vissa band är så konsekventa i det dem gör, att det håller kvar vid corpsepainten och bara kör på utav helvete. **Thy Primordial** besökte Abyss i augusti förra året men först nu ligger de nio "färska" låtarna på skivdisken i form av "The Crowning Carnage", en ganska så intressant historia. Bandet har hittat en egen stil, något som inte bör ses som en lätt uppgift inom genren, och håller kvar vid den. Manglet avlöses av akustiska gitarrer som skapar en relativt gemytlig stämning. Titelspåret är en riktigt klockren historia men ett rejält minus för de väl långa låtarna, då bandet inte lyckas hålla intresset uppe hela vägen ut.

Kristian Forsell

TO ELYSIUM - "DEAREST VILE"

(Coldblood Industries) § § §

En holländsk septett levererar verkligen ett jättestarkt debutalbum med skitsnyggt arrangerade låtar men den så otroligt tunna produktionen drar ner betyget väsentligt. Ljudkvaliteten är inte speciellt dålig, bara otroligt tunn och musiken får verkligen inte ut sin fulla rätt. Den målande musiken beskrivs lättast som gothmetal med kvinnosång och drag av dödsmetall. Efter en stunds intensivt lyssnande känns det som om tempot i låtarna möjligen borde varieras för att få någon kontrast i musiken, men ack nej. Ta istället lärdom av denna kritik och krossa konkurrenterna med nästa album, för om de fortsätter i samma anda som med de otroligt vackra keyboardpartierna med en kvinnoröst som utfyllnad som gruppen lyckats återskapa redan här lär det inte bli några problem.

Kristian Forsell

TRANSPORT LEAGUE - "GRAND AMPUTATION" (MCD)

(Hoffa Communications) § § §

Mina tidigare kontakter med **Transport League** har bara inneburit en låt. "Cosmical Satanical" tror jag att den hette. Den låten tyckte jag var rätt ok om jag inte missminner mig. "Grand Amputation" är då för mig en trevlig överraskning. Detta är hårt, musiken hamnar lite i det gränsland jag svamlar om i **Soil** recensionen. Det här kommer jag att lyssna på fler gånger. Synd bara på att gruppen har lagt in ett intro+outro på skivan som ter sig för mig helt meningslöst.

Daniel Bergqvist

U.D.O. - "MAN AND MACHINE"

(Breaker Records / SPV) § § § §

Nu är han tillbaka. **Accepts** gamla sångare Udo Dirkschneider och hans **U.D.O.**. Med sig så har han sin nya platta "Man And Machine". Med detta album fortsätter herr Dirkschneider i samma spår som **Accept** lämnade efter sig, det vill säga klassisk tysk heavymetal. På den otroligt vackra balladen "Dancing With An Angel" gästas **U.D.O.** av **Warlocks** gamla sångerska Doro Pesch, som gör ett lysande jobb vid micken. Introlåten, som har samma titel som albumet, är en av mina personliga favoriter av många orsaker, bland annat rytmen som riktigt sätter sig i benen och gör så att man bara inte kan stå still. Den här skulle passa perfekt till MC fester. Att sakta öppna en kall öl till **U.D.O's** "Man And Machine" är något en äkta biker skulle uppskatta. Jag säger bara, detta är metal!

Oscar Petersson

UNDERGROUND MOON - "UNDERGROUND MOON"

(Revolution Entertainment) § §

Linkin Park har onekligen sporrat en hel generation. Här ser vi en halv hybrid av dem, en blandning av intensivt scratchande och halv-hittiga refränger, inte riktigt lika bra som "originalet". Bandet har gömt bort skriken och istället lagt tyngdpunkten på den rena sången, något som hanteras förvånansvärt bra tekniskt sett, dock utan känsla. Det är varken så jag spyr över musiken, bara nästan, men det är inte heller så jag höjer den till skyarna. Ett modernt neo-metal-hit-dussinband.. Tråkigt.

Kristian Forsell

UNDERLORD - "RISE OF THE ANCIENT KINGS"

(Rage Of Achilles) §

Vikten av att vara "true" när ibland dramatiskt usla proportioner. Underlord från Kanada slår sig för bröstet och konstaterar att "This is pure Canadian black death metal from the true frozen North. Fuck The Vikings!!!". Skulle vilja se dessa pinsamma Venom plagiat säga detta inför den nordiska eliten med band som Marduk, Immortal, Dark Funeral och Lord Belial utan att skita på sig. "Rise Of The Ancient Kings" måste medvetet ha producerats uselt för ljudet är om möjligt ännu sämre än det som Venom levererade i början av sin karriär och bortsett från en del hyfsade refränger så är detta verkligen inget att skrämma kidsen med. Nä, jag refererar till ett av spåren på Kristinehamnsbaserade gruppen Anatomi 71s skiva som är titulerat, "Skär Av Dig Hela Jävla Armen Då För Fan Om Du Törs". Jag har sagt det förr och jag säger det igen, Nordamerika kan inte leverera blackmetal.

Ronnie Schmidt

UNLEASHED - "HELL'S UNLEASHED"

(Century Media) § § §

Min första reaktion när jag fick denna platta var, fan - lever de än? Faktum är att när jag började lyssna på dödsmetall "back in the days", så var **Unleashed** ett av de första banden jag diggade, liksom **Entombed**, **Carcass** och **Cannibal Corpse**. Nu har det ju inte hänt så väldigt mycket sedan debuten "Where No Life Dwells", på både gott och ont. Den stora skillnaden ligger väl i Johnny Hedlunds sång, som har blivit lite mer tam på äldre dar, och ska sanningen fram så är väl det här inte riktigt vad jag kallar deathmetal, inte om man ska jämföra med vad man nu för tiden kallar deathmetal. Jag tycker dock fortfarande att bandets logga är en av de snyggaste som har prytt ett omslag. På bandets hemsida kan man läsa att **Unleashed**

skall spela på Wacken till sommaren, vilket borde glädja alla förbannade tyskjävlar som dyrkar allt med lite dist gitarrer och naturligtvis även **Unleashed**. Jag kommer förmodligen att hålla mig någonstans på mitten för att se ifall bandet är något att ha live nu för tiden.

Dick Lundin

VADER - "REVELATIONS"

(Metal Blade) § § §

Polska trotjänarna **Vader** chockar publiken med att inte mangla i maxhastighet i de två inledande spåren. Vad har hänt? Har Doc blivit trött i armarna? Kanske har det hårda pundandet satt spår. Men på tredje låten "Wolftribe" vaknar han till liv, stackars lilla oskyldiga virveltrumma. Jag fastnade ordentligt för **Vader** när de spelade förband till **Morbid Angel** 1998, det var en riktigt fin mangel valborgsmässoafton det året. Uppföljande skivan "Litany" som kom för två år sedan höll inte samma fina klass som "Black To The Blind", det kändes som man endast lyssnade på triggade trummor. På "Revelations" har Peter (gitarr/sång) gett sig fan på att få till lite schyssta arrangemang och melodier till Docs våldsmangel. Det ger helt enkelt bättre låtar, men även om **Vader** fått till det bra, känns det som om det vore på tiden med lite nyansering av soundet. Plattan är lite förutsägbar, både på gott och ont. Avslutande "Revelations Of The Black Moses" visar en annan sida av **Vader**, att variation berikar. Det är så jag vill ha det, jag äter inte pizza varje dag ... nästan i alla fall. **Se intervju i detta nummer.**

Larsa Carlsson

VISCERAL BLEEDING - "REMNANTS OF DEPRIVATION"

(Retribute Records) § § § §

Upptäckte **Visceral Bleeding** i och med släppet av deras enda släppta CD-demo "Internal Decomposition" som släpptes oktober 2000, och i ärlighetens namn så tycker jag den är halvdan samt att ljudet är rätt så taskigt. Men detta är såklart helt ok då det är en demo. Brölaren Dennis Röndum, som också spelar trummor på skivan (vilket han även gör i **Spawn Of Possession**), berättade för mig förra året att en debut-fullängdare var på G. Eftersom jag gillar ovanstående band samt att jag fick reda på att nya plattan kommer vara i sann US-döds anda, så blev jag helt i extas då jag avgudar dödsmetall av den sorten. Nu är då skivan här och jag beställde ett ex såklart. Efter att ha haft skivan på repeat otaliga gånger sedan jag fick den, så kan jag konstatera att jag älskar detta. Denna platta har allt, enligt mig, en brutal dödsplatta ska innehålla: mangel, groove, fet ljudmassa, en sångare som brölar på som en sinnesjuk gris. Mmm, örongodis. Ljudet är klockrent, musikerna är skickliga, skivlayouten är snygg som fan osv. Allt är bra helt enkelt. Det som överraskade mig var att dessa musiker har blivit så himla tighta, musikmässigt alltså. På demon så kändes det som om de var lite osäkra. Kan ju bero på ljudet, vad vet jag? Nä, nu är jag petig. Gitarristerna Marcus Nilsson och Peter Persson levererar det ena stentuffa riffet efter det andra, rena rama rifforgien med andra ord. Grymt. Den enda invändning jag har mot denna platta är speltiden, 26 minuter är lite för kort tycker jag, men det är inget man tänker på. Man är så inne på musiken och gör man längre plattor med sådant här intensivt spelande, så kan det tendera att bli tråkigt och enformigt. Det enda som fattas nu är att bandet kommer till Stockholm för en spelning, så man kan få avnjuta dem live också. Jäkligt kul att det finns så mångra bra brutala dödsakter här i Sverige. Man kan ju inte bli annat än glad. Köp ditt ex av "Remnants Of Deprivation" från: www.visceralbleeding.com. Stöd dödsscenen!

David Lichter

VISION DIVINE - "SEND ME AN ANGEL"

(Atrheia Records) § § § § §

Efter en sanslöst tråkig instrumental introlåt drar **Vision Divine** igång på ett högst trevligt sätt. En hel del powermetal, en stor del **Rob Rock/Axel Rudi Pell**-rock och en ofantlig mängd riff och melodier som min hjärna Helt enkelt inte kan motstå. Sångaren har det obligatoriska ultravibratot och gitarrerna masturberas flitigt. Trummorna smattrar på snabbt men knappast brutalt. Efter en låt hissar jag vit flagg, efter hela plattan är mitt försvar tillintetgjort. När plattan avslutas med en fantastiskt svulstig, smattrande och sliskig cover på **AHAs** gamla örhänge "Take On Me" är saken klar - **Vision Divine** är fenomenalt bra. Jag är dock helt såld på sådan här helkommersiell rock, så om du inte delar min förkärlek för denna genre så bör du kanske se dig om efter något annat. Nyskapande är det nämligen inte, men ibland behövs det liksom inte.

Robert Stotzky

VOID OF SILENCE - "CRITERIA OV 666"

(Code666) §

Tar en titt på skivan och tänker "jasså, sådant där super-evil-trams". **Void Of Silence** det är verkligen rätt ord, de har satsat väldigt mycket på att göra något "stämningsfullt" av befläckad tystnad. De påstår sig vilja binda samman "apokalyptisk doom" med det "industrial-ambienta" och detta borde ju skrämma de flesta på flykten. Långsamt och släpigt samt mycket syntar. Fy fan. Hela skivan låter som ett enda långt utdraget intro. Jag gillar verkligen INTE sån här musik, vill bara stänga av skiten!

Ninni Sjölund

VOMITORY - "BLOOD RAPTURE"

(Metal Blade) § § § §

Vomitory är banne mig pålitligare än pendeltåget. För det var just på ett halvtaskigt pendeltåg mellan Floda och Göteborg som jag första gången konfronterades med **Vomitory** och deras tidigare vansinnesverk "Raped In Their Own Blood". Minns fortfarande hur jag vid en smärre berusning gav hörlurarna till den vänliga tågvärdinnan som först glatt tog emot de, men där leendet ganska snart försvann i ett ansikte fullt av fasa. Den resan blev minst sagt kraftigt rabatterad. Redan då bjöds det på kompromisslöst mangel och sedan dess har de bara fortsatt att utvecklas på varje utgåva, naturligtvis till det bättre. Ett flitigt turnerande har givetvis bidragit till deras utveckling som musiker vilket så väl märks på "Blood Rapture", som med marginal är det bästa som det hittills har släppt. Låtarna är jämnare och känns mer genomarbetade men visst finns fortfarande det glödande kännetecknet där, ett inferno till rens som redan har etablerat **Vomitory** ute i Europa. Välförtjänt och oerhört väntat.

Ronnie Schmidt

THE WOUNDED - "MONUMENT"

(Cold Blood Industries) §

Hela spektaklet börjar med ett intro bestående av samplat regn och åska och med ett ödesmättat piano. So far so good. Sedan rasar allt ihop till en enda svart gothmassa. Jag har alltjämt avfärdat gothmusik som rent avfall. Och med **The Woundeds** senaste verk så får jag mer vatten på min kvarn. Ser en liten ljusglimt i låten "Chaos Spectacle", men det övriga materialet avfärdar jag som trist. **The Wounded** beskrivs ha likheter med band som **The Cure, Katatonia, Anathema** och **Paradise Lost.** Så om någon skulle gilla dem så gillar ni säkert det här.

Daniel Bergqvist

ZIMMERS HOLE - "LEGION OF FLAMES"

(Virusworx Records) § § §

Låt mig börja med att säga att **Zimmers Hole** är fantastiskt roliga. Att ta **Metallicas** gamla slagdänga "Master Of Puppets" och ändra texten till "Napster, Napster, where's the cash that I've been after?" är ett Genidrag, sedan får man tycka vad man vill om **Metallica.** Nu är det inte bara **Metallica** de lånar från. Nej, känner du igen ett riff från något annat stort rockband så är det säkerligen så att de helt enkelt lånat det. En kul idé faktiskt. Låtarna har en stor spännvidd som rymmer både klassisk rock och modern,brutal metal. Med medlemmar från **Strapping Young Lad** är det kanske inte så underligt. Underligt, roligt och rätt så bra, i små och väl valda doser. Ett plus i alla fall för årets hittills bästa låttitel, "1000 Miles Of Cock".

Robert Stotzky

TÄVLINGAR

DEN DEPPIGA TÄVLINGEN

Innehåll: Tre signerade Tiamat singlar "Vote For Love" samt "Judas Christ" poster.

Vilket land bor sångaren Anders Edlund i?

1) Kamerun
2) Malta
3) Tyskland

DEN EFTERBLIVNA TÄVLINGEN

Innehåll: En Korn t-shirt

Är Korn bättre än Hammerfall?

1) Ja
2) Nej
3) Ibland

SISU TÄVLINGEN

Innehåll: Sentenced shoppingbag.

Vilken spritsort kommer inte från Finland?

1) Koskenkorva
2) Finlandia
3) Slivovicja

Orden är på det italienska språket och är tagna från den kände renässans-författaren Dante Aligheris "Den Gudomliga Komedin", Purgatory, Canto XXXI för att vara mer exakt. Fritt översatt blir det någonting i stil med "Den ringa styrkan jag hade, var så förvirrad att min röst stakade sig innan orden hade lämnat organen som skapade dem." En helt perfekt beskrivning av hur det känns att som första intervju bli tilldelad en grupp som i mina ögon borde helgonförklaras.

text: anders thunell | bild: spv

Jag är en av dem som på fullt allvar anser att Ian "Lemmy" Kilmister är gud. Tack och lov, får jag nog påstå, så är det inte Lemmy som jag ska våndas över i telefon utan hans trogne vapendragare Mikkey Dee, som dessutom som en extra bonus visar sig ha ett väldigt munläder och det passade mig perfekt. Allting började när jag var tolv år gammal och satt och åt frukost en helg. Radion var på med något önskeprogram och helt utan förvarning så blev jag mer eller mindre överfallen. På radion hördes en demons skrovliga röst frambringa orden "On iron horse he flies, on iron horse he gladly dies, iron horse his wife, iron horse his life" Det var som ett slag på käften med en slägga, fram till detta ögonblick så var jag måttligt intresserad av musik och definitivt ointresserad av den hårda rocken. Resultatet blev vad jag är idag - en timme utan metal och jag får hallucinationer likt en alkoholist på avgiftning. "Cut the bullshit" som Lemmy skulle säga, du läser inte det här för att få min levnads historia du är här för lite rock´n´jävla´roll med en fet dos metal! Så därför - They are Motörhead, födda att sparka våra arslen!

Tjenare , det är Anders från Slavestate, är det Mikkey Dee som jag pratar med?
– Ja det är det, vad är det för en tidning förresten ?
Slavestate, det är Sveriges bästa metalmagasin ...
– Okej , det är bara att köra igång
Alltid aktuella Motörhead är extra aktuella med nya plattan "Hammered". En spontan fråga blir ju, hur känns det?
– Ja det känns ju som vanligt, lite hungrigt sådär. Jag tycker det känns bra, den här plattan gillar vi faktiskt. Ja, vi gillar ju alla våra plattor, vi gör ju musik för oss själva. Jag tycker att den här plattan är lite mer melodiös än vad förra var, har du hört den nya?
Jag kan lyckligt säga att det har jag gjort - men jag tycker att den bitvis är hårdare faktiskt?
– Melodiösare än den förra tycker jag. Den förra "We Are Motörhead" var lite mer aggressiv om man säger så. Den här är lite mer rockig, lite mer rock och kanske lite blues i den också men absolut stenhård.
Det kan man ju lugnt säga...
– Ja för fan det är ju fortfarande **Motörhead** tack och lov, den håller en bra kvalitet tycker jag med tanke på att vi faktiskt har spenderat mindre tid på den här än vad vi gjorde på den förra.
Åh fan...
– En helt ny producent Thom Panunzio har vi använt, men i och för sig när vi säger producera så tror ju många att det kommer in en kille och säger att så här ska det låta. Det funkar ju inte riktigt så, utan han är ju med och föreslår så att säga. Han hjälper ju oss med ett perspektiv utifrån liksom, så det var ganska bra. Det funkade bra med Thom tycker jag.
Hur får ni ihop elva skittajta och bra låtar när ni alla bor i olika delar av världen?
– Phil och jag flyger ju över till LA när det är dags att skriva låtar, jag och han skriver ju nästan nittio procent av musiken och Lemmy har alltid skrivit texterna och sedan så sätter vi ihop det . Det sätt vi skriver på är rätt så spontant egentligen, det vi får fram är vad som hamnar på tape, det är inte så mycket "nittpicking". Det är inte `a la **Queensryche** var - med att göra demos, lyssna, gå igenom och sen gå tillbaka och göra om refränger för att en not sitter fel. Det vi känner är det som kommer ut helt enkelt, så det är ganska spontant. Men det gör det ju ganska ärligt också.

INTERNA KRAVALLER

Hur mycket av det som ni skriver hamnar på plattan sedan då?
– Nästan allt, vi skriver de låtar vi behöver. Efter det så längtar vi efter att åka på turné. Vi är ju inget studioband för fem öre alltså. Det är kul att få komma in och vara kreativ men vi måste därifrån. Vi bråkar för mycket och det är ofta ett jävla liv.
Så ni bråkar inte lika mycket på turné?
– Nej för fan, då har vi bara kul. Men det här är ju liksom "kul" bråk i och för sig, det är nyttigt familjebråk kan man säga. Vi bråkar som en familj, för det är ju precis det vi är, men sedan är det dags att dra alltså. Den här plattan kanske har blivit lite annorlunda eftersom vi har fått vara i fred i studion den här gången.

Det har vi ju inte riktigt varit tidigare, vi får ju alltid sticka iväg mellan alla jävla sessions och åka iväg på fjorton dagar här och en månad där också vidare. Men den här gången åkte vi faktiskt bara iväg fjorton dagar från Seattle till San Diego på en liten stöpare emellan och det kändes bra för det brukar vi ju vilja göra för det blir ganska "live".

Jag tycker om att ha några gig emellan när man är i studion så man inte säckar ihop helt där inne, för det är ju en helt annan värld där utanför studion.
Du tycker inte att man tappar koncentrationen när man drar i väg på en turné sväng bara sådär?
– Nej, tvärtom, jag tycker att koncentrationen höjs faktiskt. Är man i studion hela tiden så blir man lätt blind efter ett tag. Det blir ett slags jävla vakuum där inne och då blir det lätt att tycka att en del saker är bra som kanske inte är så bra, det har jag kommit fram till i alla fall. När man åker iväg och glömmer allt för en stund och

kommer tillbaka med ett friskt sinne, lyssnar på någonting och säger "fan, den här är ju skitkass". Det hörde man kanske inte innan.

Vad brukar ni göra med sådana låtar, spara för att putsa på eller?

– Nej, de kastar vi åt helvete. En låt äkte ju bort på den här skivan.

Jaså?

– Ja, den var helt värdelös. Jag sade till Lemmy att den här låten låter som "en liten skolflicka som skuttar till skolan hoppandes på ett ben och la-la-la:r" . Det här är ju ta mig fan den sämsta skit jag har hört sa jag.

Det är ju onekligen lite svårt att tänka sig att Motörhead skriver en sådan låt?

– Det blev någon sorts jävla ramsa av det "ne näneeee" du vet ... så blev det och jag bara "What the fuck is this?" Där ser man , det lät bra när vi åkte - när vi kom tillbaka så var det bara en katastrof och det tyckte nog de andra också, så den fick dra. Den var alldeles för soft - den hörde hemma hos **Backstreet Boys**, men inte hos **Motörhead**. Musiken var ju inte heller så bra så det var ju inte bara Lemmys fel, hela låten var kass. Vi brukar inte kasta in några utfyllnads låtar. Vi har gjort det en gång vet jag, och det erkänner vi utan problem. Det är en låt som heter "Night Side" på "Snake Bite Love"-plattan, den tyckte vi var för jävla kass, men vi var bara tvungna att ha med den för vi hade inga låtar.

Ni kunde ju ha gjort en cover eller något ?

– Nja, vi var utbrända. Den plattan hade vi så kort om tid på oss att göra. Det är väl den plattan utav de sedan jag kom med i alla fall, som vi alla tycker att vi skulle ha haft en tre-fyra veckor till på oss. För potentialen i den plattan var ju skitbra och det blev en bra skiva, men med på den skivan är ju den jävla låten "Night Side". Det är många som gillar den låten som fan. Vi ville slänga den men vi kunde inte, våra skivor är ju inte så långa till att börja med om man säger så.

Förutom live plattorna då...

– Ja de är långa , men vi kommer ju fan ut med en LP om året, så ni får ju hålla er till godo med det.

Fast nu har det väl nästan gått två år sedan sist, det känns i alla fall som en evighet.

– Nja, ett och ett halvt blir det väl.

Och under tiden har ni hunnit med att släppa "Boneshaker" DVD:n också....

– Just det, den har ju gått igenom taket kan man väl säga.

Själv så tycker jag den är snuskigt bra, en väldigt bra ursäkt för att köpa sig en DVD spelare

– Vet du vad jag tycker är bäst med den? Det är mycket valuta för pengarna, det är bra paketerat, hela upplägget är schysst. Lite förbannad är jag över trumljudet förstås. Min vänstra kagge är bort gejsad inklusive pukor och cymbaler det ända jag hör egentligen är virvel och höger kagge. Tyvärr kunde vi inte mixa om det för att tyskarna hade lagt så mycket promotion pengar på datumet när den skulle komma ut så den skulle ha blivit försenad ytterligare en månad. Så jag lever med det , om man lyssnar på det så är det kanske bara en sådan där grej som jag hör men jag tycker att det kunde ha blivit mycket bättre. Men överlag så tycker jag att det är en jättebra produkt om man ska kalla det så. Det finns ju en massa extra, jag har ju inte hittat allt själv än.

Jag har problem med att hitta något extra godis på DVD:n, så det är bra gömt.

– Du har väl hittat Wacken? Låtarna från Wacken festivalen?

Jepp !

– Sedan vet jag att det är en massa gömt i fotogalleriet, men jag har inte hittat det heller, så tyskarna skulle skicka upp en lista till mig. Det är tydligen en massa grejer. Det är lite ballt va?

Jovisst är det. Jag läste faktiskt en recension av "Boneshaker" för cirka två veckor sedan...

Åh fan, var vad det för nåt då?

OSTABILA TRUMMISAR

Det var i tidningen Close Up. Fast jag är inte så säker på att han som hade recenserat den hade sett på själva DVD:n, eftersom det stod att Motörhead hade Eddie Clarke som gäst trummis på en låt.

– Gästtrummis? Nej, men det var ju helt fel, förhoppningsvis hade de bara skrivit fel. Han var ju med och gästa och faktiskt så var det meningen att vi skulle ha haft alla med, vi ville ju ha alla **Motörhead** formationer.

Åh fan det hade ju varit rätt grymt.

– Men det blev inte så, vi ville ha Wurzel, Robbo, Taylor, Peter Gill och alla andra som hade varit med i **Motörhead** på någon låt efter vårt gig ,då kunde de ha gått up i olika formationer. Men Taylor kan ju inte spela alls längre, så han tackade nej.

Som på den gamla goda tiden då , han kunde ju knappt spela då det begav sig, väldigt ostabil om man säger så

– Nej, han var ju inte så där toppen och det sista jag hörde var att han åkte ut från nåt garageband i L.A.

Men han tackade som sagt nej och Robbo, han är ju galen så han var vi i och för sig glada över att slippa.

Wurzel ville gå up men han är så jävla strulig så han fixade inte det och sen har vi ju Eddie som alltid kommer upp och jammar med oss när vi är i London och Brian May var ju med, fast för oss så är det gammalt och dåtid nu.

Första singeln från "Hammered" verkar bli "Shut Your Mouth"?

– Är det så?

Det verkar så på er hemsida i alla fall, det körs en ganska massiv kampanj från webbmastern på den låten i alla fall.

– Nej , faktiskt så tror jag det blir "Brave New World", för vi spelade in den videon förra veckan, men också en video till "Serial Killer". Det kommer vara två separata videos men de hör ihop.

"Brave New World" är min favoritlåt från nya plattan faktiskt

– Ja det är en av mina också. Men "Shut Your Mouth" låter ju väldigt mycket **Motörhead**.

"Shut Your Mouth" ger ni bort gratis på nätet också...

– Jaha? det är mer än vad jag visste faktiskt, det var ju trevligt. Vi är ju sådana dinosaurier, för att vara helt ärlig så går jag fan inte in där, vi är så dåliga när det gäller datorisering. Phil är väl den bästa av oss när det gäller att skriva e-mail, inlägg och sådant där. Men jag är jättekass.

Vad händer nu efter släppet - var startar turnén ?

– Vi börjar med en turné i USA under april och maj, allt som allt 38 gig tror jag. Sedan är det juni-juli-augusti festivaler i Europa. I september är vi i Sydamerika och Asien, i oktober och november så kommer vi tillbaka i Europa och gör vår turné för den här LP:n

Jag räknar kallt med att Sverige är med i planeringen....

– Du får räkna med många gig här, minst en fem-sex stycken för annars blir jag inte nöjd. För att då ska vi åka från Ryssland till England, Sverige till Spanien, Finland till Grekland. Förmodligen med **Anthrax** som förband och något tredje bra band så det kommer bli en rätt stor spellista. Vi är bokade på Wembley Stadium den 19 oktober vet jag, och Heineken Center i Amsterdam, så vi ska upp på arenor igen i Europa

I Sverige också?

– Nej, det tror jag inte, det hoppas jag att vi inte gör. Jag ser hellre att vi spelar på fler och mindre ställen, för det är bra i och med att Sverige inte är så jävla stort än för oss på det sättet. Det är dumt att komma hit och spela på Scandinavium för en tredjedel av kapaciteten, men i många andra länder kan vi gå tillbaka till arenorna faktiskt.

Så det går bättre och bättre alltså?

– Det verkar vara ett litet uppsving just nu måste jag säga. Jag och Lemmy har varit ute på pressturné nu i några veckor och alla har samma vibe. Det går väl inte bättre, men det verkar som om folk vill lyssna lite på **Motörhead**.

Är det fortfarande som förr i tiden, folk köper inte plattorna men går på konserterna?

– Ja, det är lite så. Det är ju så med nästan alla gamla band nuförtiden, de går och köper en "Best Of". Fast vi säljer faktiskt lite mer skivor år för år. Vi plockar upp en hel del nya fans, den yngre generationen.

De som inte bara stirrar sig blind på "Ace Of Spades" kan jag tänka mig?

– Fast jag tycker nog vi har lyckats omvända våra dammiga gamla fans också , de tycker om våra nya plattor också. Om att stå kvar och stampa på "Ace Of Spades" fattar nog de flesta, att om vi gjort det hade bandet varit slut för femton år sen. Det måste var en nyans och det måste gå framåt på varje LP. Det är inte 1975, det är 2002 och vi har ju åtminstone sparkat in oss själva i nittiotalet, och det får väl vara modernt nog för oss i alla fall. Men vi skriver för oss själva och då blir det så.

Ni skriver det ni vill höra, det vill säga musik ni skulle vilja lyssna på?

– Så är det, det är hur vi tycker att **Motörhead** ska låta. Vi tänker inte två, inte en gång ens på vad skivbolaget eller vad våra fans vill höra utan vad vi själva vill ha. Den dagen vi börjar lyssna på vad folk tycker och tänker och skriver efter det, då är det över skulle jag vilja säga.

Då hoppar vi raskt. Låten "Serial Killer" är ju väldigt annorlunda, hur kom ni på en sådan idé?

– Jag får nog be Lemmy, för plattan var faktiskt färdig när den grejen kom upp. Han ringde och sa att "jag har ett par ord jag skulle vilja tala in". För mig så är det ju varken "make or break". Vi skulle ju ha Triple H med på LP:n och vi visste ju att han inte kan sjunga. Det var ju bra att han fick stå där och ryta med Lemmy då.

Ni skulle bara ha med Triple H på plattan?

– Ja, vi ville involvera honom i den. För att han är så jävla cool, han är jätteschysst mot oss.

Ni har väl med "The Game" som bonusspår och det är väl Triple Hs signatur melodi ?

– Just det! Från början så var det ju bara en rolig grej, folk tror ju alltid att det är en massa planer bakom allt men så är det ju inte. Vi fick höra att någon från WWF älskade oss och ville att vi skulle spela. Det var ju bara en liten rolig avstickare för oss, men det växte till gigantiska proportioner. Jag menar när vi spelade i Astrodome i Houston så spelade vi i den största PayPerView sändningen genom tiderna. Det var nästan en halv miljard människor som tittade på i fem olika kontinenter, det är liksom så jävla stort. Efter det så har vi haft en kanonkontakt och han har hjälpt oss mycket och han ville så gärna vara involverad på något sätt. Om det så bara var ett pip på skivan så skulle han ha blivit väldigt stolt över att ha varit med.

Rent krasst så, tror ni att ni kommer sälja mer i USA tack vare Tripple Hs medverkan med tanke på den gigantiska cirkus som wrestlingen är ?

– Nej det tror vi inte, vi säljer inte mer av den anledningen. Det gör vi absolut inte, det var mest en kul grej för honom och oss. Det kan ju kanske hända att vi får en del promotion genom deras sida, det är ju bra att vi kommer ut och syns. Vi spelade på Letterman och Jay Leno och vi var nog det första bandet i historien vars skivförsäljning sjönk veckan efter de varit med på "The Tonight Show", fan vad vi har skrattat åt det länge. Ett litet sket band som går på och spelar på "The Tonight Show" säljer ju som fan efter en sådan grej, oavsett om de är bra eller dåliga. Men vi sålde fan mindre efteråt, det föll sakta ner. Jag tror inte på sådana där promotion jippon för våran del, sådant har vi lagt ner sedan ett bra tag tillbaks. För att vara helt ärlig, så skiter vi i allt sådant, vi vill bara ha så att vi kan ta oss runt och det har vi när vi kommer och spelar i städerna. Det är ta mig fan slutsålt!

Det är ju inte undra på, jag menar ni har ju verkligen ett välförtjänat rykte som liveband.

– Det är ju det handlar om , vi är inte här för att sälja som **Limp Bizkit**, utan vi är här för att visa att vi gamla gubbar fortfarande kan spela röven av alla nittonåringar som tror att de är "bad ass motherfuckers"

Det är lite utav den gamla skolan, där man gör skivor för att åka på turné, och inte som idag då en del bara turnerar för att sälja in plattorna så mycket som möjligt, där turnerandet har blivit ett nödvändigt ont?

– Ja det är ju det och det är ju därför vi fortfarande finns. Fast grejen är ju den, att gör man inga plattor så finns man ju inte med på kartan. Sedan är det ju lite kul att gå in en gång om året och vara lite kreativ i alla fall. Jag och Phil skriver ju jävligt mycket och vi tycker ju om att vara lite i studion, men det finns ju en gräns till slut då måste man ju bara ut och spela. Det är ju en ganska fin kombination, när man är riktigt jävla trött på att turnera då är det dags att gå in i studion och sedan när man står och hoppar i studion då är det dags att turnera igen. Vi är som hundar som bara väntar på att släppas loss.

Så är det , jag hoppas du har fått lite grann nu , för nu ringer tyskarna här och de har hållit på i en tio minuter tror jag. Har du någon sista fråga eller ?

Nej, jag vill väl bara passa på och tacka för intervjun och i mitt tycke jävligt bra platta.

– Då ser vi dig i sommar i Karlshamn då?

Räkna med det, jag står längst fram!

Efter den här intervjun skrevs så har jag faktiskt hittat en del godis på "Boneshaker" DVD:n. För alla ni om har DVD:n, men inte lyckas hitta något godis så kan jag bara säga - pröva med att trycka höger när markören står och blinkar på spaderttecknet inuti "Rouge Gallery".

December Wolves är ett band som jag inte har hört tidigare. Inte förrän "Blasterpiece Theatre" kom i min väg. Kanske är detta något jag borde skämmas över? Ja, vad vet jag? Hur det nu än blir med den saken så blev bekantskapen med detta Bostonbaserade bands andra fullängdare en överväldigande upplevelse. Om det inte varit för att jag låg ner när jag först lyssnade på skivan hade en whiplashskada kommit som ett brev på posten.

text: lars ekenryd | bild: earache

Efter de välbehövliga varningarna som introducerar det första egentliga musikspåret "Desperately Seeking Satan" gör man säkrast i att hålla i sig och låta sig översköljas av en massivt brutal ljudmatta, sällan hörd på denna sida Vintergatan. Visst, det finns ultrabrutala band som får fläsket i kinderna att dallra när man drar upp volymen på stereon, men det är handen på hjärtat, bara ett fåtal som kan fylla ljudångvälten med så pass substans och intressanta ingredienser att det inte känns tradigt eller tårta på tårta efter två tre låtar. Trion (Brian O'Blivion - gitarr och sång, T. VanDono - rytmgitarr och Smails på sång) från Boston bjuder villigt på ett fritt fall där nästan allt kan hända och där förutsägbarhet är ett skällsord. Med tanke på att det ändå är fyra år sedan första plattan "Completely Dehumanized" kom ut så borde alla som väntat på detta släpp få en smärre orgasm. "Completely Dehumanized" är långt ifrån en dålig platta, absolut tvärtom, men når inte riktigt upp till de höjder eller ner till det djup som däremot "Blasterpiece Theatre" gör.

Efter en rad lyckade händelser och under Slavestates proffsiga försorg har jag två veckor senare December Wolves gitarrist och låtskrivare, Brian O'Blivion, på tråden från vad jag antar vara Boston. Faktum är att det är en brud som ringer upp och lägger allt till rätta så att det är klappat och klart för Brian att sedan ta över och köra ytterligare en i raden av många intervjuer.

Efter ett lite stelt utbyte av artighetsfraser känner jag att det inte är läge att vila på hanen utan köra igång intervjun. I ett försök att mjuka upp den tystlåtna och något ordkarga Brian börjar jag med en basfråga vad namnet December Wolves kommer ifrån och betyder. Med en lika torr och avmätt stämma som inledningsvis förklarar Brian att det är ett namn som låter tufft, helt enkelt. Det var ett namn som dök upp för ungefär åtta år sen. De tyckte att det lät ondskefullt, coolt och på något vis intensivt. Något som de flesta är rädda för, som han uttrycker det. Som en följdfråga frågar jag om det är just kombinationen December och Wolves som gör det så tufft. Brian svarar med ett släpigt "yes". Något säger mig att den här intervjun inte kommer att flyta på som man skulle önska. Men skam den som ger sig. **Ni är nu en trio, har ni alltid varit det, frågar jag med ny entusiasm.**

– Nej, inte hela tiden. Vi har varit en trio sedan 1998 ungefär. Vi har haft någon som hjälpt oss med trummorna och sånt, men bandet har i grund och botten varit en trio sedan dess.

Inga planer på att plocka in en fjärde medlem då?

– Egentligen inte. Inte för tillfället i alla fall.

Det har gått ett tag sedan ni släppte ert album "Completely Dehumanized", närmare bestämt fyra år. Hur kommer det sig?

– Vi är i och för sig inte så fast beslutna vid att få ut ett nytt album varje år. Men vi har haft våra upp- och nergångar under de här åren. Som jag så så hade vi en trummis ett tag och även en basist. Vi försökte fokusera oss så mycket som möjligt på att nästa platta skulle bli ett klart avsteg ifrån "Completely Dehumanized" och att göra något nytt. Hur som helst blev vi tvungna att gå tillbaks till att vara en trio, som sagt. Det funkade inte annars.

Ni kanske har några andra projekt på gång samtidigt som gör sitt till att det tar tid?

– Faktiskt så arbetar jag även med ett annat band. Något mer åt grindcorehållet.

Vad heter bandet?

– Inget namn ännu. Vi har bara börjat samla ihop medlemmar och skriva material ännu. Det lär kanske ta ett tag till. Men i slutet av sommaren så...

MORE THAN A FEELING

Boston, staden i "det förlovade landet i väst" kommer nog alltid att bli starkt förknippat med den traumatiska tid under sjuttiotalet då gruppen med samma namn härjade på både listor och skivspelare. Vem vaknar inte fortfarande kallsvettig med tonerna av "More Than A Feeling" i huvudet? Nåväl, trots denna något bisarra tid i Bostons historia har staden tydligen återigen repat sig och fostrat band i stil med December Wolves. Onekligen har December Wolves ett helt annat koncept är stofilerna i gruppen Boston. Jag läser på deras hemsida att "December Wolves ser världen som en gravplats, ett dött ställe, ett ställe inte ens värt att bevara." Jag frågar därför Brian lite flummigt om han skulle kunna beskriva deras nya platta.

– Jag skulle vilja beskriva den som en audiell skräckfilm. Det är nog så jag skulle vilja beskriva den. Man måste ha ett öppet sinne för sådant här. Det är inte melodiskt, inte heller poppigt, i stil med popmelodier. Det går inte att förbereda sig inför den. Den är på det viset skrämmande.

Skivan innehåller en hel del samplingar och ljudklipp från vad jag antar är skräckfilmer?

– Ja, det finns många godbitar med. Vi har gjort många av samplingarna själva där vi spelat in saker runt om i världen. Gamla radiosändningar och annat som ingen egentligen lär hitta mer.

Ja, det var inte lätt att kunna erinra sig var t eller i vilken film man hört det eller det.

– Det är mycket undergroundgrejer som bara finns att hitta på just den här skivan.

Vilken är det största skillnaden som du ser det mellan "Completely Dehumanized" och "Blasterpiece Theatre"?

– Den huvudsakliga skillnaden är...,egentligen finns det ett par saker som utgör stora skillnader skivorna emellan. Hastigheten till exempel, "Blasterpiece..." är mycket snabbare. Produktionen är mycket mer intensiv, det är ett större ljud, gitarrerna fungerade mycket bättre och sången håller högre kvalitet. Förhoppningsvis är det vad folk förväntar sig efter fyra år. Utan att vi för den sakens skull har sålt oss.

Man får intrycket av att det handlar om att gå tillbaks till ett old-school röj?

– Ja det är definitivt så att produktionen är mer här och nu, och på så vis mer intensiv. Det är på sätt och vis en utvecklad form av vad den naturliga utvecklingen leder till. Vi gör inte det här för att vi tjänar en massa pengar på det, vi gör det för att vi älskar det. Vi skriver helt enkelt musik och texter som vi själva vill höra.

På tal om texterna så läste jag på er hemsida, och jag citerar: "the album is as blunt as it can be, the realism tinged with paranoia and doubt". Är det ett citat du kan hålla med om reflekterar texterna på skivan?

– Ja, det är i huvudsak vad det handlar om. Det var i och för sig Smails som skrev det och därför har nog han den bästa förklaringen. Men skivan i sig är absolut ändå sjukare. På vissa ställen är texterna väldigt svarta och surrealistiska. Ibland är det svårt att återge sånt man stöter på, jobbiga saker och sånt, men man måste ibland läsa mellan raderna. Är man riktigt uppmärksam förstår man vad som händer. Texterna skär absolut igenom ytan, ner på djupet.

Känner du dig nöjd och belåten med "Blasterpiece Theatre" då?

– Ja, det är den första plattan jag producerat. Jag är verkligen nöjd med den. Vi har spenderat en hel del tid på den och gick igenom varje liten detalj. Den har det ljud jag vill, inte för rent och inte för skitigt, utan hamnar någonstans däremellan. Det är första gången jag kan gå tillbaks till något jag gjort, lyssna på det och fortfarande känna mig nöjd. Jag är fullt tillfreds med resultatet.

Det tog riktigt lång tid att fullfölja skivan, eller hur?

– Ja, egentligen så startade förberedelserna inför produktionen av skivan sent under 2000, i december någon gång. Själva produktionen började i mars året därpå, 2001. Vi har mer eller mindre arbetat på skivan varje dag sedan dess. Vi har gått igenom varje liten aspekt och detalj på skivan. Det var först i oktober förra året, vid Halloween, som vi började bli klara. Vi ville att allt skulle bli precis så som vi ville att det skulle bli. Men eftersom det var jag som satt bakom spakarna så är det mitt fel att det tog nära på ett helt år.

Man kan höra på skivan att den verkligen är grundligt genomgången.

– Jaha, tack så mycket. Det är det vi siktade på också, det perfekta soundet och den perfekta skivan vi alltid tänkt på. Vi är väldigt nöjda, som sagt.

DÖDA FOLK ISTÄLLET

Brian talar både tyst och fåordigt och svarar nästan motvilligt på mina frågor. Så tyst talar han att jag får pressa luren mot örat för att överhuvudtaget höra vad han säger, trots att jag redan inledningsvis bett honom att höja rösten lite. Hursomhelst så kunde jag inte släppa det här med December Wolves texter och vad som egentligen låg bakom ett sådant innehåll. Vad har du för syn på livet och den värld vi lever i, tyckte jag därför var en i allra högsta grad berättigad fråga för att stilla en sådan undran. Inte helt oväntat blir Brian en aning förbluffad över frågan och jag måste förtydliga med att ge en ledtråd om att det handlar om en mer filosofiskt vinklad fråga. Han verkar dock uppskatta frågan och gör ett försök att även besvara den.

– Den här världen har verkligen tappat greppet. Det har hänt en massa skit... Jag menar, med regeringen här, hur de arbetar; hur de "fucked me over" för en rad olika anledningar. När man ser på omvärlden så är den ju inte heller allt för positiv. Det finns naturligtvis en del saker som jag uppskattar, men när man ser på hur det fungerar i världen blir jag verkligen störd. Världen är så "fucked up" just nu.

Det är något som också speglas i texterna på skivan?

– Ja, det är ett sätt att lätta på trycket. Om jag inte gjorde det här skulle jag kanske döda någon, jag vet inte... Jag gör det jag gör och det är väl en del av det.

Är det också en drivande kraft för att fortsätta göra musik, att kunna få utlopp för ilska och så vidare?

– Absolut! På ett lagligt sätt kan vi ge utlopp för vår frustration. Det är en sak man kan ha kontroll över i den här okontrollerade världen. Det var inte så i början av bandets karriär. Numera vill vi ha kontroll över allt som sker även runt omkring bandet, med promotion, fotosessioner, artwork osv.

Musiken verkar vara en kanal och ett utomordentligt bra redskap för dig?

– Ja, jag måste hålla på med musik. Om det inte vore **December Wolves** skulle det vara något annat band. Antingen det eller det bandet, det spelar inte så stor roll.

Nu har du även ett annat band vid sidan av, eller är det fler projekt i rörelse?

– Nej, som jag sa, det är bara det här bandet som vi är i färd med att plocka ihop. Det är förmodligen mer än bara ett projekt. Det blir ett stadigt band som drar iväg på turné och allt sånt. Det kommer att bli ett mer renodlat grindcoreband. Jag är nyfiken på att samarbeta med andra och då även inom andra genrer.

BAKOM FASADEN

När jag talar med Brian O'Blivion på en knagglig telefonlinje över Atlanten har jag svårt att föreställa mig honom som mannen som till stora delar ligger bakom det kontrollerade kaos av massiv "snobbmetal", som en god vän föredrog att kalla det. Han är lågmäld, talar otroligt tyst och ger sken av att vara väldigt försynt. Utan att lägga några onödigt fördomsfulla värderingar i på vilket sätt jag uppfattar honom via telefon så ger han ett sympatiskt och nästan lite väl samlat intryck. Inte minst jag blir glad över att musiken kan vara ett medel för att inte brytas ner i en sjuk värld.

När vi talar vidare kommer vi också in på skivans artwork och symboliken bakom det: en välklädd man i slips och kostym, som i ena handen håller en blodig machete och i den andra välsnörd bunt med rep. Därtill kommer det minst sagt Medusa-liknande huvudet med ett relativt stort antal ormar av olika arter och kön vilt slingrande ut åt olika håll. Brian framhåller att det absolut finns en tanke bakom målningen på skivans booklet. Han beskriver hur bilden visar en proper man i sin kostym och allt, men som å andra sidan också är galen. Den sidan hos mannen är det få, om ens någon, som får se, förklarar Brian. Det är lite av fifty-fifty, en man som man ser nästan varje dag i sin fina kostym och slips fast bakom fasaden. Det är alltså mer en filosofisk tanke bakom bilden än ett rent politiskt budskap?

– Ja, det är ett mer filosofiskt tema. Som t.e.x i en av texterna, "the more I get, the more normal I become". Där någon utåt sett är "normal" men som också kan vara en horribel människa. På samma sätt som han också visar på att världen är tudelad och att saker och ting inte är vad de ser ut att vara.

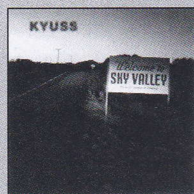
När tiden stuckit iväg och jag fått ett rödflammande blomkålsöra som inte är av denna värld gör jag ett försök att på ett smidigt sätt runda av intervjun. Jag frågar därför avslutningsvis hur responsen på den nya skivan varit, även om den inte släppts på marknaden ännu. Föga förvånad blir jag när Brian berättar att det lilla han än så länge hört har varit positivt och tillägger att han förmodligen lär få höra mer de kommande veckorna. För att inte tala om efter releasen, inflikar jag förnumstigt. Brian svarar bara med ett överseende "ja" och jag tycker mig ana att det kommer att bli en sjusärdeles urladdning i replokalen samma kväll.

STONERROCK

SLAVESTATE HYLLAR DEL 3

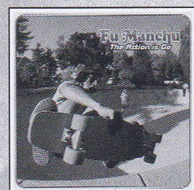
Vad är mer sommar än en dos ökenrock, eller stonerrock som man också kan kalla det? Begagnade Black Sabbath-riff, fuzzboxar, rökverk och grusiga gitarrer är inskrivet i manualen. Dags för Larsa och Ronnie att än en gång damma av i skivhyllan, denna gång för att fiska efter stonerskivorna vi spisat mest.

KYUSS
"Welcome To Sky Valley" (1994)

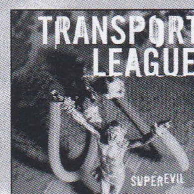
Legendariska **Kyuss** hade så gott som skapat en klassiker med "Blues For The Red Sun" så förväntningarna var oerhört uppskruvade inför detta album. De levde dock upp till de och levererade återigen ett sjuhelvetes groove. Inget annat stonerband har genom åren på ett så effektfullt sätt kombinerat psykadelia, groove och metal. Så, gassa i solen och lyssna på riffet i "Gardenia" eller den härliga mångfalden i "Odyssey" som så väl beskriver fenomenet **Kyuss**. Det är svårt att komma närmre nirvana än såhär...

FU MANCHU
"The Action Is Go" (1997)

Låt gå för att **Fu Manchu** just nu är i en förhoppningsvis temporär formsvacka men man kan inte komma ifrån att de med marginal är ett av de mest inflytelserika stonerbanden på 90-talet. På "The Action Is Go" fick vi stifta bekantskap med två nya medlemmar, Bob Balch på gitarr samt ingen mindre än före detta **Kyuss** trummisen Brant Bjork. Resultatet var ganska självklart, fusionen gav en enorm dynamik och ett makabert gung som de på senare år har haft svårt att överträffa. En av orsakerna kan vara skivans producent, före detta **White Zombie** gitarristen J.Yuenger som måste varit full av självförtroende när han vred på rattarna. Bonuseufori dessutom, när de så smakfullt väljer **SSDs** hardcore klassiker "Nothing Done" som val av cover och sista spår. This is the sound of California baby!

TRANSPORT LEAGUE
"Superevil" (1997)

Stonerrock besserwissern opponerar sig säkerligen, men innan transportligan steriliserade soundet var det banne mig sväng i dem. Utan tvekan bandets bästa platta, Tony Jelencovich har hittat sanden vi själva letat efter i Göteborgs territorier. Tungt ökensväng med bra sång, särskilt på hitlåten "Jesus Came". Plattan är helt klart värd ett större anseende, i alla fall i ett internationellt perspektiv.

CATHEDRAL
"Caravan Beyond Redemption" (1998)

Trångsynta genrefascister vrider nog på sig och definierar detta som doom. De har rätt, för visst är **Cathedral** konungarna av just doom, men på "Caravan Beyond Redemption" var det så mycket mer än så. Givetvis som alltid och som alla grovt inspirerade av **Black Sabbath** men nu om möjligt än mer inspirerade av 70-talet.

En Lee Dorrian som sjöng bättre och renare än på länge uppbackat av ett sjuhelvetes gung som är omöjligt att värja sig mot. I den här karavanen agerar vi gärna vägledare.

MONSTER MAGNET
"Powertrip" (1998)

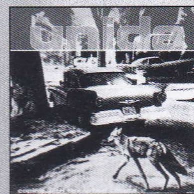
"I'm never gonna work another day in my life, the god has told me to relax...". Undra hur många gånger vi skrek med i den refrängen under 1998. Skivtiteln beskrev ganska väl vad det skulle handla om och Dave Wyndorf visade återigen vem som var "The Space King". Mängder av spår som det tidigare citerade titelspåret, "Crop Circle" eller varför inte charmanta förstasingeln "Space Lord" fick verkligen tillvaron att svänga. Om Di Leva säger sig komma från rymden, varthän i kosmos finner vi då Herr.Wyndorf? Knappast vid bandet på Volvofabriken i alla fall.

FU MANCHU
"King Of The Road" (1999)

Bandets tyngsta platta. Scott Hill och co radar upp hitlåt efter hitlåt, det gungar friskt under skivans elva låtar. Inledande "Hell On Wheels" knäcker med sina blytunga monsterriff, "Grasschopper" är en riktigt höjdare i låtsnickarkonst och härligt flummiga "Hotdoogin´" avrundar plattan innan coverversionen på "Freedom Of Choice". Knappt ett dåligt riff på hela skivan, den är som gjord för att vara ett komplement till stranden och ölbacken. Så jävla tung, ett sånt satans groove! Plattan funkar i alla lägen.

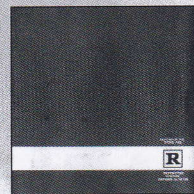
UNIDA
"Coping With The Urban Coyote" (1999)

Till följd av den tragiska nedläggningen av **Kyuss** startade sångaren John Garcia **Unida** tillsammans med gitarristen Arthur Seay , bassisten David Dinsmore och trummisen Mike Cansino. Detta var fullängdsdebuten och förväntningarna var inte direkt skyhöga med tanke på Garcias tid i totalt ointressanta **Slo-Burn**. Långtifrån **Kyuss** odefinierade landskap till ett betydligt rakare och mer direkt ljudbild färdades vi och visst fungerade det.

I en väntat på ett drömscenarium, ett återförenat **Kyuss** så väntar, väntar och väntar vi på nytt material från **Unida**.

QUEENS OF THE STONE AGE
"R" (2000)

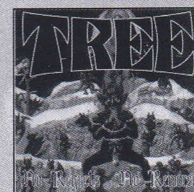
När **Kyuss** saga var all tog gitarristen Josh Homme ett steg från stonerrocken med lite renare och poppigare **Queens Of The Stone Age**. Homme sjunger i sitt nya band och självklart lyser rötterna igenom. Uppbackat av galningen Nick Olivieri på bas väsnas det ganska ordentligt emellanåt, även trumlegenden Brant Bjork (ex-**Kyuss** och **Fu Manchu**) har hunnit med att vandra in och ut i bandet. Uppträdde på Hultsfred förra året med en satans hög volym, var det någon i publiken som kunde lista ut vart herr Homme fäste blicken på?

EL CACO
"Viva" (2001)

Norge har mer än världsberömd blackmetal och inlåsta respektive avlidna utövare. Trion **El Caco** fick Slavestate redaktionen på platt fall förra året med sin debutplatta "Viva" och knockade oss med ett fantastiskt framträdande på Hultsfredsfestivalen tre veckor efter att skivan landat i butikerna. Det mest intressanta bandet inom genren idag. Mer fartfylld än pårökt stonerrock.

TREE
"No Regrets No Remorse" (2002)

Fart och energi, alla sportdrycker kan slängas i papperskorgen. **Tree** är ett av de band som har något nytt att tillföra genren, bandet har en ljus framtid tillmötes om de fortsätter att göra lika bra plattor som denna. Inte speciellt svårlyssnat, det är bara att trycka på play och släppa loss. Det är ju sommar för bövelen!

Bubblare: Kyuss - "Blues For The Red Sun" (1992), Spiritual Beggars – "Ad Astra" (2000), Boogieman - "Boogieman" MCD (2002), Mustasch – "Above All" (2002).

HELL 008 CD

Tyrants From The Abyss

- A TRIBUTE TO MORBID ANGEL -

- Tyrants From The Abyss -

A TRIBUTE TO MORBID ANGEL

FEAT. ZYKLON, VADER, ANGELCORPSE, CENTURIAN, KRISIUN, LUCIFERION, BEHEMOTH, , DIABOLIC INFERNAL and many more... A must for any self respecting MORBID ANGEL fan!

HELL 009 CD

DEATHWITCH are back with vengeance!!! This time with their MOST SICK and PERVERTED album up to date... Raw and primtive Death/Black Metal in the old tradition. A musical journey into SODOM itself!!!

DEATHWITCH

Deathfuck Rituals

WWW.HELLSPAWNRECORDS.COM

INFERNO
METAL FESTIVAL NORWAY
2002

Infernofestivalen, Oslo, Norge (29-30 mars 2002)

Med färska exemplar av Slavestate, en klunk sprit, överlevnadsmackor samt med en obeskrivlig förväntan inför kvällen mötte jag upp min gode vän Vincent på Göteborgs bussterminal. Vår chaufför skulle ta oss till Oslo där vi hade avtalat tid med Dimmu Borgir för en intervju i samband med Infernofestivalen 2002.

text: kristian forsell

FREDAG, 29:E MARS 2002

När vi nått Uddevalla stiger tjugo stycken inte helt nyktra män i 30-40 årsåldern på bussen och under de resterande två timmarna av vår resa kan vi skratta oss svimfärdiga åt deras usla engelska när de försöker övertyga ett par danska hårdrockare i sätet bakom att pröva snus.

I Oslo är vädret kanon och kartorna dyra, men en sådan måste vi ha för att ta oss till hotellet. För att göra en lång historia kort, vägen till hotellet saknade långtifrån omvägar.

När vi checkat in skyndar vi oss till Rockefeller där vi ska hämta våra foto- och presspass. När detta är gjort bestämmer vi oss för att införskaffa lite fin norsk öl att smeka strupen med. Det blev inte helt lätt på en långfredag när allt var stängt. Vi fick helt enkelt ta vårt livs besparingar och köpa öl för endast sextio norska kronor styck hela kvällen.

Första band att spela på festivalen var **Nocturnal Breed.** Det norska trash/deathmetalbandet gör överlag ett starkt framträdande och när stripporna äntrar scenen möts de av ett tämligen fullsatt Rockefellers jubel. Till min stora glädje gör den gamle ex-medlemmen Sven Atle Koperud entré på sista låten, även känd som Silenoz från **Dimmu Borgir.** Det blir till att kolla upp bandets katalog.

Efter spelningen är det dags för min intervju med Silenoz och jag smyger backstage där jag får vänta ett tag innan jag och Vincent blir insläppta till bandets loge

Efter intervjun är vi tvungna att sticka tillbaka till hotellet och lämna alla prylar men vi beskådar sista låten med smått legendariska undergroundbandet **Carpathian Forest**, som övertygade med sin svarta metall. Vi kommer sedan tillbaks lagom i tid för det polska black/trashbandet **Behemoths** show. Bandet som chockerade fler än mig med sitt album "Satanica" har verkligen förstått begreppet "ord och inga visor" samt gjort Polen till en ännu starkare stjärna på metalhimlen. Tidigare nämnda begreppet är en bra beskrivning på intensiteten i bandets musik, live som på platta. Vi

snackar inga mesiga ballader eller kärleksdryffel utan här är det rå satanisk slakt från början till slut.

En kall öl efter alla käftsmällar från föregående spelning gör vi oss förtjänta av. Vi minglar runt lite bland försäljningsstånden där ett black/death metalfan skulle kunna köpa på sig ungefär allting. Här finns det skivor, tröjor, böcker, nitar, ljusstakar, dörrmattor och andra nödvändigheter. Till min stora förtjusning hittar jag den inte helt okända boken "Lords Of Chaos" till ett överkomligt pris. Hade jag inte varit nervös nog tidigare under kvällen så kan jag berätta att jag blev det när jag skådade legenden Hellhammer bland försäljningsstånden. Jag bytte ett par nervösa ord med honom innan jag gjorde mig i ordning för årets hittills största händelse.

Sista bandet för kvällen är festivalens höjdpunkt, Norges stoltheter **Dimmu Borgir**. Ett långt intro med flashigt ljus som reflekteras över pentagrammet på backdroppen gör att man nästan kan ta på stämningen inne i hallen. Enligt mig är **Dimmu Borgir** ett av världens klart bästa liveband, något som de verkligen lever upp till ikväll. Allt är perfekt, scenarbetet, mellansnacket, framförandet, allt utom ljudet som ibland lyckas dölja keyboarden på något oförståeligt sätt. Mina knän bokstavligen skakar när Shagrath kliver fram till mikrofonen och väser "The Insight And The Catharsis" och när keyboarden för en gångs skull får ut sin fulla rätt känns det som att färdas till en annan värld. Plus i kanten är att de kör "Alt Lys Er Svunnet Hen" från "Stormblåst". Det stora minuset är helt klart uteblivna publikfavoriterna "Puritania" och "Arcane Lifeforce Mysteria", men det är något som inte stör helhetsbilden. Det här är större än livet självt.

LÖRDAG, 30:E MARS 2002

Dagen efter är det tungt att gå upp, men man vill ju inte sova bort en dag i världens bästa land.

Vi gör ett obligatoriskt besök på Elm Street Café där vi avnjuter lite dricka och suger in stämningen. Uteliggarna i Oslo är mer än två och för att undvika dem svänger vi in i en affär där de säljer gotiska kläder, nitar och annat nödvändigt. Vi studenter som lever på studiebidrag och knappt klarar en svensk helg på det, skulle knappt klara en timme i Oslo – vilka priser! Trots det är jag tvungen att köpa en **Dimmu Borgir** munktröja för endast 700 svenska kronor, bra att ha ifall det skulle hända något oväntat.

Efter att ha börjat småfesta lite på hotellet bjuder våra snälla rumsgrannar in oss på fest i deras rum där vi kan avnjuta fin norsk black metal och ett par kalla öl innan vi ger oss ner till festivalen.

Vi anländer i tid för att se **Vintersorg**, ett "band" som jag varit mycket skeptisk till på skiva men som jag såg fram emot att se live, gissa om jag blev överraskad. Det är ett helt annat band vi ser live än det vi hör på skiva. Det är tyngre, mer pang på och stämningen från den svenska folkmusiken gör sig, tro det eller ej mer rätt live. Lyckligt nog så sjunger Andreas Hedlund riktigt bra live, till skillnad från det jag hört tidigare. Här fick vi även festivalens helt klart bästa ljud, supertungt och klart. Bandet utgör festivalens stora positiva överraskning och pliktköpen av plattorna är ett faktum.

All-star bandet **Lock-Up** med medlemmar från **The Crown, Napalm Death** och **Dimmu Borgir** är nästa band ut, ett band som jag verkligen sett fram emot att få se. Det tar emot att säga det, men de levde helt enkelt inte upp till förväntningarna. De blir lite väl enformiga efter ett tag och det känns som om låtarna inte levs ut till fullo, energin är helt enkelt inte riktigt den klockrena käftsmäll jag hoppats på. Dock skönt att höra att Tompa Lindberg får skrika halsen av sig igen. Med tanke på mina stora förhoppningar är detta helt klart festivalens stora besvikelse.

Redan 1986 debuterade **Agressor** med sitt första släpp, en split-LP som är influerande än idag. LP:n var den första franska deathmetal plattan som någonsin spelats in och bandet gick därför i täten för genren och är idag kända som en av dess fäder. Trots min uteblivna fanatism för trashmetal och dess like är detta faktiskt relativt okej, åtminstone ett tag då ett schysst ljud hjälper dem på vägen. **Agressor** är inte första bandet under dessa två dagar att ha dedikerat någon låt till den ganska nyligen avlidne Chuck Schuldiner men här gör det med Chucks egna verk, "Evil Eye". Övertygelsen om genren som helhet har dock inte nått mig ännu.

Avslutningen på denna festival skulle tas om hand av våra svenska vänner i trash/black/death-konstellationen **Witchery**. Bandets senaste skiva "Symphony For The Devil" övertygade inte riktigt när jag senast spelade den, det känns som om den sista droppen ur genren redan är klämd men glad i hågen och smått överförfriskad befann jag mig framför scen 00.45 när bandet äntrade scen. Bandet som alltid satsat på en spektakulär show och ett teatraliskt framträdande är minsann inte bättre än att de förmodligen skulle falla utan den. Detta är också mer eller mindre ett litet "allstar-band" med medlemmar från bl.a. **Haunted** och **Mercyful Fate**, så kanske vore det en god idé att satsa mer på huvudprojekten? Festivalen kunde definitivt ha fått en bättre avslutning. Vad sägs om **Emperors** sista gig som avslutning? En önskedröm som knappast går i uppfyllelse och som vi blott kan spekulera i.

SÖNDAG, 31:E MARS 2002

Dags för hemresa. Självklart har vi glömt att flytta fram klockan en timme vilket resulterar i att ordet "bråttom" får en helt ny innebörd. Vem hinner plocka undan ölflaskorna eller plocka ner spaghettin från väggarna? Inte någon med Oslos tyngsta huvudvärk och världens ångest i alla fall för att tvingas lämna detta vackra land, blackmetallens hemland.

Klockan elva har vi checkat ut och hunnit spendera de absolut sista pengarna på söndagsmorgonens obligatoriska rehabiliteringsdryck. Nu återstår det endast fyra timmar tills bussen mot Göteborg sätter fart, och med tanke på tisdagens kommande teoriprov kanske ett par timmar i körkortsteorins land vore lämpligt. Eller varför inte färdas tio år tillbaka i Norges historia, då den aktuella tidpunkten präglades av kyrkbränningar och mord? Vad hade ni valt? Mitt val är lätt, Bergen.

Mustasch

Skall Mustasch bli bandet som återinför Black Sabbath-doftande riff och melodier i världseliten? Mycket talar för det då mästerverket ”Above All” erövrat lista efter lista, rike efter rike. Jag är långt ifrån ensam att kalla Göteborgarnas fullängdsdebut för årets platta hittills, vem kan egentligen låta bli att nynna med i riffet till ”Down In Black”? En trött Ralf Gyllenhammar mötte upp Slavestate mitt på Järntorget för att vandra vidare till ett trevligt vattenhål.

text: larsa carlsson | bild: emi

När vi väl slagit oss ned på varsin stol på krogen Klara i Vasastan med varsin öl ursäktar Ralf sin trötthet med att han just kommit hem från semester i Thailand. Han ser verkligen tärd ut efter den långa flygresan, typiskt att sprallligheten i Ralfs ben skall vara bortflugen en sådan här dag. Med sig hade Ralfs sin flickvän som ivrigt läste igenom Slavestate medan vi andra två gjorde fullföljde våra plikter och snackade om Mustasch. Det är mycket som händer kring bandet just nu ...

– Ja, det är som sagt mycket som händer nu, vi blev idag bokade till Hultsfred, och båda våra plattor skall släppas av EMI i Tyskland. Tyskarna hade inte hört oss innan, men det har varit mycket korridorsnack på bolaget. Typ ”nästa grej vi håller på med är **Mustasch**, hårdrocksbandet”. Vi spelar ute varje vecka, nu på fredag spelar vi på Kashmir i Borås och på lördag skall vi spela på Redbull Open Air i Åre. Vi skall spela i backen medan de åker snowboard. Vi skall stå och mangla medan de åker...

Skojar du? Det låter ju om inte kallt, väldigt annorlunda.

– Nej nej nej ...... allt för konsten!

När man för flera år sedan tappert gick på glesbefolkade Mustaschgig kunde jag aldrig ana att bandet år 2002 skall rensa skiten ur Z-TV och statliga Voxpop. ”Above All” är en skiva som är gjord med hjärtat och kommer att hålla ett bra tag. Som en anekdot ur mitt liv kan jag berätta att jag hade två vänner hemma hos mig när jag skrev frågorna inför denna intervju. För att komma i rätt sinnelag snurrade skivan vi talar om i min stereo, mina vänner var nyfikna och hade aldrig hört ”de där Mustasch”. Dagen efter stod båda två i skivbutikskön med varsitt exemplar av skivan. Black Sabbath dör aldrig, deras arv återkommer alltid i nya skepnader. Att stora EMI skulle snappa upp bandet, det trodde jag aldrig. Hur gick det till egentligen, Ralf?

– Vi hade tur, ”tur och tajming” som Ozzy Osbourne sade. De i **The Soundtrack Of Our Lives** känner ju oss sedan gammalt, de gick omkring i **Mustasch**-tröjor och så var det en på EMI som såg detta. Han tyckte att vi hade en snygg logga och frågade vad är detta? ”Ett hååårdrråcksband från Göttteborrrg” svarade de och efter det skickade vi dem en demo. Vi har på omvägar fått höra att han på EMI tänkt ”det här skall vi ha” redan från första början. Det är förresten Hannes (Hansson, gitarr) som gjort loggan, han är grafiskt kunnig till skillnad från oss andra. Han har massa färdigheter, han har till exempel byggt min våningssäng, och ett barbord där hemma.

... och denna våningssäng är trafikduglig eller?

– Ja fan, den är grym! Han är en jättebra snickare, han snickrar trä och jag snickrar melodier.

Han har inte börjat karva fram egna gitarrer?

– Jo, Hannes farsa slog sönder hans SG när de bråkade en gång när han var femton och inte ville äta sallad. Han har halsen kvar och skall bygga en ny kropp åt den. Han har beställt ritningar på nätet, här snackar vi Mister Handyman. Han har byggt alla våra gitarrfodral och allt sådant.

Fräckt! De är specialdesignade kan jag tänka mig ...

– Det är original Hannes Hansson ....hehe

ARBETARKLASSROCK

Mustasch har alltid värnat om den arbetande människan, när bandet spelar live presenterar Ralf mer än gärna sina bandkamrater genom tillägga vad de jobbar eller har jobbat med. Är Mustasch en form av arbetsklassrock?

– Ja, det är ju det. Även fast vi kommer bärgade hem, det som en slags revolt mot våra träiga föräldrar. Vi vägrade ju att gå i skolan, vi hoppade ju av allihop efter gymnasiet och började jobba med riktiga jobb, till våra föräldrars stora fasa. Första jobbet jag hade var att städa på Posten, sedan har man ju diskat, jobbat på Volvo, bananbåten, diskat på Stena Line och så har jag varit på sjön också. Sedan har jag ju jobbat mycket inom industrin, jag har murat med eldfasta material. Det var ju så att man upptäckte att man tjänade pengar när man jobbade. Varför skall man gå i skolan och inte ha råd att göra någonting? Man jobbade inom industrin under högsäsongen på sommaren, jag var tjugo när jag hade mitt första industrijobb och tjänade tjugo tusen spänn, man tänkte herregud! Då fick man ju smak för det ...

Du heter ju trots allt Gyllenhammar i efternamn, jag

tänker direkt på den gamle Volvochefen P-G med just detta efternamn. Det rimmar väl inte så mycket med arbetarklass?

– Det kan låta lite motsägelsefullt, men det är som det är. Jag är familjens svarta får.

Du är alltså en i den mäktiga "Volvo-släkten"?

– Jag vill varken kommentera eller dementera detta.

Man kan lätt dra sin slutsats hur det ligger till, annars hade han nog dementerat påståendet. Ralfs karriär har fått vänta på sin tid, det var först efter att ha passerat trettioårsstrecket som han fick vara med på riktigt, då som sångare på B-Thongs sista skiva som kom 1997. Nu är Ralf en glad och sprallig 35-åring som står i karriärens början med Mustasch.

– Jag har varit så pass slö, jag har inte tagit tag i det hela och satsat. Då kan man inte jobba runt om i Sverige, för då skall man vara hemma och spela istället. Det har liksom aldrig blivit av, man har varit på god väg med andra konstellationer. Sedan så blev det ofta "nu ringde de från värmeverket i Karlstad, de behöver ett gäng murare, jag tar det". Man har alltid haft kortsiktiga lösningar, men nu sade vi att vi skall spela det vi verkligen vill, vi kör en sista sväng på riktigt.

Det har gått fort när ni äntligen fick någonting gjort.

– Ja, det har gått otroligt fort. Det beror kanske på att vi inte har sneglat så mycket på nutidens band. Eller jo ....Hannes köpte **Fu Manchu**, han har alltid varit skivköparen i bandet. Jag tyckte "Fy fan vad fräckt, vilket ljud!". Efter det var jag ute en sväng med Stenabåten och där var en annan kille som hade ett med sig ett band med ett amerikanskt band som heter **Kyuss**. "Fan, vad fräckt!" tänkte jag, och så började vi spela sånt. Det gick rätt fort när jag insåg att jag inte ville spela sådana riff bara för att det behövs göras, nu gör vi vår egen grej av det hela. Om man jämför **Mustasch** med till exempel **Nebula**, som är typiskt stoner. Nu är vi vanlig hårdrock. Det tog ett halvår innan vi hittade vår formel, se bara på **Black Sabbath**, de lirade ju blues i två år innan det begav sig.

Genren är ju väldigt bred. Ta band som Kyuss, Fu Manchu och Mustasch, de kategoriseras gärna tillsammans men låter väldigt olika. Mustasch är rak refrängstark hårdrock, Kyuss satte stämpeln "stonerrock" med sin nedrökta ökenrock och Fu Manchu utvecklade den vidare med inslag av punk. Den gemensamma nämnaren är förkärleken till ett tungt och grusigt gitarrsound. Lyssna bara till öppningsriffet till "I Hunt Alone", så fattar ni.

– Jag vill varken kalla **Fu Manchu** och **Monster Magnet** för stonerrock. De som egentligen är stoner är **Kyuss** och **Nebula**, de är de som spelar riktigt flummig musik, knarkmetal helt enkelt. Vi spelar sprit-metal, för vi dricker sprit.

Vad har du lyssnat på för att få Mustasch mot ett mer hårdrockande och spritdoftande sound?

– Jag lyssnar på ......hmm ... det är så jävla svårt att säga något, för jag lyssnar inte på så mycket musik faktiskt. Jag spelar mest hemma själv, men ibland så åker det på tidig åttiotalsmetal. Jag gillar framförallt "Mob Rules" med **Black Sabbath** och "The Number Of The Beast", de tycker jag är riktiga höjdarplattor. Jag har varit på väg att köpa **Cathedrals** senaste, jag tycker att den är skitbra. Det är en skiva jag verkligen vill ha. Jag sitter hemma och runkar med gitarren istället, för jag är så slö.

Du skiter i dagens musikutbud kan jag tänka mig ...

– Ja, jag har aldrig varit sådan. Jag har alltid gjort egen musik, när jag skall ner till musikaffären för att testa en gitarr så kan jag inga låtar, jag kan bara spela mina egna. Jörgen (Cremonese, **Whipped Cream**, om ni minns dem?) som jobbar där frågar alltid "känner du igen det här?" Nej säger jag ... "Men det är ju **Candlemass**!" Min musik är inte särskilt influerad.

Hur står det till med låtreserven? Har du någon framförhållning med nya låtar?

– Ja, det kommer hela tiden. Jag har massa riff, refränger och titlar som bara ligger i en stor korg.

Hur går du tillväga då? Gnolar på en trudelutt och försöker få gitarren att låta därefter?

– Många låtar på nya skivan har kommit till genom att man gått omkring på stan i sin helt egna värld. De har bara dykt upp, jag vet inte varifrån de har kommit. Jag har hållit på så här sedan jag var sex år, jag har alltid hittat på mina egna melodier. Jag gjorde egna låtar när jag var sex-sju, till mina föräldrars stora fasa.

CHOCKADE AV LED ZEPPELIN LIVE

Mustasch på scen är en energifylld upplevelse, synnerligen då Ralf får varje konsert att bli annorlunda genom små hyss och underhållande snack mellan låtarna. Ser du själv bandet mer som ett liveband än ett studiodito?

– Vi är mer ett liveband. Jag, Hannes och Stam (Mats Johansson, bas) hade liksom aldrig varit i en studio innan **Mustasch**. Sedan säger producenten "det lät jättebra, nu skall vi göra lite pålägg", då sitter vi som tre fån och tror allt var klart. Det måste kryddas lite sa han, men då undrade vi hur det skulle låta live sedan. Då fick han förklara för oss att "Live är en sak och studio är en sak". Sedan visade han oss en livespelning med **Led Zeppelin**, vi blev helt chockad när vi såg den första gången, det lät ju hur ruttet som helst. Att "studio är studio" har man lärt sig nu, och det kommer vi nog tänka på till nästa platta. Vi har ju piano och akustiska gitarrer med på denna platta, det blir nog mer sådant på nästa. Men inte så att det tar överhanden. Se på **Black Sabbath**, de hade åtta låtar på varje skiva, ta till exempel "Sabbath Bloody Sabbath", den har åtta låtar varav två är helt akustiska. Det blir som andningshål mellan låtarna.

Apropå andningshål och akustiska partier, hur kunde ni vara så dumma att ta bort det suveräna introt till "Muddy Waters" som fanns med på demoversionen?

– Det har jag frågat mig själv också, jag tycker också väldigt mycket om det introt. Det är likadant med introt till "Ocean Song" på vår platta, där hade jag bandmedlemmar och skivbolagsfolk emot mig. Jag sa bara "glöm det, det skall med". Men hela "Muddy Waters" har ju ändrats. Jag har gjort den låten helt själv och sedan kommer andra bandmedlemmar och skivbolagsfolk och lägger sig i. Det är liksom svårt att stå emot ensam och jag anser mig inte vara ett sånt geni, att "jag kom på det här själv och det skall vara så, för det är genialt då". Det har väl kommit med åldern att man verkligen skall lyssna på andra människor, de kan ju se sådant som inte jag ser. Men som du sade, den första versionen på "Muddy Waters", den är flummig och skön.

Det hade kanske blivit knepigt med tre låtar på rad med lågmälda intron, "Muddy Waters" ligger ju mellan "Into The Arena" och "Ocean Song". Men att ändra låtordning hade väl fixat den grejen galant?

– Ja, det där med låtordningen är ett eget kapitel, vi hade velat ha en helt annan låtordning och sprida ut låtarna så att skivan fick en mer röd tråd. Skivbolaget bestämde att de bästa låtarna skall ligga först. Folk, speciellt de som köper in skivor lyssnar bara på de första tre låtarna. När jag var nere i Malmö träffade jag två killar som hade köpt plattan efter att ha hört de två första låtarna, "Down In Black" och "I Hunt Alone". De gick i skivbolagsfällan, jag tycker att det är fult. Man har ingen chans när de på EMI verkligen sätter sig på tvären, det är ju inte Ronka Records i Fagersta liksom. Vi har fått väldigt mycket kritik för just låtordningen, vi har fått mest treor och fyror, treor är ju mer en godkänt ...

Medan Ralf pratar betyg i allmänhet får han en skuff i armbågen av flickvännen som tyst pekar på Slavestates Mustasch-recension i förra numret.

– Va, fick vi en fyra där? Det var ju schysst!

– Men vi har fått treor och fyror, och det enda de har hakat upp sig på är låtordningen. Man borde klippa ut alla dem och skicka till vår A&R som var för den kommersiella låtlistan som vi var emot. Du måste tänka dig, vi är liksom fyra personer i bandet, marknadsavdelningen på EMI, vår A&R, vd:n och en bokare, det är tolv personer ... Jag fattar att vissa band inte orkar. Jag kommer ihåg **Electric Boys**, jag gillade dem som fan när de kom och fattade inte varför de lade ner. Jag träffade trummisen i bandet för ett par år sedan och frågade varför de lade ner. Han tyckte att det var för mycket folk överallt och så jävla mycket tjöt. Nu fattar man ju precis vad han menar.

Hur många fler plattor har ni kontrakt på?

– En skiva till.

Så det blir i alla fall en skiva till ...

– Jodå, det blir det. Nu får jag inte säga försäljningssiffror, men det har gått bra. Bolagets mål var 8 000 och det har vi passerat. Skivan har ju bara varit ute en månad.

RALF SLIPPER FORTSÄTTA MURA I ELDFASTA MATERIAL

Ni har ju fördelen att skivan både syns och är billigare än vad det brukar kosta. 129 kronor kostade skivan när den släpptes, vilket måste anses vara ett acceptabelt pris.

– Vi sade till att det bara är tio låtar på plattan och den kan inte kosta 160 spänn, det är helt meningslöst. Jag köper inga skivor som kostar 160 spänn, aldrig! Vem gör det egentligen?

Skivor med svenska artister på svenska bolag borde logiskt vara billigare än utländska med tanke på förre mellanhänder och så vidare.

– Ja, precis. Vår skiva kostar 129 och jag tycker ändå att det är lite för mycket. Men jag är en sådan vinylkille. Jag minns när jag gick till Grammoforum, där det idag ligger en videobutik. Fyrtio spänn kostade en ny vinylskiva. Alla skivor idag borde kosta hundra spänn. Det är bara bolaget som förlorar på att sälja för hundra istället för 129.

Har du råd att dricka fler öl nu när det går så bra för Mustasch?

– Nja, jag vet inte. Jag tjänade jävligt bra när jag jobbade som svetsare och murare. Det är i och för sig mycket behagligare nu.

Gör du någonting vid sidan av musiken?

– Nej, det gör jag faktiskt inte. Driver omkring och spelar, drar ner till replokalen och hackar i en timme. Jag talar väldigt mycket i telefon och talar väldigt mycket med sådana som dig.

...men att tala med mig är väl roligt? Dessutom skulle ju inget band i hela världen slå stort om det inte fanns massmedium att få uppmärksamhet i?

– Ja, det är ju roligare än att ligga under en oljig maskin i alla fall.

Basisten "Stam" jobbade denna kväll i garderoben på Klara. Då jag hade med mig ett exemplar av både ettan och tvåan av Slavestate, frågade Stam Ralfs tjej vänligt om det var okej om han kunde få låna ena tidningen medan hon läste den andra. Då Ralf och Stam dessutom delar bostad poängterade Ralf för Stam att han var tvungen att se till att tidningarna kommer med hem efter jobbet, även han var sugen på att läsa något kvalitativt. För att återgå till dagens stora tema, arbetarrock, vad har de andra killarna i bandet för intressanta erfarenheter inom arbetslivet?

– "Dojan" är en riktig arbetare, hans föräldrar är arbetare. Han har jobbat mycket med mentalt efterblivna. Hannes, Stam och jag har jobbat ofta på samma ställe. Samma städfirmor, lager och till och med på bandet på Volvo.

Ralf gillar sannerligen de äkta göteborgska knegen, således även att tala om dem. Hamnen, bananbåtarna, Volvo med mera. Han talar gärna om det gamla gänget från Askim som Mustasch-killarna och grabbarna i The Soundtrack Of Our Lives hade, och hur ofta Ebbots mannar och Ralfs dito hjälpte in varandra på sina arbetsplatser.

HITLÅTEN SOM DE ANDRA I BANDET HATADE

Dags att snacka om musiken igen, jag ber Ralf att berätta lite mer om "Above All". Så innan jag låter genomtrötte Ralf kila hem, får han allt ta och reda ut låtarnas bakgrundshistoria och innebörd. Trots att han är färdig för dagen, har han varit mer pratglad än vad jag förväntat mig av en snubbe med "jetlag". Men så är det ju som sagt Ralf och ingen annan, kvar på hans schema för kvällen finns endast "kolla på film med tjejen".

"Down In Black"

– Låten som alla andra i bandet hatade, den var för poppig. Det ju så svårt för de andra i bandet att höra, jag

har ju låten i huvudet och vet hur det skall låta. De tyckte "Versriffet är okej, men refrängen är skit" Dojan visste inte hur han skulle spela, han suckade mest. Så den här låten fick jag verkligen kämpa för.

"I Hunt Alone"

– Det är en låt som alla gillar.

Vad menar du med texten?

– Det var Dojan som frågade, kan vi inte ha en låt som heter "I Hunt Alone"? Han tyckte att "Jag jagar ensam" lät fräckt. Sedan hade jag en text som jag inte visste vad jag skulle döpa till så jag kom och tänka på Dojan och döpte den till "I Hunt Alone" Sedan så har jag alltid varit en ensamvarg, alltid suttit för mig själv och spelat. Den handlar lite grann om mig själv och min egen personlighet. Om att jag vägrar att inrätta mig i ledet. Jag har alltid stått utanför alla trender, jag har alltid varit mig själv.

"Into The Arena"

– Det är en låt som jag hållit på med i tre års tid. Jag har alltid haft det malande riffet och spelat upp det för folk som gillat det. Jag fattar inte vad den kommer ifrån, den är inte inspirerad av någonting.

"Muddy Waters"

– De riffen är inte heller inspirerade av någonting, de har bara liksom kommit. För att återgå till "Down In Black" som är inspirerad av "Paranoid" (Black Sabbath), den var så enkel och bra, jag ville göra något liknande. "Muddy Waters" är helt konstig, jag vet inte vart grejerna kommer ifrån.

Ralf berättar hur hans riff brukar låta, något som tyvärr inte går att översätta i skrift då "uuuuuiinnng" och "dudududududu" inte säger så mycket om man inte har livlig fantasi. Jag ber i stället Ralf berätta om den simpla texten "Muddy Waters" har, texten är uppbyggd runt ett fåtal meningar.

– Jag är ingen textkille, jag går hellre på melodi och riff. Riff är det absolut viktigaste. Jag har aldrig skrivit text innan musiken. Det kommer alltid i sista hand, en del har till och med skrivits i studion.

Det är kanske därför som texterna inte finns med i bookleten?

– Nej, det är mer än formgivningsgrej, vi i bandet kom överens om att det är så meningslöst att ha med alla texter. På en vinyl kan man liksom göra någonting av det, men vi har texterna på hemsidan. Står inte det i skivan? Det var det sista jag sade till dem på bolaget. Det är inga hemliga texter, det är bara att läsa.

De hörs ju ganska bra ändå, jag har inte behövt ge mig in på hemsidan för att fatta vad låten handlar om. Det är ju trots allt inte Will Rahmer i Mortician som sjunger i Mustasch.

– Ja, de hörs ganska bra! (Säger Ralf som en liten pik till mig)

"Ocean Song – Orust"

– Det är också en låt som tagit hur lång tid som helst att färdigställa. Man har vänt om och kastat och så vidare. Det är en pojkrumslåt som jag suttit på hemma, det har vart sådana problem i replokalen att få den att funka, för de andra fattade inget. De var nog likadant när Freddie Mercury (**Queen**) kom med "Bohemian Rhapsody" till replokalen. De andra måste ju tänkt "Va, sicken idiot!". Det är ofta så att jag kommer med låtar till replokalen och de andra tre bara undrar vad jag sysslar med. Hur som helst, det tog lång tid att göra denna låt.

Är det bara ditt material som det blir någonting utav?

– Ja, det är i stort sätt så. Jag får ju i och för sig hjälp av de andra. Hannes har gjort vers och refrängriffet till "Insanity Walls" Jag talar ju inte om för Stam vad han skall spela om han inte spelar något som förstör låten. Jag visar för Hannes, för det är tänkt att jag och han skall spela ungefär likadant.

"Orust" är ett avslappnat pianostycke, där du i bakgrunden hör väderrapporten berättas i riksradio av Kurt Kempe. En fantastiskt fräck idé som bandet lyckats med.

– Det hade jag tänkte så jävla länge på. Jag brukar lyssna mycket på väderrapporten, det är liksom skönt att höra det snacket och det pratet. Det har varit skönt att spela musik till, jag har alltid velat ha med det på skiva. Jag tror att vi är det första bandet som har med sjörapporten. Pianogrejen är en hur gammal grej som helst, den gjorde jag för massa år sedan. Jag har alltid spelat piano, redan då blev lärarna sura för jag alltid ville spela mina egna grejer istället för andras. Jag ville inte spela till noter och så vidare, jag vill göra det på mitt eget sätt.

"Sympathy for Destruction"

Låttiteln låter aningen rebellisk ...

– Jag försöker komma på låttitlar som låter skönt. Texten är väl lite revolt och sådär, men den fick en helt annan innebörd efter Göteborgskravallerna. Dojan trodde att jag menade kravallerna, men jag bara är där i min bubbla och skriver. Jag hade bara spelat in låten på demo, jag har alltid velat ha med den, men de andra i bandet har alltid sagt "det är ett fräckt riff men nej". Jag har försökt att få de att spela den, men de har alltid spelat så lojt. "Nej, vi tar den nästa rep" och så vidare. De på bolaget tyckte att den var asbra, att den måste vara med. Jag har lagt alla gitarrer själv, för Hannes vägrade spela.

Ni framförde den live på releasepartyt ...

– Han var vackert tvungen att lära sig hur den går.

"Teenage Pacifier"

– Den handlar om att spela i ett band och att ha makt. Den handlar om att man som musiker har lite makt över ungdomar. Det handlar om att vara förebild eller dålig förebild, det är bara att välja.

"Insanity Walls"

– Hannes hade de där två grejerna. Ingen av de andra i bandet är några riktiga låtskrivare, men Hannes har lite grejer. Jag brukar säga till de andra att om de har riff och sånt så skall de spela upp dem. Det finns alltid någonting man kan göra av det. Hannes hade de här riffen, men han kunde inte knyta ihop dem. Låten handlar om en kille som försöker gå sin egen väg såsom jag gjorde när jag var liten. Som när hela vuxenvärlden skrek att jag måste spela efter noter. Jag sade "Vaddå regler, jag vill göra såhär!". De tyckte att det fanns regler som man måste följa. Jag sade till min farsa en gång, att hade alla följt alla regler hade vi inte haft någon telefon, elektriskt ljus och så vidare.

"White Magic"

– Den låten har jag gjort det mesta på. Jag visade upp ett av riffen och de andra tyckte att det lät ascoolt. Hannes hade versriffet, så den låten jammade vi ihop. Det gick fort, så fort att ingen visste vad låten skulle heta. Fördelen inom rockmusiken är att det räcker att man sjunger något som låter fräckt. Ibland är det budskap, ibland vill man bara förmedla en tuff känsla. Det är trots allt riffen som kommer först. **Bob Dylan** skriver texter, jag gör riff. Tyvärr måste man sjunga till dem höll jag på att säga.

"The Dagger"

En avslutningslåt med outro ....

– Ja, det är det. Jag har aldrig tyckt speciellt mycket om den låten, medan de andra älskar att spela den låten och tycker att den är skitbra. Hannes har gjort outrot, som Dojan och Stam tycker är asdåligt, de hatar det. Typ "Skall vi ha med det här, vill ni att folk skall ta fram tändarna?". Jag tycker att det är skitbra, vi tar med det som outro. Vi skulle ha med det, så det blev en kompromiss. Skivbolaget gillar det inte heller, men jag tycker att det är asbra, Hannes absolut bästa komposition.

FELICIA GRILLAR SHARLEE D´ANGELO

Tredje numret av Slavestate innebär ännu en grillning. Denna gång sätter jag spettet i en förkyld Petter "Sharlee D´Angelo", känd från Mercyful Fate, Witchery och Arch Enemy. Petter är ju en väldigt upptagen man, så lite glad över hans förkylning var jag allt. Nu va det bara att "glöda" upp spettet så att det blir riktigt, riktigt hett innan jag sticker det i mitt offer. Här ska grillas.

NAMN: Petter "Sharlee D´Angelo" Andreasson

BAND: Arch Enemy, Mercyful Fate, Witchery

Hur värdesätter du turnélivet?
– Det beror på. På ett medium ger jag det fyra av fem poäng. Själva turnélivet är ju relativt tråkigt så det gäller ju att man underhåller sig själv också.

Har du någon gång druckit mer än en liter sprit på en kväll?
– Ja. Det händer dock väldigt sällan, men det har ju hänt. När det gäller sprit är det ju faktiskt ganska enkelt ändå, det går ju att dra i sig. Det otäcka är väl att det bara "smäller" till med sprit, men absolut har det hänt. Föresten, har inte alla druckit mer än en liter sprit någon gång?

Har du någon gång druckit mer än ett lock öl (24 stycken) på en kväll?
– På en lång kväll har jag gjort det. Eller lång kväll, jag menar att ibland börjar festandet redan vid 12-13 på dagen och då går det lätt att dra i sig ett lock. Öl tar ju längre tid och är ju inte lika farligt som sprit, man blir ju inte lika full. Inte på samma sett i alla fall.

Har du använt droger?
– Måste du veta det?

Klart att jag måste!
– Ja, det har jag väl gjort då. Men varför inte, det är kul. Alkohol är ju också en drog.

Har du några dåliga erfarenheter av droger?
– Absolut inte. Inte det minsta dåliga, eller i och för sig, de droger som kommer i brinnande form funkar inte alls för min del.

Vad hände när du tog sådana droger?
– Jag tog de i samband med sprit och det var inte så bra kan jag säga. Jag vaknade upp och hela rummet gungade. Man mår bara inte bra av det. Det är ju inga lugnade medel precis. Jag rekommenderar det inte.

Har du haft sex med groupies?
– Det vet man ju inte, eftersom det är svårt att dra gränsen för vad groupies är, svarar Petter med ett tvekande.

För att förtydliga det hela, så att Petter förstår vad jag menar omformulerar jag frågan.

Har du haft samlag med tjejer som enbart vill ha sex med dig på grund av att du spelar i ett band?
– Okej, jo jag har haft sex med sådana tjejer. Inte för att jag anser det vara någon form av merit, för de är inte direkt svårflirtande. Men visst har det hänt.

Har du haft sex med någon kändis?
– Vart drar du gränsen för vad en kändis är? Eller jo, jo det har jag. Vilka privata frågor du ställer.

Vilken eller vilka kändisar har du haft sex med då?
– Patrik Jensen, nej faktiskt inte. Jag skulle kunna säga vem det var, men det finns ju en part till som man bör ta hänsyn till.

Okej, men inom vilken bransch har den här personen jobbat inom då?
– En inom TV, sedan även inom film. Jag hade ett förhållande med henne inom TV.

Nyfiken som jag är pressar jag honom och jag får namnen på de personer han varit med, lovar dock att inte skriva om det. Det jag kan avslöja för er är att det var ingen svensk kändis.

Av de fem senaste skivorna ni spisade i turnébussen, hur många av dem var metal relaterade?
– Det var ju så länge sen vi var i en turnébuss. Hmm, det var ju ett tag sen. Men det var nog hela klabbet, metal hela tiden.

Brukar du kolla på de andra banden ni spelar med?
– Ja, oftast i alla fall. Om de är bra förståss. Man har ju inte så mycket anat att göra när man är ute och spelar. Man dricker sprit, pratar med folk och är social.

Hur många medlemmar i ditt band har du slagit på käften?
– Ingen

Har du någon gång hotat med att hoppa av under turnén?
– Nej

Vilket är det största rocksvin du stött på?
– Hmm, fan. Rocksvin, det beror på om du menar i negativ eller positiv bemärkelse. Det finns ju faktiskt rocksvin i positiv bemärkelse också. Hm jag vet faktiskt inte, det va svårt. Sångaren i **Nevermore** kanske. Den frågan var verkligen svår, för jag har ingen som jag kommer på så där på rak arm. Tyvärr.

Tjejer, killar, hetero, homo- eller bisexuell. Vad tycker Petter om dessa olika läggningar, föredrar han vissa eller spelar det ingen roll? Frågorna blir nu väldigt intima och annorlunda, baserade på lite lösa rykten. Känner du attraktion till killar (frågan rent ut sagt....är du homosexuell?)
– Nej oftast inte, inte vad jag vet i alla fall eller har märkt.

Ser du dig själv som feminin?
– Nej men min pojkvän tycker jag är feminin. Jag ändrar det svaret, det gör jag inte. Det här med homosexuell, det är ju ett bra koncept, men sedan är det ju det där med......ja, du vet, svarar Petter skrattande.

"MIN POJKVÄN TYCKER ATT JAG ÄR FEMININ"

Nu när jag slutligen måste sammanfatta intervjun, och verkligen fundera på hur jag tycker Petter är, så blir svaret gävt. Han är en oerhört lugn, sansad och djup person. Han vill gärna förstöra mina frågor med en djupare aspekt på dem och han har nog, vad han själv anser väldigt mycket humor i sina svar. Jag fattade nästan inga av hans skämt, men inte var jag ledsen för det. Mina tankar gick mer åt hållet att han lät så annorlunda. Man hade förväntningar på att han skulle låta stor och manlig, precis som han ser ut. Men istället låter han väldigt feminin. Jag har ju pratat med Petter några gånger tidigare, och jag har alltid reagerat på samma sak.

Petter är ju en man med många "järn" i elden. Förutom Mercyful Fate, Witchery och Arch Enemy så har han även varit involverad i bland annat Dismember. Många har kallat honom för ett musikaliskt geni. Jag sade det till honom, och då lät han verkligen förvånad. "Vem har sagt det", var det första han frågade, och inte är väl jag så musikalisk. Han själv menar, att det är väl bara att spela. Har man intresset så behöver man inte vara så genialisk, och visst ligger det mycket i det. Hur som helst, ärlig var han och det var inte speciellt svårt att få ur honom saker. Det var ju ingen större utmaning att grilla Petter med tanke på att han va så lättpratad, men han var absolut den mest intressanta att grilla hitintills. Lite mer scoop hade dock inte skadat.

TRANSPORT LEAGUE

(SICK DIARY) DAGBOK 2/2

Transport Leagues befälhavare Tony Jelencovich tyckte liksom vi att förra numrets dagbok behövde en fortsättning. Arbetet med det som till slut blev minin "Grand Amputation", tillika uppföljaren till "Satanic Panic" är dokumenterat av Tony himself för Slavestates läsare. Här följer helt enkelt del två av hans dagbok.

text: tony jelencovich

Torsdagen 31/1 2002
Kastade kryckorna idag, haltar dock, så det går inte fort. Jobbade på **Pain** idag, giget var på Musikens Hus. Vi skulle varit förband men Peter Tägtgren i **Pain** ville bara ha ett förband. ääähhhhhhh! Vad är det för larv? Segt för vi ville ju rocka lite.

Fredagen 1/2 2002
Vi lirade på Belsepub i Göteborg. 500 pers, fullsatt med andra ord. Vi körde ett gäng låtar från "Satanic Panic" plattan och en del nya. Bland de nya körde vi en helt ny, som skrivits med den nya sättningen, satt som en smäck!

Måndagen 4/2 2002
Hade ett möte idag med Roberto på OMR, och han hade ingen lust att spela in en fullängdare med oss. Lite segt, för det hade vi sett fram emot efter allt strul. Men han hade visst haft lite dåliga erfarenheter av att spela in en platta, fiska kontrakt med det och sedan få cash och var inte sugen på det. Men vi snackade dock om att spela in en EP med typ fyra låtar istället, som vi kunde ha som ett officiellt släppt plus att vi kunde söka kontrakt med den.

Onsdagen 6/2 2002
Det verkar visst vara rätt fullbokat på OMR, och vi kunde visst inte gå in förrän i mitten av april, vilket känns segt, för vi vill fan spela in nu. Har väntat på detta bra länge nu, plus att vi vill få ut något, så vi kan skicka ut till alla sommarfestivaler.

Torsdagen 7/2 2002
Misär.....vi kan inte vänta tills i slutet av april, så vi skall kolla med Svein Jensen på Grand Glam Recordings istället. Vi spelade in vår senaste demo där och det blev fett som fan. Vissa tyckte fan att det lät bättre än "Satanic Panic" plattan som vi spelade in i OMR. Men det råder väl delade meningar om det.

Fredagen 8/2 2002
Nu har vi bestämt oss för att gå in Grand Glam Recordings i GBG, för att spela in en fem låtars EP. Vi spelade in en demo i den studion i februari 2001, som lät väldigt bra. Vi skall spela in sex låtar: "El Gordo", "Lobotomico", "Disconnect Massconnect", "Safe (Houdini)", "Never to Burn", "Slack, Wrist, Smack".

Fredagen 22/2 2002
Äntrade Grand Glam Recordings idag, det skall bli ball att få spela in låtarna med denna sättning. Satte grundljud idag, låter fett! Nu fanns det visst tid i OMR, from 18 mars ... segt!

Lördagen 23/2 2002
Kom till studion vid 11:00, lite smått bakfulla. Vi var på **Mustasch** releasefest på Hising Island MC, det var okej. De lirade ett fett set. Det bjöds på Halv Special med Västkustsallad (Halvspecial = korv med bröd och mos) Lite dåligt med bjudsprit bara, vilket var lite snålt, jävla Ralph! Vi satte en låt idag, "Lobotomico".

Söndagen 24/2 2002
Idag satte vi "Never To Burn", "Slack, Wrist, Smack" och "El Gordo" . Det blir fan fett det här!

Måndagen 25/2 2002
I studion och svettas till och med 8/3 ...

Söndagen 10/3 2002
Låtordningen blev följande: "Lobotomico", "Disconnect Massconnect", "El Gordo", "Slack, Wrist, Smack" och "Safe (Houdini)".

Måndagen 11/3 2002
Vi mastrade "Grand Amputation" idag på Mastering Room med Göran Finnberg. Han har mastrat en del hårda vax genom åren, **In Flames**, **Hammerfall**, **The Haunted**, **The Crown**, **Arch Enemy** etc, så det bör gå bra.

Tisdagen 12/3 2002
Första masteringen lät skit, inte alls som vi hade tänkt oss Tillbaks igen och göra om. Fick en ny andra mastering på eftermiddagen, och den va inget att hänga i julgranen heller.

Onsdagen 13/3 2002
Dags för en tredje mastering, fick den på eftermiddagen, och nu blev det kalas. Hårt och fett!

Onsdagen 27/3 2002
Gig ikväll i Hultsfred på Metropol. Vi giggar dock inte i den stora salen i utan i baren, men det går väl in 150 pers eller nåt. Är lite förkyld med det skall väl gå bra.

Torsdagen 28/3 2002
Gigget igår gick väl okej, inte det bästa man presterat, blev seg som fan timman innan gigget. Folk va glada, de 50-60 personerna som orkat sig dit på en onsdag. Idag skall vi gigga i Linköping, det skall bli kul.

Fredagen 29/3 2002
Linköping brukar vara bra uppstyrt när vi har giggat där tidigare och när Jerry Prütz hållit i trådarna, men nu var det fan inte skoj. Pissig mat och pissig catering (typ ingen alls). Gigget gick helt ok, förbandet **Roswell & The "?"** (kommer fan inte ihåg) gjorde bra ifrån sig. Vi skötte oss också bra, gigget kändes 100 gånger bättre än Hultsfred, typ 60 pers. Sålde en del merchandise. Idag bär det av till Stockholm och klubben The Shrine. Har hört mycket bra om den klubben.

Lördagen 30/3 2002
Stockholms gigget gick kanonbra, bra drag och vi gjorde ett jävligt bra gig!. Robban & Erik från Close-Up va där och Erik var lyrisk. Idag blir det en helvetes resa till Danmark och Lyngby. Det var varmt som fan och alla var bakfulla. Vi kom väl i säng vid 04.30, sedan va det bara att gå upp vid 08.00 och dra. Så vi var i allt utom i fas. Vi kommer fram till Lyngby & Templet som placet heter där vi skall spela, ser rätt ball ut. Vi får dock ett tråkigt besked, de har inte bokat något hotell, där vi skulle kunna ha vilat lite, utan vi skall visst sova på övervåningen vilket känns piss. När vi dessutom får veta att det är på luftmadrasser, så vet man fan inte vart man skall ta vägen ..."dansk jävlar" som Ernst Hugo hade sagt. Lite ball dock att Dr Lindblood/J.Demon från **Taetre**/**Commander**, D,Kvist & Maggot från **Taetre** dök upp och söp till med oss, det var ball. Och nu kom det också tillkänna att Mr Demon gillar att slagga spontant i diverse hallutrymmen ...

Söndagen 31/3 2002
Giget i Danmark gick käpprätt. jag var seg i halsen som fan (alla var sega), för om jag inte får sömn så går det aldrig bra !!!. Piss dåligt med folk !! (International Noise Conspiracy lirade visst på Loppen och alla var typ där) Ett riktigt skitgig på alla sätt, maten och ölen var dock go, och vi hade många goa flabb ...

Onsdagen 3/4 2002
Releaseparty på Club Fuel/Sticky Fingers. Vi har dock inte fått våra plattor tillhanda, vilket känns lite sådär. Men typ åtta av tio releasepartyn brukar ju ha samma scenario.

Torsdagen 4/4 2002
Releasepartyt gick som förväntat, typ 200 pers, alla va glada vi brände av åtta låtar. Folk diggade, dock en del musikpolis på plats. Vi bjöd på chips och bål och det gick åt.

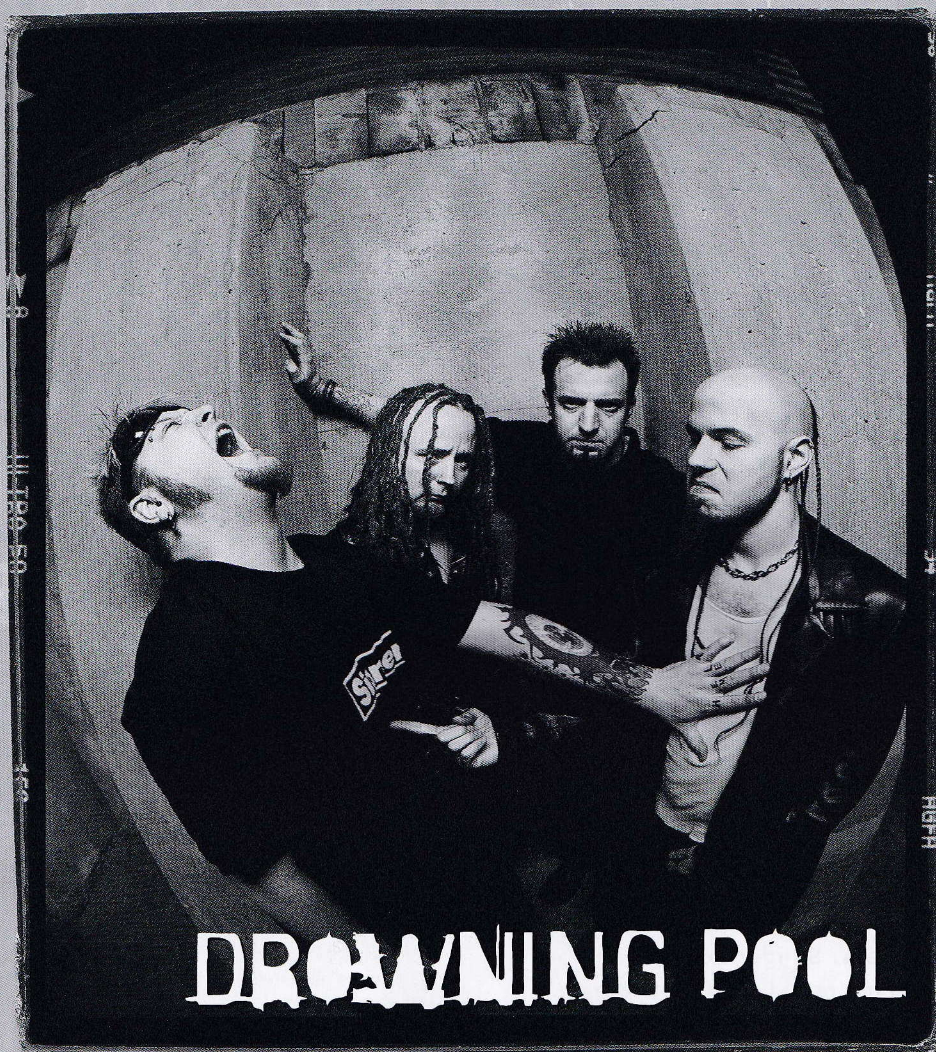
Måndagen 15/4 2002
Plattan skall skickas till oss från Tjeckien idag.

Tisdagen 16/4 2002
Vi fick fan inte plattan idag heller, fast de jävlarna lovat att vi skulle få den på en dag. Kollade precis upp vad som hänt, tydligen nåt förbannat tjeckiskt plan som var inställt, och plattorna skickas med kommande direktflyg till GBG, och det är den 18/4.

Torsdagen 18/4 2002
Jaaaaaaaaaaaaa!!! Jävla-svin-helvetes-förbannat vad grymt.fick plattorna idag. Svinsnygga, låter bra och ser bra ut.

Förutom limningen av Cd trayet, lim i hela ansiktet har man fått ... svin! Men gött att plattorna är i hamn nu. Fick precis också klart med MNW distribution via Gain Records, att plattan släpps den sjätte maj i hela Skandinavien. Skall även kolla med Mascot Records om distribution i Benelux, och även med The Music Cartel om distribution i USA, vi får väl se ... så nu är det upp till er ... STICK O HANDLA PLATTAN NU!

Torsdagen 16/5 2002
Vi håller på och förhandlar om distribution i Benelux, Schweiz, USA och Kanada. Kolla vår site för mer info: transportleague.cjb.net

Få har nog undgått det Texasbaserade bandet Drowning Pool och deras debut "Sinner". Med bra låtar och flitig rotation i diverse medier så har det inte varit speciellt svårt att ta till sig detta band. Undertecknad tog sig ett snack med basisten Stevie Benton dagen efter bandets uppträdande på Klubben i Stockholm.

text: daniel bergqvist | bild: wind up records

Kan du berätta om gårdagens spelning?
– Det var en riktigt bra spelning. Det var mycket folk och ett bra drag. Jag kunde aldrig tänka mig att det skulle komma så många för att se oss. Jag menar, vi har ju precis släppt plattan.
Vad tycker du om den svenska publiken?
– Publiken var grym. Det var skillnad mot den amerikanska publiken som är mer svårflirtad.
Har du någon koll på den svenska musiken?
– Jag har väl inte direkt speciellt bra kontroll på svensk musik. Jag vet att ni har en stor och bra death och blackmetal scen. Vår sångare Dave är inne på sådan musik, så han har introducerat den för mig.
Drowning Pools musik är för mig relativt svårdefinierad. Den late skulle säkert placera dem i det mest lättillgängliga facket, neometal. Men personligen så tycker jag att musiken är mer än så. Visst, neoinfluenserna finns där hela tiden, men det ligger en tung rockslöja över alltihop. För att reda ut begreppen ytterligare så blir jag tvungen att fråga Stevie. Hur skulle du vilja beskriva er musik?
– Tung rock är väl det som ligger närmast tillhands. Många vill ju kategorisera oss som neometal. Men jag tycker att det är att begränsa oss, vi är betydligt mer än så.
Jag har läst att ni beskrivs som en mix av Sevendust och Papa Roach. Tycker du att det stämmer?
– **Sevendust** kan jag hålla med om, bandet är förövrigt bra vänner till oss. Men att vi skulle låta lite som **Papa Roach** vill jag inte hålla med om. Vi har influerats en hel del av gammal åttiotals metalband som **Iron Maiden**, **Mötley Crüe** och **Ratt**, men det behöver du ju inte skriva, haha. Även **Pantera** har varit en stor influens. Jag tycker att det hörs på vårt material att vi tar det bästa från olika stilar, det blir en bra blandning.

INTE SPECIELLT REPRESENTATIV...

Jag håller med replikerar jag snabbt. Ta er stora hit "Bodies" till exempel. För någon som bara har hört den låten så är ju inte steget från att avfärda er som ytterligare ett dussinband långt borta. Men de som har hört hela skivan märker ju att den låten inte är representativ för hela albumet. Det övriga materialet är ju betydligt mörkare, mer melankoliskt. Det vill säga en bra variation.
– Precis, jag kan förstå varför "Bodies" har blivit en sådan populär låt. Den har ett schysst sväng och en bra "sing along" refräng. Men den som lyssnar igenom hela skivan märker som du säger att den inte är speciellt representativ.
Kan du berätta lite om era texter? De är ju inte särskilt muntra.
– Det är Dave som skriver alla texter. De handlar mestadels om hans personliga åsikter och erfarenheter. Dåliga förhållanden och religion med mera. Texterna är viktiga för honom, han släpper ut all sin negativitet genom att skriva dem.
Drowning Pool huserar på skivbolaget Wind-Up Records som kan stoltsera med att ha giganterna Creed i sitt stall. Jag blir där för nyfiken på om Wind-Up spenderar majoriteten av sin budget på just Creed eller om Drowning Pool får sin beskärda del av kakan?
– Wind-Up Records är klart schyssta. Vi får den uppbackning vi behöver, så jag tror inte att dom prioriterar **Creed** på något sätt. Förövrigt så är de ett väldigt bra band.
Men ni har inte kommit upp i det ofantligt antal sålda enheter som Creed har gjort hittills?
– Nej, det har vi inte gjort. Jag tror att vi ända har sålt väldigt bra, runt en miljon skivor skulle jag tro. Men att toppa **Creed** blir nog svårt, haha.
Debutalbumet "Sinner" har förövrigt producerats av Jay Baumgardner. En man som har producerat bland annat Papa Roach, Orgy och Coal Chamber. Hur tyckte du att han var att jobba med?
– Jay var helt enastående att jobba med. Han är en av de viktigaste sakerna som har hänt bandet. Han fick oss att spela tightare. Han fick Dave att prestera sitt absolut yttersta. Dessutom så kan vi ju inte klaga på ljudet direkt, så det skulle förvåna mig om vi inte anlitade honom igen.

MUSIK FÖR TV-SPEL

Drowning Pools låtar används inte bara på det traditionella sättet utan också i ett tv-spel. Det är Playstation 2-spelet Tony Hawk 3 som har berikats med en låt från bandet. Hur fick ni med en låt där?
– Det var en kille som hörde av sig och undrade om vi ville ha med en låt. Han tyckte att vår musik skulle passa in i spelet. Vi tyckte det var en cool idé, så vi nappade direkt.
Har ni spelat spelet och vad tyckte ni om det?
– Ja, vi har spelat det. Vi fick ett antal exemplar. När vi är på turné så blir det en massa dötid och då brukar vi passa på att spela. Jag tycker spelet är riktigt bra. Coolt att en av våra låtar hamnade där.
Har ni medverkat på några fler liknande saker?
– Inga fler tv-spel, men vi har med en låt på en WWF-samlingsskiva. Det är också häftigt eftersom vi gillar wrestling väldigt mycket. Är du intresserad av wrestling förresten?
Öh, nej inte direkt svarar jag och håller inne mina åsikter om denna "sport". Även frågan om wrestling verkligen skall klassas som en sport. Däremot så frågar jag om bandet är sportintresserade i övrigt.
– Javisst, vi älskar sport. Ishockey, wrestling och amerikansk fotboll är mina största favoriter. Eftersom vi bor i Dallas så brukar vi kolla in Dallas Cowboys när de spelar.
Än en gång så behåller jag mina åsikter om hurvida amerikansk fotboll är en sport eller ej för mig själv och frågar lite om Dallas istället. Hur är det med musiklivet där?
– Det är inte lika bra som förr. Visserligen så finns det en del band men inte på långa vägar lika många som tidigare, vilket är väldigt synd.
Några schyssta band som du kan rekommendera?
– Få se. Vi har ju band som **Lowgear**, **South 40**, **Big Iron** och givetvis **Pantera**.
Pantera ja. Jag har fått för mig att Drowning Pool och Pantera verkar vara goda vänner. Bland annat så har Dave fått smeknamnet "Stage" av Dimebag Darrell. Detta grundades av att Panteras gitarrist tyckte att Dave hade en otrolig närvaro och energi på scenen. Men hur ligger det till egentligen. Är ni nära vänner med cowboyerna i Pantera?
– Visst är vi det. Några av grabbarna i **Pantera** äger en strippklubb i Dallas som heter Clubhouse som vi brukar hänga på. Där sitter vi och dricker öl och Jägermeister när vi kollar in nakna brudar. **Pantera** grabbarna är hur coola som helst.
Kommer vi att få se något projekt bestående av Drowning Pool och Pantera medlemmar?
– Det är mycket möjligt. Det jag vet för tillfället är att Dave och Dimebag jobbar på någonting ihop. Vi får se vad det blir utav det.
Vad innehåller framtiden för er, vad ska ni göra härnäst?
– Det kommer att bli en hel del turnerande. Vi ska köra en runda i Europa. Sen blir det Ozzfest och en Jägermeister Tour. Så vi har fullt upp hela sommaren i alla fall.
Och med det så avslutar vi vår pratstund som för övrigt var en riktigt trevlig sådan. Kan även passa på att uppmana alla som enbart har hört "Bodies" att ge hela albumet "Sinner" en chans. Det är det värt.

Tiden är inne för ett samtal med bandet som frälst en hel generation. Bandet som dyrkas av folk över hela världen. Bandet som man älskar att hata. Bandet som går i täten för den nya generationen av black metal – Dimmu Borgir. Countdown to extermination of the human race...

text: kristian forsell | bild: nuclear blast

Jag var inte sen att tacka ja när jag blev tillfrågad om att göra ett reportage från Inferno Festival och i samband med den intervjua Dimmu Borgir. Sent blev det däremot innan vi blev insläppta i bandets loge. Cirka en timme fördrevs genom att stå rakt upp och ner och göra faktiskt inget alls och med risk för att missa intervjun gick det ej att strosa runt inne i hallen. Till slut blir jag och fotograf Vincent Andrén bemötta av en för kvällen tygmärkes-jeansjacke-klädd Silenoz som leder oss till intervjuplatsen. Bandets gitarrist har precis stigit av scenen där han gjorde ett gästspel med Nocturnal Breed, sitt gamla band. Norrmannen skämtar och bjuder på dricka innan han slår sig ner i den bekväma fåtöljen med ett färskt nummer av Slavestate i handen.

För lite mer än ett år sedan befann sig gruppen i fråga i Göteborg och Studio Fredman för att sätta albumet "Puritanical Euphoric Misanthropia" på tape. Releasen blev minst sagt lyckad, albumet hyllades av fans och tidningar världen över och sedan dess har grabbarna knappt haft en lugn stund. Vad har varit den absoluta höjdpunkten under det gångna året?

– Colombia, svarar Silenoz utan betänketid. Vi har ju fått en grammis, eller "Speilermannspreisen" som vi säger i Norge men det här tog helt klart priset. Det kom 5000 personer till arenan där vi spelade och vi hade ingen aning om att det skulle komma så pass mycket så vi blev helt chockade, förklarar han.

– Man har ju hört en del stygga historier om Sydamerika att det ska vara dåligt arrangerat och så vidare men när vi kom dit så var det helt perfekt. Vi bodde på ett jättesnyggt hotell och vi blev guidade av militärpoliser, så man mådde ganska bra, säger han helnöjt.

Som gitarristen nämnde så vann gruppen "Speilermannspreisen" i kategorin metal/hårdrock för bästa album, något som knappast anses som ärofullt i dessa så kallade "true blackmetal"-kretsar.

– Vi bryr oss inte om regler. Regler är till för att ignoreras, svarar han snabbt. Jag tycker att det är jättepositivt att vi fick den, det visar nämligen bara att norsk blackmetal inte går att ignorera. Blackmetal är faktiskt landets största musikaliska exportvara på väldigt länge, till och med större än TNT, skrattar Silenoz.

I februari vann vi även Norges motsvarighet till eran "Rockbjörn", säger han. Den värdesätts ju lite högre med tanke på att det är lyssnarna som har röstat fram vinnarna.

Får ni fortfarande mycket kritik för att ni anses vara "kommersiella"?

– Det får vi garanterat, vi är ju så kommersiella, berättar han småskrattandes. Jag tror att det är så med alla band som helt plötsligt börjar sälja skivor, det är mer eller mindre oundvikligt. Vi gör vad vi vill, vi skiter i det.

Började kritiken i och med att ni sålde skivor, eller fick ni kritik redan vid 1995 för att ni använde keyboards?

– Ja men absolut inte lika mycket som vi fick när vi släppte "Enthrone Darkness Triumphant". Att bli signade av Nuclear Blast är ju inte "tillåtet". Är inte en del av iden med att ha ett band att du vill nå någonstans? Är att då inte "tillåtet" att sälja skivor blir det genast ganska svårt.

Dimmu Borgir har bokstavligen talat gått motsatta vägen av "reglerna" och istället sålt så mycket skivor att de nu kan livnära sig på det.

– Fram till releasen av senaste skivan jobbade jag fulltid på ett fritids, säger Silenoz. Jag och Shagrath (sång, exgitarr) får ju lite mer pengar än de andra eftersom vi har varit med ända från starten. Dessutom får vi royaltyn för de gamla plattorna på samma bolag nu, dock ej "Stormblåst", vilket har hjälpt till rejält. Nu har dessutom Century Media köpt rättigheterna till "Stormblåst" i USA så den har börjat sälja där.

EUFORI

För att sammanfatta den succéartade fjolårssäsongen, vars storhet fortfarande brinner, släpper gruppen en DVD. Verket har titulerats "World Misanthropy" och beräknas finnas på skivdiskarna omkring den 25:e maj. Jag ber Silenoz berätta lite om den.

– Den kommer att innehålla åtta stycken proffsigt filmade livelåtar, dock från två olika spelningar - den ena från Wacken och den andra från Stuttgart. Vi kommer att ha med diverse videoklipp och då bland annat en rehearsaltape från 1995 och mycket turnématerial.

När en skiva från MNW innehållande "Puritania" live från Wacken från den kommande DVD:n damp ner i min brevlåda kände lyckan inga gränser och när jag spelade upp den märkte jag i mitten av mitt glädjerus att musiken minsann är tagen direkt från skivan.

– Vi visste inte riktigt om vi skulle ta den från liveinspelningen eller från DVD:n, förklarar han. Liveversionen av låten låter i och för sig mycket bättre än studioversionen men vi tänkte som så att eftersom det ska vara ett videoklipp, eller en musikvideo mer eller mindre, så tar vi den från skivan. DVD:n kommer dock att innehålla båda versionerna.

Videon ser minst sagt lovande ut.

– Ja den är riktigt bra, menar Silenoz. Personligen tycker jag faktiskt att mixningen av livelåten är bättre än den på skivan.

MISANTROPI

För ett slag så låter vi oss förflyttas tillbaka i tiden. Närmare bestämt till år 1996 och det årets skiva "Stormblåst", med låten som har den originella titeln "Da Den Kristne Satte Livet Til". Känner ni att ni har vuxit ifrån denna typ av lyrik och tema eller är det ett mer dolt budskap i dagens läge?

– Det är kanske inte så att vi visar lika öppet idag att vi är emot religion, förklarar han.

Vissa personer har ju inte förstått de gamla texterna utan tagit de helt seriöst på fullaste allvar utan att förstå att det ligger en humoristisk ton och svart humor under dem.

– Vi står absolut för allting vi har gjort, vi skäms inte för något. Det är som du sa att vi har vuxit upp men vi skäms absolut inte för någon låt.

Bandets musik kan idag ändå beskrivas som ganska komplex med många smådetaljer, men hur fungerar egentligen Dimmu Borgir låtskrivarmässigt? Komponerar ni musiken var för sig eller sitter ni och jammar efter ett par öl på fredagskvällarna?

– Jag författar merparten av lyriken, säger Silenoz. Förr i tiden var det mer så att jag och Shagrath kom med varsin hel låt men nu är det mer så att alla kommer med idéer. Demokrati råder i bandet och alla har lika mycket att säga till om. Ofta sitter vi i våra hemmastudios och prövar fram och tillbaka, men det är när den riktiga produkten spelas in som mycket bestäms, för då kan man höra hur det verkligen låter.

– Vi brukar lägga en stor tyngdpunkt på de perfekta arrangemangen av låtarna, det är något som är otroligt viktigt, säger han övertygande. Det är absolut det som tar mest tid. Ett riff kan prövas fram och tillbaka hur många gånger som helst. Jag menar, man kan ha ett riff som är hur bra som helst men är det inte rätt arrangerat så kan det bli jävligt fel.

PAINKILLER

I dagarna arbetar bandet febrilt med låtskrivandet till ett nytt album som har fått arbetstiteln "Triple Six Injection", ett namn som Silenoz ändå inte är riktigt nöjd med.

– Nej det är inte säkert om vi ska använda det namnet som titel på skivan, förklarar han. Namnet kom upp när vi satt på en restaurang i New York och funderade på titlar av dess olika slag. Personligen tycker jag inte att den är tillräckligt bra för att användas som titel på albumet men väl som en lättitel. Vi har ännu inga riktiga låter här klara, men vi har otroligt mycket material, avslöjar Silenoz.

Hur låter nya materialet?

– Det låter väldigt **Dimmu Borgir** (låter lovande/förf.anm.), säger han. Materialet är jävligt hårt och brutalt, det låter faktiskt lite **Judas Priest** och "Painkiller" över det hela förtäljer Silenoz efter en stunds betänketid. Fast man kanske inte ska sitta och säga det nu för slutresultatet med orkester och lite annat kommer ändå att bli något helt annat. Det kommer att bli oss helt enkelt, skrattar han.

– Förhoppningsvis kommer vi att spela in i Studio Fredman igen, i alla fall trummor och gitarrer. Shagrath vill lägga sin sång i en studio här i Norge. Vi kommer förmodligen även att åka till Rumänien för att ta hjälp av en gigantisk orkester, dess pampighet passar vår musik alldeles utmärkt.

Är det antireligiösa fortfarande lyrikens huvudtema eller har utvecklingen satt sina spår även där?

– Det är samma tema, svarar han och berättar samtidigt att fyra texter redan är klara. Ibland är det jävligt svårt att skriva texter och då kan det ta upp till en månad medan det ibland kan gå på en vecka. Förr när jag skrev texter var skogen en väldigt stor inspirationskälla för mig, det kanske är lite typiskt för norska blackmetal band men jag trivs där och det underlättar mycket i mitt författande.

Kan man göra något annat än att älska denna konst som kallas musik? Dimmu Borgir har alltid haft en speciell plats i mitt hjärta, en plats dit endast de kan hitta vägen, till mina "Dreamside Domions".

...i din skivbutik nu

Vader

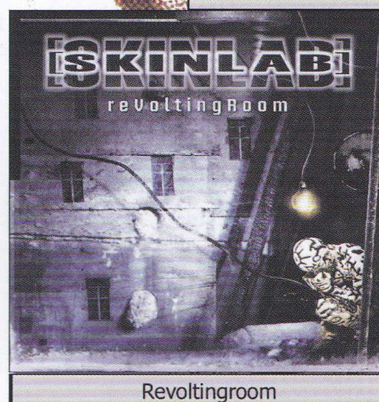
Revelations

Nocturnal Rites

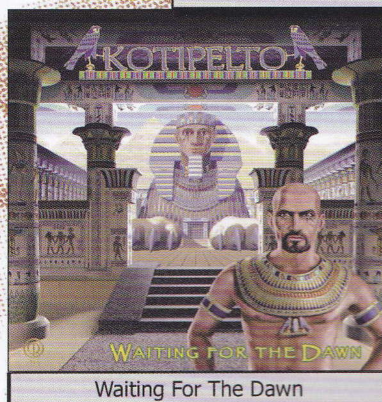
Shadowland

Skinlab

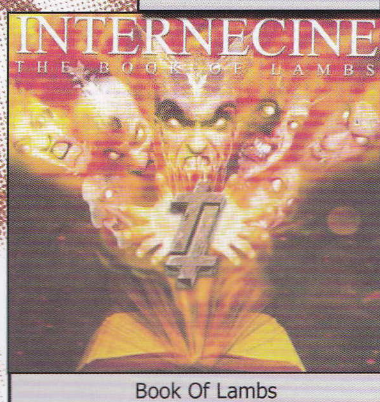
Revoltingroom

Kotipelto

Waiting For The Dawn

Internecine

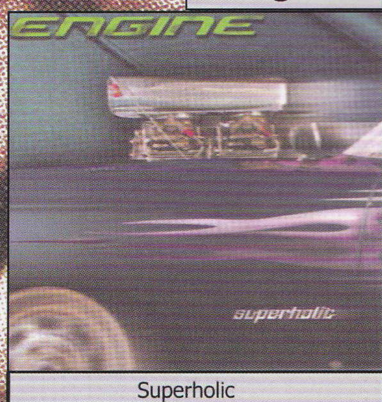
Book Of Lambs

Sentenced

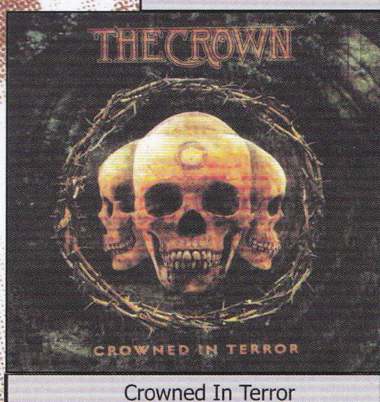
Cold White Light

Engine

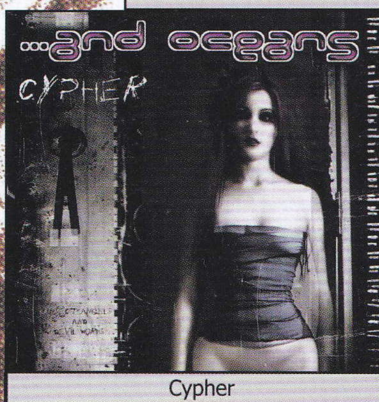
Superholic

The Crown

Crowned In Terror

And Oceans

Cypher

BORDER MUSIC

www.border.se tel. 031-190800 fax 031-191599

...alltid steget före

Den omoderna och förlegade uppfattningen att endast killar kan hantera strupjobbet i den tyngre metallen håller på att krossas som en tomat, fallandes från 220 meters höjd rakt ner i asfalten. Past history. Med band som Sugarcoma, Kittie, Arch Enemy och nu även Otep är kvinnorna här för att konkurrera om rampljuset. Här talar vi inte halv-feministiskt tjat om vem som ska ta disken, här snackar vi krig.

text: dennis larsson | bild: capitol records

Bortsett från den mini-cd man i höstas släppte är det svårt att ta reda på någonting över huvud taget om Otep. Eller som min kollega Daniel "The Vegetable" Bergqvist formulerade det "de är som en svart fläck på kartan". Så efter att ha gnällt en stund på den snygga, men fullkomligt intetsägande hemsidan ber jag miss Otep Shamaya själv berätta historien om bandet.

-Den sättning vi har idag bildades våren 2001. Vi har haft den här sättningen tidigare, men under en tid valde vår nuvarande gitarrist Rob att hoppa av bandet och vi tog då in två andra strängbändare. Enda problemet med Rob var att han helt enkelt inte ville vara med längre, så när han väl bestämde sig för att återvända var det knappast någon tvekan från vår sida. Det var ett enkelt beslut eftersom Rob redan var "en av oss", men även därför att de två temporära gitarristerna ville någonting annat musikaliskt sett och levde redan på kanten av bandet. Vad de gör idag vet jag inte och jag bryr mig inte heller.

Förutom Rob på gitarr delar hon också scenutrymme med Moke bakom trummorna och bandets (onde?) bassist eViL j. Det står rätt tidigt klart för mig vem det är som basunerar ut sina order i replokalen. Bandets grundare och fanbärare Otep.

-Det var jag som startade bandet och gjorde det med grundtanken att det också skall vara jag som bestämmer. Alla har helt klart en röst och får komma med förslag och idéer, men i slutänden är det jag som bestämmer vad som går eller inte. Det är jag som är bandets frontkvinna helt enkelt! This is girlpower!

Trots att bandets historia var kortare än ett år, vilket bevisar att man kan göra karriär snabbt utan att ställa upp i TV3:s Wannabe, så skrev man under andra halvan av 2001 på ett kontrakt med majorbolaget Capitol Records. Det var nu sade man, som kampen om att bli ett riktigt stort band kunde börja. Som ett smakprov på vad som komma skulle släpptes den redan nämnda femspåriga mini-cd:n "Jihad" i höstas.

- Låtarna på "Jihad" gjordes i början av 2001, materialet hade således legat och väntat sedan bandets start i cirka åtta månader. Inspelningen som därför gick smidigt värre tog inte mer än drygt en vecka. I studion bestämde jag mig för ett improvisationsexperiment som resulterade i spår tre, "Germ". Självklart verkade det hela för vågat i skivbolagets ögon, som genast skulle ta bort den från skivan, så man var tvungen att bråka med dem om det.

En kamp som vi med facit i hand vet vem som vann. När man lyssnar på "Germ" får man en känsla av att det snarare är någon sorts hyllning till gruppen The Doors än en egen låt. Det faktum att ni också använde samma mikrofon som Jim Morrison en gång spottade sin saliv på gör känslan än mer påtaglig.

-The Doors är helt klart en av våra influenser och jag tycker inte att det är mer än rätt att konstnärerna blir erkända på det sätt de bör, men jag anser att det är så Otep som band låter. Det är oss man hör i låten och vi gjorde den som en av våra egna låtar, det är ingen hyllning. Vi gillade det faktiskt så pass mycket att vi kommer ha en liknande låt på kommande fullängdare som heter "Thoughts" och jag kan inte påstå att vi har gjort många ljudmässiga förändringar i den.

ART SAVES

Den kommande fullängdare som planeras släppas under juni månad i Europa bär titeln "Sevas Tra". Det kan vara lite svårt att till en början förstå att det är ett anagram, det vill säga en liknande ordgåta som återfinns på Arlas mjölkkartonger. Kasta om bokstäverna och bilda ett ord.

- Vänd på hela meningen "Sevas Tra" och du får betydelsen "Art Saves" (till svenska översatt: konst räddar. förf.anm.) och med det menar jag helt enkelt vad det betyder. Konst räddade mig en gång i tiden när jag genomled de svåra tiderna och det var då jag beslöt mig för att syssla med musik. Det är min terapi, utan den skulle jag inte må bra. Otep som också är ett anagram, blir efter omvandling poet och det är precis vad jag ser det här bandet som. Mitt sätt att nå ut med den poesi jag skriver. Skivan kommer att bestå av tolv spår, kanske också ett dolt trettonde. Det får ni ta reda på själva.

- Extraspår eller icke, bland titlarna står i alla fall "Tortured", "Blood Pigs", "My Confession", "Battle Ready", "Emtee", "Sacrilege" samt "Menocide" att finna.

Det kan vara riktigt kul att göra intervjuer med artister. Speciellt om man kommer på vad som ligger dem varmast om hjärtat. Det är när man når det ämne de verkligen vill prata om som samtalet kommer igång. I det här fallet märks det ganska tydligt vad som gäller, konst och poesi. Men en sak i taget, så snacket kring skivan fortlöper.

-När vi skulle spela in skivan stannade vi på Västkusten, vi lämnade våra soliga hem i Los Angeles för att åka upp till studio Litho i Seattle.

För dem som lyssnar på till exempel Deftones borde i alla fall producentens namn kännas relativt bekant.

- Trots att vi gillar Deftones musik valde vi inte Terry Date (Pantera, Deftones) på grund av det, utan därför att vi t helt enkelt trodde att han skulle vara rätt person för att

hitta vårt distinkta sound. Vilket vi också anser att han gjorde, inte minst tyngden. Det var förövrigt hans idé att föreviga vår skiva i studio Litho. Inspelningen förflöt utan några som helst problem och allt som allt tog det lite drygt en månad att spela in låtarna. Allt gammalt material använde vi på "Jihad" så fullängdaren består av uteslutande nya låtar. Resultatet blir väl att vi har utvecklats mycket, både som individuella musiker och som band. Låtarna är lite mer som vi alltid har velat att Otep ska låta.

KAN GORMA SOM EN RIKTIG KARL

Albumet känns steget tyngre än "Jihad" som hade fler rappartier, men tyckte man om minin kommer man inte för den skull bli det minsta besviken. Jag skulle beskriva musiken som neometal i form av det tyngre Slipknot, men med partier som känns mer som The Doors. I till exempel "Tortured", som är ett talspår där Otep själv berättar om en upplevelse hon hade som trettonåring, visar hon prov på Jim Morrisons inlevelseförmåga samtidigt som musiken helt klart når samma tyngder som Korn och Slipknot. Man blir faktiskt rent av imponerad av hennes förmåga att gorma som den mest maskulina av män och jag tvingas erkänna att hennes djupaste av bröl får en liten kille som mig att känna sig riktigt feminin.

- Vi går lite olika till väga när vi skriver musiken och på så sätt så är vi nog inte så lika andra band. Ibland gör jag texterna först, delger dessa till de andra och så klurar vi alla på musiken, men ibland gör vi tvärtom. Det här med lyriken det är dock något som jag uteslutande själv hanterar. Det handlar mestadels om mina egna upplevelser och åsikter. När jag läser texter till andras låtar berörs jag inte särskilt mycket, utan det är litteratur och poesi som gäller. Det är väl det senare man kan se tecken på i låtmaterialet. Förutom material från mer kända författare som Baudelaire eller Kerouac och böcker om egyptisk magi samt all annan uråldrig kultur får jag också ständigt läsa ny poesi som våra fans har skrivit på hemsidan. Något som jag uppskattar mycket.

Du funderar inte på att, med deras tillåtelse, använda något av fansens poesimaterial i sångtexterna?

-Nej, men istället för att använda deras poesi i texterna, vilket jag helst inte gör eftersom det känns viktigt att det är just jag som har skrivit allt, funderar jag på att skriva en samlingsbok med deras samlade verk. Det vore kul, men vi får se. Vi har haft stor hjälp av våra fans och hoppas att de alltid kommer finnas kvar under vår kamp som band.

Det dröjde en stund och trots att jag kände att det skulle komma, dök den upp oväntat. Krigsförklaringen.

- Jag är här för att bevisa att det bara är en myt att kvinnor står för oskyldighet och att det innebär att man är den svagare bara för att man är kvinna. Män är inte alltid den starkare utan kan också vara den svagare. Det är en gammal fördom och den ska jag krossa. Man skulle kunna säga att jag hade en rätt svår barndom och jag fick lära mig att slåss för det man vill, om något ska hända.

För ett tag låter hon nästan lite förbannad, men jag håller bara med och funderar istället frenetiskt över hur jag ska få henne att träffa Gudrun Schyman. Hon skulle vara en klippa för Vänsterpartiet. För att slippa bli anklagad för mannens alla förtryck mot kvinnan genom tiderna bestämmer jag mig illa kvickt för att avleda hennes tankar genom att diskutera liveshower.

- Förra året gjorde vi en turné med Ozzfest vilket var kul som fan och jag antar att det funkade riktigt bra för vi ska med även i år, men istället för USA-delen ska vi med på Europa turnén, vilket blir väldigt spännande eftersom jag har läst så mycket om europeiska kulturer och det är ju faktiskt nöjets Mecka.

Vi som bor här i Sverige får ju som bekant bara se den kalorisnåla varianten av Ozzfest med Tool och Ozzy som de enda amerikanska representanterna.

-När vi gör våra spelningar använder vi oss aldrig av specialeffekter eller liknande utan vad man ser är vad man får. Vi försöker istället utstråla så mycket energi och spelglädje som möjligt, men de spelningar vi har gjort har varit helt otroliga upplevelser. Man blir helt upprymd av känslorna och det påminner om ritualer från förr. Man dansar och sjunger för att uppnå någon sorts extas.

Så här spinner hon vidare under en bra stund och jag får flashbacks till den gång jag träffade en liten, galen kvinna på en långfärdsbuss. Även där passerade ord som "enchantments" och "spells". Den direkta skillnaden är att jag inte blir rädd för Otep, för hon är varken galen eller luktar urin. Jag tror att Jimi Hendrix skulle ha beskrivit sin spelning i Woodstock 1969 på ett liknande sätt. Man bör dock inte missuppfatta mig och tro att Otep är något annat än vad hon är, nämligen en ambitiös kvinna som bör tas på allvar. Min gissning är att bandet borde kunna nå liknande höjder som andra band i genren, här finns både vreden och troligtvis också uppfinningsrikedomen. Sevas Tra –Art Saves

CRADLE OF FILTH
Lovecraft & Witch Hearts

Nu kommer äntligen en "best of"-samling med världens största blackmetal-band! Dubbel-CD:n innehåller närmare 2,5 timmar med musik, och förutom de bästa låtarna finns även flera tidigare outgivna spår!

"Lovecraft & Witch Hearts" kommer i en snygg förpackning där två booklets medföljer. Där finns bl a tidigare opublicerade bandfoton samt ett förord skrivet av den förre medlemmen Damien!

UTE NU!

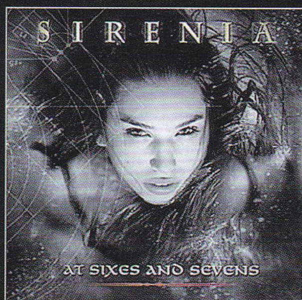
MUSIC FOR NATIONS

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

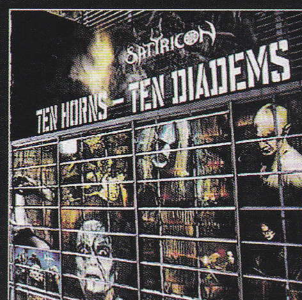
PRIMAL FEAR "BLACK SUN"
Klassisk power metal med progressiva inslag, när den är som allra bäst. Medlemmar från Gamma Ray och Sinner.
NB 5002 / NUCLEAR BLAST

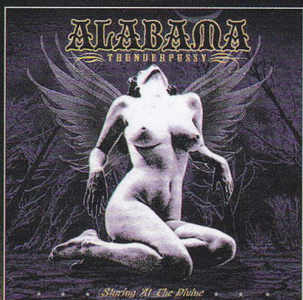
SIRENIA "AT SIXES AND SEVENS"
Fantastiskt debutalbum från ex-Tristania sångaren Morten Velands nya band! Goth metal extravaganza.
NPR 105 / NAPALM

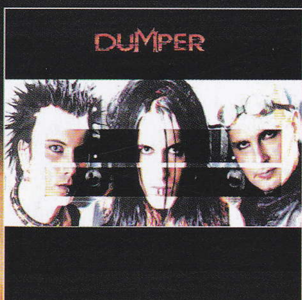
VINTERSORG "VISIONS OF THE SPIRAL GENERATOR"
Nytt album från den obestridde kungen av skandinavisk folkmusik-metal! Given storsäljare!
NPR 107 / NAPALM

SATYRICON "TEN HORNS TEN DIADEMS"
Den ultimata Satyricon-samlingen! Summerar bandets 10-åriga karriär med 10 låtar, varav två exklusiva! Se: www.satyricon.no
FOG 30 / MOONFOG

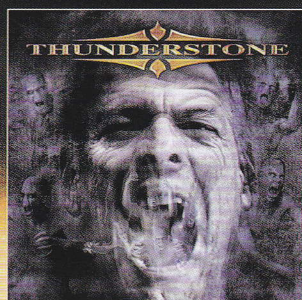
ALABAMA THUNDERPUSSY "STARRING AT THE DIVINE"
Stoner blandas med tung sydstatsrock och whiskey-indränkt rock n'roll. Och med det namnet är det ju omöjligt att misslyckas!
RR 65262 / RELAPSE

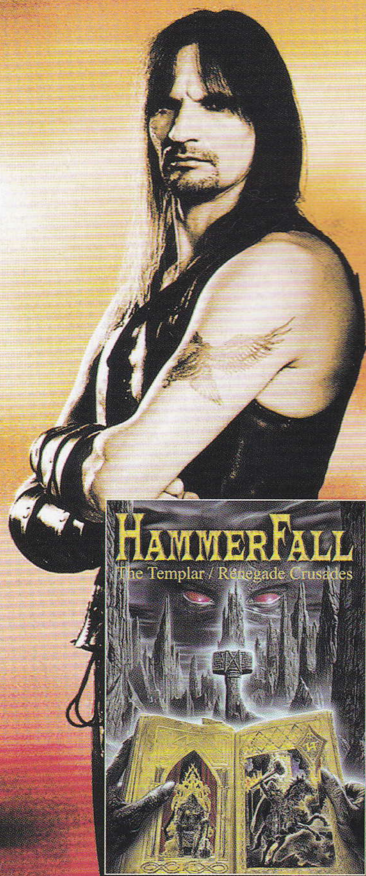
DUMPER "DUMPER"
Stenhård, melodiös industrikryddad glam-hårdrock, levererad som ett blytungt knytnävsslag.
BMCD 163 / BLACK MARK

HIGH ON FIRE "SURROUNDED BY THIEVES"
Dessa yankees håller flaggan i topp och kör Black Sabbath, Velvet Underground och tidiga Pink Floyd i en cementblandare så propparna ryker! Missa inte!
RR 6529 / RELAPSE

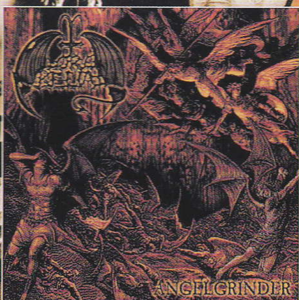
THUNDERSTONE "THUNDERSTONE"
Nya finska stjärnskottet Thunderstone levererar hård och melodisk power metal i toppklass. Stratovarious möter Helloween.
NB 10022 / NUCLEAR BLAST

HAMMERFALL "THE TEMPLAR/RENEGADE CRUSADES"
Sveriges heavy metal kungar nummer ett, återvänder med en riktigt fullmatad DVD & VHS.
NB 5992 / NUCLEAR BLAST

LORD BELIAL "ANGELGRINDER"
Ett av Sveriges bästa black metal band är tillbaka med ett nytt mästerverk. Djävulskt brutal metal med melodiösa inslag.
NFRCD 58 / NO FASHION

MANOWAR "WARRIORS OF THE WORLD"
Manowars första album på sex år visar att bandet är tillbaka i toppform. Tung och episk metal av klassiskt Manowar-snitt.
NB 7152 / NUCLEAR BLAST

MNW MUSIC NETWORK
WWW.MNW.SE